

3 1761 06633248 7

BRIEF

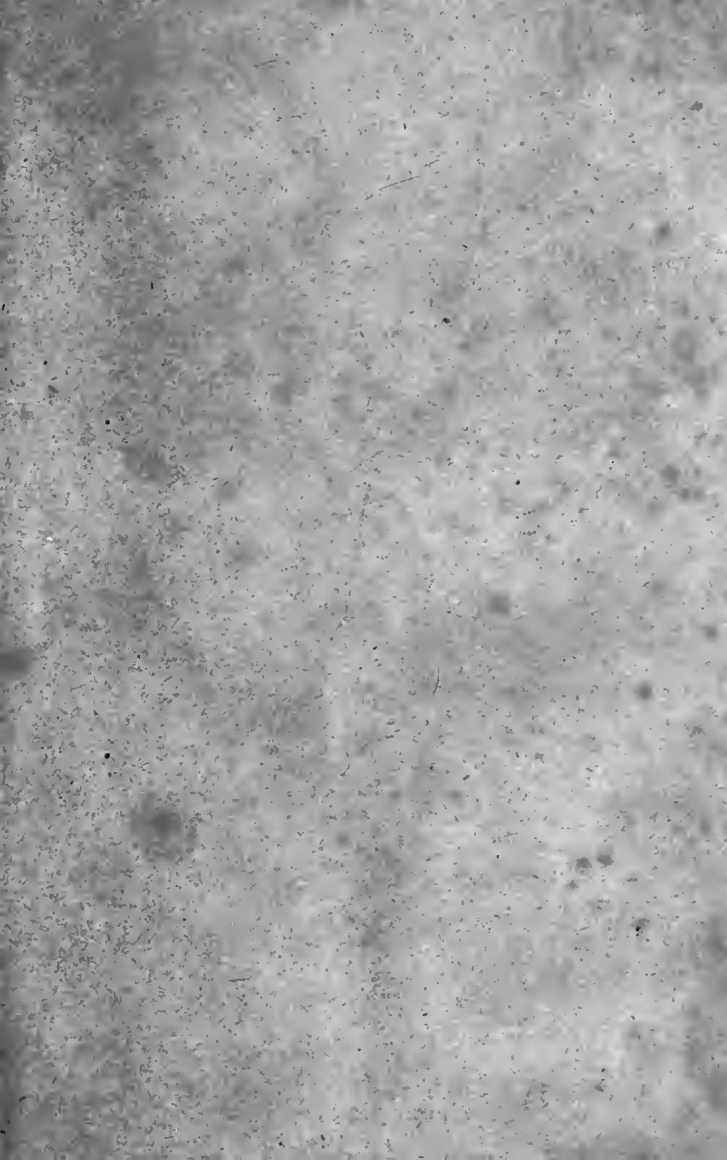
PTB

0041285

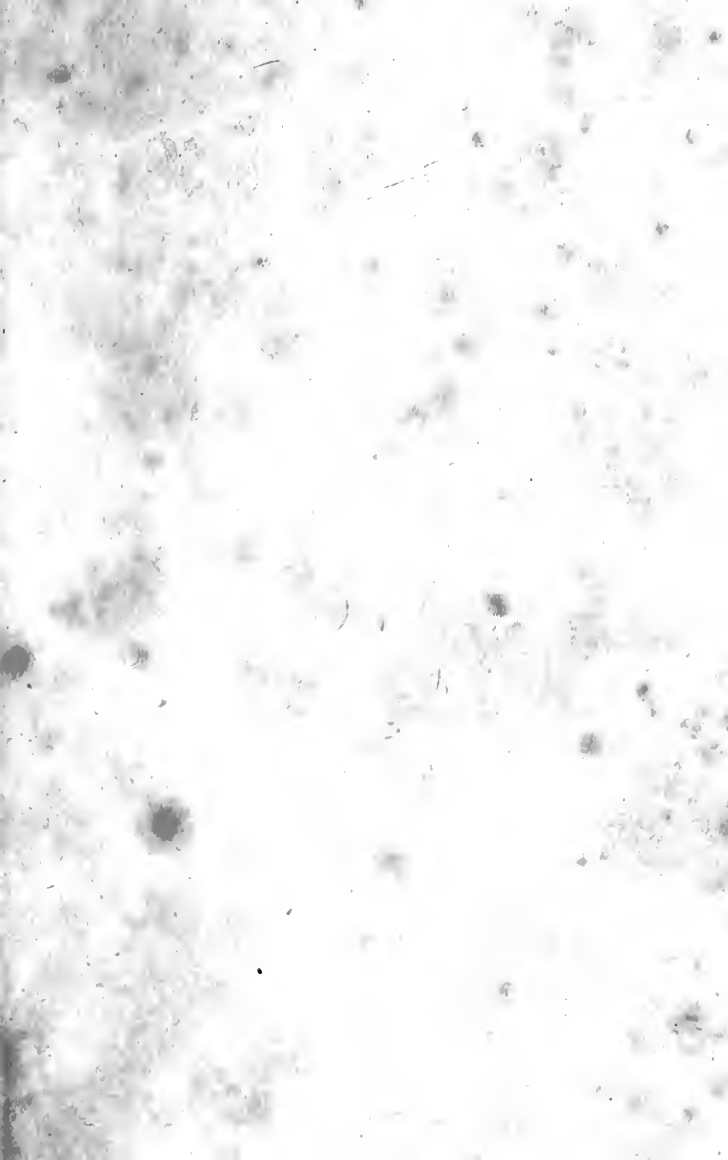
912
1970

682

Noveller

af

Hemming Ws. *n*

Kjøbenhavn.

Hos Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

Trokt hos Louis Klein.

1853.

19119

brief

PTB

0041285

S o l l o.

Læser! har Du selv været Discipel? eller har Du noget Begreb om det Liv, en Skolediscipel fører i en lille Provindsbys uden anden Omgang end sine Bøger, sine Kammerater og sig selv? Har Du selv været Discipel, da vil du vist her i disse Blade finde Meget, der minder Dig om de gladeste, de bedste Timer i dit Liv; og har mit Skrift ikke anden Fortjeneste, har det dog den, at det tvinger Dig til glædelige Minder, til at lade hiin Tid leve op i Dig igjen, da Du var uskyldig, fri, men dengang — ja hvo er nogenstinde tilfreds med sit Liv, som det er, og allermindst er Skoledisciplen det; han raaber: Studenten! Studenten: Candidaten! og saaledes til han er død. Men har Du ikke været Discipel, da sæt Dig med mig ind i disse Unges Liv, see af disse Blade, hvad der bevæger sig i deres stille, klosterlige Liv og lær, at Du ikke har Lov til at foragte Den som Discipel,

jom Du en Maaned senere vil agte jom Student. Du vil finde en munter, livlig Færd, et frodigt Liv, der er frit for de vantrevne og forvovrede Stud, jom Studenterlivet saa ofte fører frem; det er uskyldigt og om det end er et Phænomen i det stille Skoleliv, et Meteor, der kun lyser et Dieblif, men derpaa forsvinder, der her tiltrækker sig din Dpmærksomhed, haaber jeg dog, at kunne vise Dig et Glimt af den jevne, ligelige Rolighed, hvori her leves. Gaa nu op med mig paa et saadant Discipelskammer og lad mig presentere Dig min Helt; han er ene, vi have altsaa Tid, at see os lidt om i Bærelset.

Det eneste Jag Vinduer er forsynet med røde Damaskes Gardiner, der ere trukne tæt sammen for at udelukke det blaalige Maanestjn, der, jom Du veed, saa ofte i Efteraarsaastenerne er saa uhyggeligt, naar det fylder vort Kammer med en zittrende, usikker Dæmring. Foran staaer et lidet Mahognistrivebord, udstyret med et elegant Skrivetoi, Brevpresser og andre smaae Luxusgjenstande, der vidne om en elegant Eier, der har mange Venner — ja jeg troer ikke, at en Herres Skrivebord under lige Omstændigheder behøver at give en Dames Toiletbord Noget efter. En stærkt brændende Læselampe kaster sit guulagtige Skær paa en uordentlig Masse Papiere og Bøger,

der vel let kan give Udseende af megen Læsning, men ogsaa røber Spor af liden Grundighed, thi den Grundige læser kun i een Bog og skriver kun paa eet Papiir ad Gangen. Ved Siden af Bordet staaer en lille, sort, udpolstret Stol paa et Odderskindstæppe og ligeoverfor et Fortepiano, over hvilket et stort Portrait af Bethoven er ophængt, omgivet af en 6 à 7 smukke Meerskumspiber. Ved den tredie Bæg staaer hans Bogreol, fyldt med Pragtudgaverne af de danske, tydske, franske og engelske Digtere, nogle æsthetiske og philosophiske Bøger og en stor Række af gamle Glasfikere. Men hvortil denne Omstændelighed, vil man sige? ja jeg mærker ogsaa, at den hjemlige Hyggelighed, der griber En ved at træde ind i et godt oplyst, godt opvarmet, elegant Bærelse, der tyder paa en intelligent og jmagfuld Beboer, har bragt min Snakksomhed paa Gang og ladet mig glemme det Vigtigste, vor Helt — Hollo.

Hollo laa udstrakt paa sin Sovedivan, indsvøbt fra øverst til nederst i en Slobrok, der gav ham et phantastisk, uformeligt Omrids. Han befandt sig i dette Dieblif i denne Slovhedstilstand, hvor Følelsen har sit frie Spillerum, ja endogsaa tager Phantasien til Hjælp for at give alle sède Dunster Realitet og jmigre vor begjærlige Forfængelighed — fort, han

dromte vaagen. Saaledes kunde man tilbringe hele sit Liv uden noget uopfyldt Haab, uden at bedrages i nogen Plan, uden at fornærmes eller krænkes af Noget, uden noget Savn, fort sagt lykkelig, hvis ikke Forstanden bestandig skreg os i Dret: det er kun en Drom. Det gif ikke Hollo bedre i sine Drommerier end alle Andre, thi endskjondt hans lille graalige Die stirrede med en vis Henrykkelse ligefrem, gav dog den lille Trækning med Munden ham et bittert, ironiserende Udtryk, der passede bedre til hans øvrige, markerede Træk. Hollo besad vel Ungdommens rene Friskhed, hans Bevægelser vare frie og graciose, hans lyse, tilbagestrøgne, stærktkrollede Haar gav ham endogsaa et hjækt Ansigt, der klæder Unglingen eller rettere den voksne Dreng saa godt, men stærke, utvilede Lidenstaber havde allerede tidligt gravet deres Furer i hans Ansigt og udbredt en med Haardhed og Foragt blandet Slaphed over hans Træk. Som Hollo her laa, skulde man antage ham for en Misanthrop, der foragtede Alt og kun beundrede sig selv og sin Tanke, og dog viste hans Liv saamange skjønne Træk af det inderlig gode Hjerter; hele hans Mandsretning havde sin Grund i en maasse forvidt dreven Agtelse for Mennesket, for Naturen og for den Sandhed, der kan sandses. Et saadant Udtryk kunde ofte i et

Nu verle i hans Bæsen med sin Modsætning og det hændtes ikke sjældent, at en Fremmed idag forargedes over den epicuræist lystige, burleske Spotter, medens han imorgen maatte elske den blide, veemodige Sværmer. Høllø var maasse netop derfor saa elskværdig, fordi han indeholdt saa mange Modsætninger i sig, og den uimodstaaelige Magt, han udøvede paa Alle omkring ham, havde vistnok sin Grund i, at han paa en forunderlig Maade strax kunde fatte og forklare sig et Mennesses hele Tankegang, tilegne sig hans Bæsen og derpaa bekjæmpe ham med hans egne Vaaben. Den store Uddannelse, som Studium og Livet havde givet ham uden at berøve ham hans Ustyldighed, gjorde ham til de Ungres Legekammerat, til en Fader for sine Jevnaldrende, en Ven af de Eldre og et Haab hos de Gamle. Men vi maae afbryde vore Betragtninger over Høllø til senere, det har allerede banket to Gange paa hans Dør.

„Goddag Rudolph,“ udbrød Høllø og reiste sig halvt op, „jeg laa just og kjædede mig — og saa veed jeg, at dit Instinct driver Dig til mig; det er nu engang saa: Krage søger Mage.“

„Det er en smuk Bevæggrund Du tillægger mit Besøg, men din Smiger er for stor til at kunne være sand, thi Du sætter mig jo i Klasse med Dyrene.“

„Ja det er ogsaa en mærkværdig Sympathi, Du har for kjedelige Situationer. Men ryk nu Stolen hen ved Siden af mig og lad os sladdre lidt sammen. Man kan altid være vis paa, at hvor ret mange kjedelige Folk er tilstede eller hvor mange kjeder sig dygtigt, der er Rudolph med.“ Den Rødme, disse Ord frembragte paa Rudolphs ellers blege Kinder, viste at her var sagt en Sandhed, men den livlige Omhed, hvormed Hello udstødte sine Drillerier, maatte betage dem enhver saarende Virkning.

„Men hvordan kan det være? er Du virkelig syg?“ sagde Rudolph med en vis kjærlig Deeltagelse efter en kort Pause. „Du var ikke paa Skolen idag og nu finder jeg Dig liggende ganske bleg; det er jo formelig Symptoner paa Alvor.“

„D, jeg er aldrig rast!“ udbred Hello med en ilagende Stemme, pressede begge Hænder mod sit Hoved, og sank ned paa Divanen, ligesom overvældet af Sygdommens Magt.

„Ma Du kommer Dig nok! Du feiler s'gu Ingen-ting!“ svarede Rudolph med denne affecterede Raskhed, som man undertiden antager for at berolige sine Venner.

„Feiler jeg Intet! Saa see da! Jeg har aldeles overfjæltet min Finger med brændende Lak imorges

og nu har jeg maattet holde den i koldt Vand hele Dagen for at dulme Smerten." Med disse Ord rakte Høllø sin Tømmelfinger frem, der virkelig ogsaa var ganske rosenrød af det langvarige Bad, men da Rudolph, forundret over saamegen Blæst af faalidet, med en tilbagetrængt Latter knipsede temmelig ublidt til Fingeren, udstodte Høllø et sanderivende Skrig og trak Fingeren til sig, men vendte strax efter Hovedet ligegyldigt om og sagde: „det gjorde slet ikke ondt, men Du er en Nar."

„Er der noget Nyt fra Skolen?" fortsatte Høllø og lagde kjælen Rudolphs Haand ind under sit Hoved. „Har Du talt med Baldemar?"

„Den Baldemar synes at interessere Dig særdeles meget."

„Ja jeg kan godt lide at gjøre Nar af ham," svarede Høllø lakonisk og bearbejdede sine Tænder med en lille Elfenbeenstandstikker.

„Man kunde nu let troe," fortsatte Rudolph smilende, „at Du var ondskabsfuld nok til at stifte Folks Bekjendtskab, ja endogsaa til at gjøre dem til dine Venner, blot for at Du i Fred og Ro kunde gjøre Nar af dem. Med Baldemar kan dette nu ikke tænkes at finde Sted, thi Du taler jo aldrig med ham; I have maaske ikke verlet ti Ord sammen og

naar Du taler om ham, indskrænker Du Dig i Almindelighed til at spørge om ham."

"Ja jeg samler Noticer til engang at drukne ham i en Strøm af Latterligheder. Han er jo bigot i allerhøieste Grad, han beder til sin kjære, søde, almægtige Gud hver Aften og sommetider to Gange, naar det er meget mørkt i Stuen. Synes Du ikke det er uhyre morsomt."

"Derjom dette var din Mening," svarede Rudolph ophidsjet, "vilde jeg give Dig en Dragt Brygl, men i ethvert Tilfælde finder jeg dog, at det er et meget slaut og dumt Spotteri. Baldemar er netop en god, troende Christen og ikke en saadan usjel Rationalist, Materialist, Pantheist eller Philosoph, som Du, der hverken troer paa Gud eller Fanden."

"Nei det har Du Ret i; Baldemar er ikke saadan et totalt Nul, saadan et infamt Døgenicht, som Du, der slet Intet troer, men kun lever for at plage Gud og mig og Fanden og hele Verden."

Rudolph vilde lige til at give et hidsigst Svar, men betænkte sig idetsamme og trøstede sig med, at Hello aldrig vilde komme til at anvende sine "Sagtagelser," da Baldemar jo afskyede ham og aldrig kom ham nær paa ti Miles Distance. Just som Rudolph med en vis triumpherende Mine havde sagt disse Ord,

bankedes der sagte paa Døren og — Baldemar traadte ind. Det var første Gang, at han besøgte Hollo, saa at man godt kunde kalde det Ironi af Skjæbnen, jaaledes at føre ham ind i dette Dieblif, for ligesom at spotte Rudolph. Den varme Deltagelse, hvormed Baldemar spurgte til Hollos Befindende og den næsten faderlige Omhed og Myndighed, hvormed denne behandlede Baldemar, satte Rudolph i endnu større Forbauselse. Han gav tilsidst sin Forundring Luft ved at nedtage den ene Pipe af Bæggen efter den anden, stoppe og antænde dem og derpaa hænge dem op, som om de ikke ret vilde smage ham, imedens han med megen Omhyggelighed rodede om imellem en nys til Hollo ankommen Pafke Bøger, der laa paa Skrivebordet; endelig fandt han imellem disse „den lille Declamator“ og gav sig nu ganske rolig til at forenyne nogle Vers af den til selvlavede Melodier, medens Hollo og Baldemar fordybede sig i en ret levende Samtale.

„Jeg troer dog, at jeg nu,“ sagde Baldemar, „kan have Ret til at yttre en Mening om den i øverste Klasse herskende Aand, da jeg har været her en heel Maaned, og jeg kan ikke begribe, hvorfor De bekjæmper min Mening, da den er saa smigrende for Deres Kammerater og Dem selv.“

„Jeg troer, Gud forbande mig, at I sige „De“ til hinanden,“ raabte Rudolph med en godmodig Latter, men Ingen af de Andre syntes at lægge Mærke dertil, thi Hølle svarede ganske rolig:

„De maa ansee Dem selv for en stor Menneſteſjender, ſiden De tiltager Dem en ſaadan Ret og De maa have et meget indſtrænket Begreb om Studium, naar De kan yttre en ſaadan Dom om nogle i mine Dine aldeles uværdige Læſehæfte.“

„Her er ſlet ikke Talen om at ſtudere,“ ſvarede Baldemar med Liv, „men blot om at gaae i Skole. Det er Disciplens Opgave, at erhverve ſig de nødvendige Forkundſkaber til et ſenere Studium og denne Opgave synes mig meget godt løst her i Classen. Det er mig ligegyldigt af hvilke Motiver der læses, naar der blot læses; Studiet vil nok ſenere, naar det er grundigt forberedt i Skolen, indgive den egentlige, værdige Driſfjeder: Lyſten. Man gaaer ikke i Skole for at ſtudere, men for at lære at ſtudere, for at vænne ſig til at læſe.“

„Der have vi atter denne ſkjønne Forbereden,“ afbød Hølle ham med et ſarcaſtiſk Smil. „Denne værdige Maſke for Ladhed og Magelighed. I kunne Intet gjøre af Natur! I ſkulle forberedes og vænnes til Alt, men diſſe Bæner blive aldrig ret indgroede,

førend det er for seent. J ville ikke være fornøiede med den Natur, J have; J ville danne Eder en anden af Eders Baner, men den eneste Nytte, J faae deraf, er, at J vænne Eder til med Frækhed at udraabe i Eders Dødsstund, naar Alt er forbi: jeg døer glad, thi jeg har forberedt mig til et andet Liv. J Taaber! naar ville J lære, at Intet er Forberedelse, at Intet er relativt, men at hvert Minut af Eders Liv er noget Absolut, der er spildt, naar J ikke have anvendt det for dets egen Skyld?"

Baldemar forstod ham ikke og maatte derfor indskrænke sit Svar til et forbausset, spørgende Diekast, men Høllø syntes at have sagt, hvad han vilde; han laa taus paa Sopheren med halvtillukkede Dine. Rudolph havde imidlertid stedse forceret sin Nynnen og forvandelt den til en uhyre Operasang; under mangehaande komiske Fagter var han avanceret midt ud paa Gulvet og stod her med Bogen i den ene og Biben i den anden Haand og forehylede til en grusom Melodi nogle ligesaa grusomme Vers. Baldemar sad som forstenet over denne Versærfergang, og da han atter vendte sig om for at begynde en Samtale med Høllø, maatte han uvilkaarlig slaae Dinene ned for det dybe, skarpe Blik, hvormed Høllø i dette Dieblif ligesom gjennemskuede ham. Saaledes piint paa den ene Side

af Hollos gjennemtrængende Blik og plaget paa den anden af Rudolphs Latterligheder, greb Baldemar til det Middel, som alle Forlegne tye til, han pillede paa sine Besteknapper og — foregede naturligviis derved sin Forlegenhed. Men nu som altid var Skjæbnen ham gunstig; Pigen meldte i samme Dieblif, at Aftensbordet var dækket. I et Nu var Hollo i en Frakke og ilede med et kort Nik til Begge ud af Døren; Rudolph satte i tre Spring ned ad Trappen med den Forsikkring: at hvis hans Bærtinde ikke havde Mad til ham strax, naar han kom hjem, vilde han see hende hængt; Baldemar stod et Dieblif som i Dromme og stirrede henimod den Dør, hvorigjennem Hollo var forsvunden, gif derpaa langsomt hjem, ikke for at læse, men for at — græde.

Uf Hollos Dagbog.

1ste Mai 1842.

Kjære Moder! slumrer sødt i tauze Muld!

Taarepilen græder over Graven.

Kjære Moder! smil fra Din Himmel, huld!

See! Din Hollo græder her ved Graven.

15de Mai 1842.

Moder! hvad var det, Du vilde sige mig? Hvorfor hvistede Du saa sagte, at jeg ikke kunde høre det? Hvorfor nævnede Du min Fader? Du længtes efter ham? og nu ere I samlede i Himlen. „Han er borte, han kommer ikke mere,“ sagde Du, naar jeg spurgte efter ham; han er død, da Du var lille, hvistede Du. Men hvorfor græd vi aldrig sammen ved hans Grav? hvorfor viste Du mig aldrig, hvor han laa? Han er vel død, da han foer med sit Skib til fremmede Lande? Han er vel druknet, medens jeg var ganske lille? Men han var vel god og ikke som min Onkel? han siger, jeg lyver og saa flaaer han mig, men Du sagde, jeg skulde være taalmodig; det skal jeg ogsaa, naar jeg blot maa græde ved Din Grav, men det maa jeg ikke for Onkel. Han siger, jeg er en tosset Dreng, der gjør mig til Skam for hele Byen.

12te April 1844.

Imorgen skal jeg confirmeres, og iovermorgen skal jeg reise fra Byen til W...., hvor jeg skal i Latinskolen. Iovermorgen skal jeg reise; jeg græder og jeg er dog saa glad. Her stod min Bugge; her har min Moder leget med mig, da jeg var Barn; her er hendes Grav, hvor jeg saa tidt har hentet

Troft og Fred. O Uendelighed af glade, veemodsfulde Minder! jeg forlader ikke Eder, jeg skal bevare Eder friske og rene i mit Hjerte! Jeg skal være fri, fri og glad som Fuglen i Luften. Min Onkel hader mig; Gud veed, hvorfor. Mon fordi han havde arvet den store Formue, naar jeg ikke havde været? Den vilde jeg gjerne give ham, naar han vilde elske mig. Men dette kan ikke være Grunden til hans haarde Behandling. Hvorfor lader han mig spise med sine Boutiksdrenge, medens hans egne Sønner sidde tilbords med ham selv? Hvorfor lader han mig gaae saa daarligt klædt? Det behøver jeg jo ikke; jeg er jo riig. Ja Moder, hvis han ikke var min Faders Broder og Hedevises Fader, vilde jeg hade ham. Hun er den Æneste her, der holder noget af mig; hun har lovet mig, flittigt at besøge Din Grav og at holde den smuk, medens jeg er borte.

13de April 1844.

Ja jeg maa bort, jo før, jo hellere. Nu kunde jeg ikke leve her; nu har min Onkel besudlet mig mit dyrebareste Minde. Jeg var saa glad idag. Man ønskede mig til Lykke, man sagde, at jeg var smuk, at jeg snart vilde blive Student, naar jeg var flittig. Jeg blev saa munter; det er jo ogsaa saalænge siden,

at Nogen var venlig imod mig. Men saa kaldte min Onkel mig ind, sagde, at jeg opførte mig som et uartigt Barn og ikke som Confirmant, og gav mig et Dreftigen. Jeg blev saa forvirret, saa bange, Moder; jeg kaldte paa Dig, men saa lo han og raabte, idet han gik: det er Ret, Din Nar, flæb og kald paa Din Moder, det gemene Fruentimmer, men hun bliver nok, hvor hun er og hvor hun fortjener at være. Du vil tilgive ham, Moder, Du er saa god, men jeg kan ikke, jeg vil hade ham evigt. Jeg har kun Mindet om Dig at støtte mig til, og berøver man mig det, staaer jeg ene, ganske ene i den vide Verden. Men jeg vil ikke bukke under; jeg vil staae med mig selv og trodse hele Verden. Men hvad meente han? hvortil sigte disse hadefulde Hentydninger til Dig, jeg saa ofte maatte høre? Disse underfundige Mennesker ville maasse berøve mig Mindet om Dig, min hele Kraft.

13de Mai 1846.

Jeg har tilbragt min Pintseferie hos min Onkel. Jeg kan ikke begribe, hvorledes jeg har kunnet hade denne Mand, men naar man er et Barn, har man ikke Mod til at lee af Folk, man hader dem. Han har vist bedraget mig for mange Penge, og gjør det vist endnu, men jeg bryder mig ikke stort om det;

jeg tager Revanche ved at pine ham. Han staaer som paa Naale, naar jeg spørger ham om mine Pengesaffairer, naar jeg ytrer, at jeg maa have sparet mange Rentepenge i de Aar, jeg var i hans Huus; min uventede Ankomst i Forbindelse med min faste Optræden havde ligesom overmandet dem. Hvilken Forskjel paa mit Ophold i det Huus for 2 Aar siden og nu i Bintsjen. Dufel frygter mig næsten; mine Fætttere, to Labaner paa 20 og 21 Aar, fortalte mig, at deres Fader gav dem dobbelte Lomme penge i den Tid, jeg var derinde, og befalede dem at bruge dem flot. Min Tante, en storartet Repræsentantinde for Kjøbstædsdamer, taler kun om „sin smukke Neven, der snart skal være Student, der læser Latin og Græsk og opholder sig tæt ved Hovedstaden.“ Hedevig har ogsaa forandret sig; hun kan vel nu være 16 Aar, men hun er temmelig udviklet eller rettere gammelagtig. Hun er vist lidt eenfoldig; hun blev vred, fordi jeg spottede over hendes Kristus-Billede. Det er da ogsaa en grusom Absurditet, at ville male en Person af, hvis Træk man intet Begreb kan have om, hvis Væsen man slet ikke kan forstaae, en Person, man vil gjøre til Gud og i hvis Ansigt altsaa ingen Følelse, intet Træk maa være fremherskende; jeg vilde helst ligne ham ved en forgyldt Kugle. Hedevig trak mig op

til min Moders Grav den første Aften; dens Reenlighed og Ziirlighed er et Bidne om hendes Godhed og Fromhed; det gjør mig ogsaa næsten ondt, at have saaret hende med min Kulde, men hvad skulde jeg gjøre ved dette kolde Leer? hvad Betydning have disse hensmuldrede Been, skjulte af Muldet, for mig? Det er min Moders — ja som Barn kunde jeg græde og savne, men nu kunne de kun oppække ængstelige Tanter om Døden og en levende Følelse af Minuttets Vardi. Men hvorfor skulde jeg give slige bange, hæmmende Følelser Indpas i mit Bryst? Det er jo Livets Kunst, ikke at lade sig tvinge af hvad man kan beherske. Døden er Noget, Naturen fører med sig, den er satum, hvis kolde, strenge Bud jeg maa underkaste mig, men Frygten for Døden kan jeg beherske. Mindet — ja hvad er vel Mindet? et Middel til at forfrue Sjælen, en indbildt Dæmon, hvoraf man i Samvittigheden har konstrueret en Herrens Lov. Men bort Minde! I min Sjæl staaer Dit Gravmonument; jeg vil ikke plages, jeg vil leve; jeg er for giennemtrængt af hvad, der er, til at huske det, der var.

Medens vi have læst dette, har Hølo affpist, men da han ikke kommer igjen, ville vi opføge ham hos hans Vært. Maa jeg da som saadan presentere Dig, min Læser, den blonde, lidt corpulente Mand i det ene Sophahjørne, med det klare, blaa, tænkende Die, med den store, selvbeslagne Meerskumspibe i den ene og „Berlingske Tidende“ i den anden Haand; det er Adjunct Spindler, theologisk Candidat. Den gamle Dame i det andet Hjørne, med de hvide Krøller, de brune Hornbriller, den stivede Kappe og Spinderokken, er hans Moder. Den — — dog lad os hellere høre efter deres Samtale.

„Jeg havde dog altid troet, at De vilde studere Theologi, Hølo,“ sagde Madam Spindler, „min Sønn siger, at De, skjøndt De først skal være Student til Foraaret og kun er 17 Aar, dog har læst en stor Mængde theologiske Skrifter. De har altsaa Interesse for Theologien og da De er et godt Hoved, har et smukt Organ og et net Udortes, burde De rigtignok være Præst.“

„Ja, jeg kan ikke negte,“ svarede Hølo, „at den theologiske Literatur har fængslet min Opmærksomhed mere end nogen anden, meer end den burde. Jeg har tidt paa mine Skolestudiers Beføstning fordybet mig i disse Skrifter. Fra Studiets Side var der

altsaa Intet i Veien, men ah! nei jeg vil ikke regnes ind under den Kategori, man kalder Præster."

"Hvorfor ikke det," spurgte Adjuncten og lagde Avisen tilside.

"Ja jeg maa bede Dem at erindre," svarede Høllø smilende, "nulla regula sine exceptione, udlagt paa Dansk, "mine Ord vedrøre ikke Dem," men jeg maa forresten sige Dem, at vor Geistlighed jo nu er saadan, at en Præsteskjole næsten brændemærker En."

"Vil De udtrykke Dem lidt mere specielt," sagde Spindler lidt fornemt.

"Jeg har kun kjendt een Præst, der nogenlunde fortjente dette Navn, meget faae, der vare taalelige, men hele den øvrige Flok har kun været drabelige Studerprangere, visne Bogorme, der ansee deres Bibliothek for deres Menighed, elendige Hyklere eller intriguante, kolde, egoistiske Mennesker; ja jeg vil ikke sige, hvad jeg mener."

"Det er ogsaa bedst, De tier stille," svarede Madam Spindler forbittret og tog sig en Priis, "det er ikke altid, at Galsskab finder sin Undskyldning i Ungdom."

"Hvad synes De da, bedste Frue? I Søndags var jeg i Kirke; da Præsten gik ned fra Talerstolen, efterat have holdt en blomstrende Tale, sagde han ganske frit til Klokkeren, saa at jeg og Flere hørte

det: nu komme vi s'gu til at spytte i Bøssen, naar vi ville spille l'hombre, for Kortfabriken er jo brændt."

"Ja," svarede Spindler, "nu benytter De et maaste enestaaende Exempel af en enkelt Mand for ligesom at motivere det Udfald, De har gjort mod en heel Stand i Almindelighed. Men, hvormeget end visse Modejunker og Salonsphilosopher ved deres Bittighedsjægerier have indvirket paa dem, er jeg dog vis paa, at det hele Resultat indskrænker sig til en Lyst hos Dem efter at blive en saadan Storaand i Dammernes Dine, men at den skulde kunne drage Dem fra den Stilling i Livet, hvortil De efter Deres hele indre Bygning og religiøse Gemyt er henviist, troer jeg dog ikke. Tvertimod — jeg har lagt Mærke til hvad De har læst og ligesaa lidt som De har forstaaet Spinozas Substantialisme eller Hegels „Begreb," ligesaa lidt har De kunnet vogte Dem for at lade disse Philosophemer imponere Dem og lede Dem til egne, umodne, forstruede Ideer. Nei De havde gjort meget bedre i at holde Dem til Deres „Madvigs Grammatik," end at læse Noget, De dog slet ikke kunde forstaae."

„Forstaae?" gjentog Hølle og rynkede Panden, „hvoraf veed De, at jeg ikke har forstaaet, hvad jeg læste? og hvoraf skulde De kjende mine forstruede Ideer?"

„Dem kan jeg slutte mig til af de Uttringer, jeg har hørt Dem ved forskjellige Leiligheder henkaste,“ svarede Spindler med en afgjørende Rysten paa Hovedet og tilføiede derpaa lidt spottende, idet han atter gav sig til at læse, „og det Første følger af sig selv: en 17aars Dreng og Spinoza!“

„Ja det er sandt: en 17aars Dreng og Spinoza,“ udraabte Hølo med en høj Latter, „det var et Argument, der er en Theolog værdigst.“

Spindler kastede et forbausset Blik udover Avisen, medens Hølo med Uforbeholdenhed vedblev at lee og betragtede ham med et ironisk, spottende Blik, der maatte have bragt selv den meest Resignerede til Raseri. Madam Spindler, som ikke rigtigt havde forstaaet Hølos Ord, men som læste et nærforestaaende Uveir i sin Sønns Ansigt, skyndte sig derfor at sige:

„Ja ja min gode Hølo! Deres Moder har forladt Dem for tidligt. Det er en Moders omme, fjærlighedsfulde Dmgang, der føder de første religiøse Følelser i Barnets Bryst. Det er kun en Moder, der kan gjøre sin Søn modig uden Haardhed, der kan give ham en fast Charakter uden at gjøre ham til en Tusentast.“

„Det var vist heller ikke saa galt, om Moderen

kunde lede sin Søn med et Bændel om Brystet hele hans Liv igjennem."

Da Høllø idetsamme reiste sig og med et kort Bukt forlod Bærelset, udbød Madam Spindler forbitret: „han er jo formelig næsviis."

„Nei Moder! det kan Høllø ikke være. Jeg troer snarere" — han fik ikke sagt mere, thi Høllø begyndte idetsamme at spille. Uden egentlig at være Kunstner, forstod han dog ved Kraft og Smidighed at afløkke Instrumentet saa følelsesfulde og indholdsrige Toner, at selv den correcte Kunstner maatte henrykkes deraf. Efterat have spillet den danske Tappensreg med stor Kraft, præluderede han over i nogle blide, veemodssfulde Phantasier og selv længe efterat Spindler havde forladt Bærelset for at gaae til Hvile, afløkkede de sidste, hendeende Toner af Instrumentet den gamle Kone en Taare — en af disse Taarer som Døet saa sjældent græder, naar Hjertet strømmer over af inderlige, ubestemte Følelser.

Høllø og Baldemar nærmede sig bestandig mere til hinanden; et usynligt Bånd syntes ligesom at omslynge dem, en ukjendt Sympathi forbandt dem til

et eneste Hele. Ofte naar Høllø i det daglige Liv med bitter Spot ironiserede over Alt, det Onde som det Gode, og med kold Foragt for hele sin Omgivelse kun fulgte sit Lune, traadte Baldemars blide, religiøse Gemyt op som en Mægler mellem ham og Verden. Ofte naar Høllø gik til den modsatte Yderlighed og med overdreven, næsten fjælen Barme coquetterede med sine Venner og Bekjendte, viste Baldemars ædle Selvfølelse sig som hans rette Tugtemester. Ofte sad Høllø og Baldemar hele Aftener sammen, men her i Centrum syntes Rollerne at være ombyttede; Baldemar skiftede som den ømme, tillidsfulde Søn hver Følelse, hver Tanke, modtog Raad og Rettelser af Høllø, og naar denne undertiden yttrede en Mening eller fremsatte en Paastand som grundet i Erfaringer fra ham selv, kunde Baldemar kun forbauses og strækkes. Der var en uudgrundelig Dybde i hans Tanker, en flaaende Fremstilling gav hans Meninger Præget af den klareste Sandhed og dog vare disse Meninger ofte saa indbyrdes modsigende, saa forskjellige fra hans Handlinger, at Baldemar ikke kunde danne sig et Hele af dem; han svimlede, naar han skuede ind i denne Sjæl, som om han stirrede ned i en dyb Afgrund, hvis takkede Kløfter skjulte sig i Mørkets Mulm. Og naar nu Høllø undertiden afbrød

en saadan Samtale med den faste Forsikkring, at han kun var skabt for at vise Verden, hvor latterlig den var, at hans Liv kun var een stor Løgn, en fortsat Parodi, da maatte vistnok saadanne Ord, naar de i Hellos Mund fik et klagende, bebreidende Udtryk, opvække en vis Bitterhed hos Baldemar, der elskede ham saa høit. Til andre Kammerater havde Hello aldrig betroet sig; med en Maske for sit eget „Seg“ gik han omkring imellem dem, gennemskuede dem, rettede og forbedrede, men forblev selv uberørt, indsluttet i sig selv. Her derimod hos Baldemar drev ham noget Indre til Meddelelse og da han ikke kunde beherske denne Følelse, hengav han sig til den, saa lidenskabeligt som en Negerslave til en Herre, han elsker.

En Maanedes Tid senere fände vi dem siddende sammen hos Hello. Denne laa som sædvanlig paa sin Sopha og smøgede velbehagelig af en Cigar; han syntes overhovedet, at være i fortrinligt Humør og hvorledes skulde han som Discipel kunne være andet? Rector havde, bevæget af det gode Veir og af sine Elevers Overhæng, givet denne Eftermiddag fri, den saakaldte Skoiteestermiddag. Hello havde nyligen spist og sad nu og ventede paa at Klokken skulde blive fire, til hvilken Tid Rudolph skulde afhente ham,

og hele Skolen en masse skulde ud at probere Ijen. Uagtet Solen skinnede klart, frøs det dog stærkt og Enhver har vist erfaret den oplivende Indvirkning et saadant Veir midt i en stræng Vinter har — ja Herregud, vi ere nu engang Mennecker og vi maae finde os i at endogfaa Veiret kan have Indflydelse paa vort Humor. Paa Baldemar syntes det derimod at have gjort den modsatte Virkning; med Hovedet sænket ned mod Brystet, med Armen ligegyldigt hængende over Stoleryggen og Benene udstrakte paa Gulvet, saae han ret ud som den Kjedelige. Det var ham som om denne Ferie havde revet ham ud af hans sædvanlige Beskæftigelser og efterladt ham en Tomhed, han ikke forstod at udfylde.

„Men sig mig engang, Baldemar, hvor er De egentlig fra? Jeg veed jo ikke engang, hvilket Voortien, der har frembragt Dem? hvor og hvad Deres Fader er?“

„Jeg har ingen Fader,“ svarede Baldemar fortrydelig og trak sig i Underlæben, som om Hølløs Spørgsmaal havde afbrudt en ham meget interessant Tankerække. Høllø, som troede ufrivilligen at have saaret ham ved et Spørgsmaal, der maatte opvække sørgelige Minder, lod derfor som han ikke forstod ham

og sagde halv ligegyldigt, halv med Latter: „Det pleier ellers alle Menneſter at have.“

„Min Fader er død,“ ſvarede Baldemar og tilføiede efter en kort Paufe, „jeg har aldrig ſeet ham. Han var meget ſmuk i ſin Capitains=Uniform.“

„Hvor er Deres Moder?“

„I Kjøbenhavn.“

„Hvorfor kom De da ikke i en Skole i Kjøbenhavn?“

„Fordi min Onkel, Juſtitsraad G. her i Byen, har adopteret mig, da han ſelv ingen Børn har. Det er en herlig Mand, men han ligner ogſaa min Fader — ſiger Moder. Jeg har kun ſeet Faders Portrait; han blev dræbt i en Duel endnu inden jeg var født, af en Søcapitain, der havde udfordret ham, jeg veed ikke hvorfor.“

Idetsamme traadte Rudolph ind; med et freidigt, ganſke ſmilende Anſigt dansede han rundt paa Gulvet, ſvingede ſine Skoiter med den ene Haand og knipsede med den anden og kaſtede ſig tilſidſt ovenpaa Hjello, idet han puſtede: „Ja Kloffen er forſt 2, men jeg kommer ſaa tidligt, for at faae mig en god Pipe Tobak og ſætte Jer andre i god Couleur. Det var nok ogſaa nødvendigt; han ſidder jo der og hænger med Ræbet, ſom

„En liden Fugl,
Der har mistet sin quiddrende Mage.“

„Du vil da heller ikke gjøre Isen for megen
Skade.“

„Ja jeg ønsker, at Du idag vil lære mig at løbe
paa Skoiter,“ svarede Hollo med et skjelmst Blink med
Diet, idet han blidt stødte Rudolph fra sig.

„Lære Dig, nei min Ven, jeg har rigtignok An-
det at bestille end at lære Dig. Du er altfor stort et
Fæhoved, til at jeg kan lære Dig Noget. Du kan
jo hverken ride, kjøre, gymnasticere eller svømme.
Fy! Du er jo et Dwindemenneske og saa spilder Du
din Tid med saadan noget Skidt, som — hvad er
nu det, der ligger: Leben Jesu, en Bibelhistorie,“
skreg Rudolph med høi Latter, „jeg syntes ellers nok,
Du kunde nære Dig med Herslebs.“

„Det er ingen Bibelhistorie. Det er en critisk
Behandling af Jesu Liv.“

„Ja, hvad kommer saadan noget Snags Dig
ved. Veed Du ikke ligesaa Du blev født, at Jesu
er Gud, at han er født Aar 1, at han har sagt og
lært det og det, at han har gjort Mirakler o. s. v.“

„Nei det veed jeg slet ikke Noget om. For det
Første var Christus ikke Gud.“

„Hvad behager?“ udbød Baldemar forstræffet.
 „Hvad er han da?“

„Et Menneske som De og Jeg, men en reen, blank Menneskenatur, et Menneske uden Feil, men derfor ikke Gud. Han var Menneskenaturens skjønneste og høieste Produkt, et Ideal af Viisdom og Aand, i hvilket den stagnerende Verdensaand havde concentreret sig. Det var i Tidsrummet for Kristus, som om Naturens Udvikling stod stille, for at samle Kræfter til at føde ham. Hvad han sagde, er derfor ogsaa den Dag i Dag det Bigeste og Bedste, der kan siges, men hvad han gjorde, er morsomme Smaa-historier à la Andersen, som den apostoliske og første christne Tids skabende Selvberidsthed i sin Beundring ikke har kunnet lade være at danne. Maaſke han ogsaa af en særegen Gave til at kjende Naturens Kræfter har kunnet udføre Ting, der for vore Dine synes vidunderlige, men som en senere Tid vil vide at forklare. - For Dieblicket maae vi erklære de fleste af hans Mirakler for Absurditeter, Umuligheder. Jeg kjender ogsaa flere gamle Kjærlinger paa Landet, der kan helbrede Folk ved nogle ganske simple Urter, fordi de ligesom af et Instinkt forstaae at bruge dem paa en vis Maade saaledes, at deres Kræfter faae en rigtig Anvendelse.“

Baldemar, der aldrig havde hørt noget Saadant yttres før, som aldrig engang havde anet, at der gaves Folk, der ikke vilde troe, der aabenbart turde negte, blev aldeles overvældet af Hollos Ord. I et Nu havde han fattet mange af Hollos Uttringer, han før ikke havde forstaaet, men i samme Nu lagde sig ligesom en tyk Taage over hans egne Tanker. Hollos Ord vare saa klare, saa bestemt fremsatte og imod dem havde han Intet at stille uden sin subjective Tro, sit barnlige Hjerte og selv dette stivnede jo i hans Bryst. Havde han været lidt forberedt, vilde saadanne Ord kun have vaakt hans barnlige Overbeviisning til en Selvbevidsthed, men nu kunde de kun kaste et Tvivlens Sædeforn i hans Sjæl, et Fro, som Menneskene saa gjerne pleie. Rudolph derimod, som ikke var uvidende om at Rationalismen endnu levede, og som nogenlunde kjendte Hollos religiøse Standpunkt, fremkom derfor strax med en Indvending, da det var ham meget mere om at gjøre at beholde det sidste Ord end at faae Sandheden ud; overhovedet vare alle blidere og mere aandelige Følelser ham en Biting, der vel kunde være Gjenstand for Samtale, men aldrig burde have Indflydelse paa et dannet Menneske — og det var jo han, han kunde ride, kjøre, svømme, løbe paa Skøiter o. s. v.

„Det er i Grunden noget Vaas, Du siger; Christi Fremtræden og Christi Mirakler, Beviserne paa hans Guddom, de mange Prophetier, der forkyndte hans Komme, og de mange himmelske Tegn, der ledsagede ham her i Verden, som ved hans Daab, hans Ben paa Bjerget, hans Korsfæstelse og hans Opstandelse, ere rene historiske Facta, man kan læse i Evangelierne, der ere skrevne af Dienvidner eller idetmindste saagodt som af Dienvidner.“

„Ja var dette Tilfælde, svarede Hello, da havde Videnskaben ikke mere med Religionen at gjøre, da maatte den subjective Tro eller Ikke-Tro være Enhvers egen Sag, men det er nu ikke saa. Man veed med Visshed, at der til Grund for Mathæi Evangelium har ligget et hebraisk Skrift og hvo borger os nu for at Oversættelsen er tro? og at de andre Evangelier ikke ere blotte Afskrivninger af dette ene med nogle Forandringer og Modificationer, for at gjøre dem lidt mindre kjendelige og med de Tilfætninger, som berusede Mennesker have opdigtet og Traditionen givet Sandhedens Præg. Men selv om dette ikke er Tilfældet, har jo Critiken estervist saamange Modsigelser mellem Evangelierne indbyrdes og med andre paalidelige Kilder navnlig i Chronologien, at disse ere tilstrækkelige til at tilintetgjøre Evangeliernes histo-

riffe Bærd, selv om ikke Menneſſaanden, naar den har hævet ſig en Smule over Hverdagſlivets Sphære, nødvendigviis maatte ſætte ſig op imod ſlige overnaturlige Hiſtorier. Nei, i vore Dage bør man kun betragte det nye Teſtamente ligesom Hiſtorien om Adam og Eva, ſom en ſmuk, poeſterig Mythe.

„Jeg gad nu gjerne kjende nogle af diſſe hiſtoriske Modſigelſer. Men ſelv om ogſaa Critiken virkelig har eſterviift ſaadanne, da vil jeg erklære Critiken for en ucompetent Dommer, til at give ſig af med vore Evangelier. Derſom den ikke kan regne ſaaledes, at den ſaaer det engang givne Facit ud, da regner den ſnavs og kan ligesaa godt ſige: farvel, jeg er gaaet. Uh! Vi fødes jo næſten med Troen paa en treenig Gud.“

„Det er, fordi vi fordetmeste fødes ſom nogle Fæhoveder. De fleſte Menneſter begribe ſaare lidet og netop derfor elſke de det, der er ſaa abſurd, at det ſlet ikke kan forenes med Begreb; ſaa have de jo netop en god Undſkyldning, for at de ikke gidde begribe Noget. Det er netop Tilfældet med Treenighedslæren — tre Guder, men dog kun een Gud — tre perſonlige Væſener, men dog kun eet perſonligt Væſen, det er jo mageløſt!“

„Maa jeg spørge Dig, hvilken Religion følger Du, maaske den holløse,“ raabte Rudolph ivrig.

„Jeg følger den christne, jaaledes som Christus har lært den, uden de fabelagtige Tilføjninger, som skyldes den Tids saa frugtbare Phantasier. Naturligviis ogsaa fraregnet visse hyperboliske Udtryk, som jeg modificerer, men som forresten ogsaa ere et Beviis mod Christendommens guddommelige Oprindelse.“

„Saa?“ svarede Rudolph, „nei det er simpelthen en Virkning af den orientalske Charakter. Desuden var Christus ogsaa nodt til at bruge overdrevne Udtryk, naar han vilde stille det Nye i en streng Adskillelse fra det Gamle.“

„Ja men en universalistisk, til alle Tider gyldig Religion, vilde ikke, naar den var guddommelig, lade sig paatrykke noget Stempel af Tid og Sted,“ svarede Hollo, kastede sin Cigar paa Gulvet og gav sig til med Liv at spille en Polka, medens han med Overkroppen rokkede til begge Sider efter Musikken. Rudolph beed sin Pibespids itu i sin Hestighed, men begyndte dog lidt efter, at tromme Polkatakten paa Bordet og endte med at tralle høit, medens han med et Kjenderblik undersøgte Baldemars Steiter. Baldemar sukede dybt, da Hollo begyndte at spille, som om han var undsluppet en piinlig Dæmon; han fore-

kom sig selv som et svagt Menneske, der havde forfeilet sit Maal, uden at han kunde klare sig, hvad han havde forfeilet, hvori han havde været svag, og begyndte han at tænke over Hollos Ord, maatte han forfrækkes over det uordentlige Chaos, hvori hans Tanker og hele hans Ideeforestilling var nedstyrtet.

Endelig slog Rokken 4; Hollo iførte sig sin Vinterdragt, en kort snever Foerværksfrakke med tilhørende Hue, et Par lyse Skindhandsker og lave Stovler af Sælhundesskind. I denne Dragt maatte Hollo tiltrække sig Enhvers Opmærksomhed og det er nok muligt, at han selv ikke var uvidende derom; hans ungdommelige Ansigt, de lyse Krøller nedefor Huen, hans slanke, velvorne Figur, der fortrinligen udhævedes af hans Skindfrakke, gav ham noget Kjæft og Bestemt i hans Fremtræden, der ellers egentlig ikke laa i hans Væsen. Hollo var altid i flere Eldres Nærværelse den Beskedne og Tilbageholdne; var han derimod blandt Damer, da var han den fine, maaske lidt ondskabsfulde Hofmand, men Bestemthed og Kjæfthed kunde der aldrig være Talen om.

Da man kom til Stedet, vare Alle samlede; med en uhyre Støien og Raaben legede her alle Disciplene, store og smaae, Tagfat og som oftest vare her de smaae de Stores Overmænd, da de i Almindelighed

løb bedre paa Skoiter. Rector selv og flere af Sko-
 lens Lærere stode og morede sig over denne lille Kamp-
 plads, hvor Enhver søgte at overgaae sine Modstan-
 dere i Lethed og Ziirlighed. Nogle, der først havde
 begyndt samme Aar, dannede temmelig komiske Figurer;
 den uophorlige Rokken med Legemet og de ufrivillige
 Gled paa den speilglatte Flade bragte dem i mange-
 haande pudseerlige Stillinger. Og naar nu en saadan
 stakkels Symper medeet blev revet omfuld, fik han
 for bare Hastværk ikke Tid til at føle sin Smerte,
 han kunde kun kaste et skjævt Blik til den Smerte-
 maaler, hans Tyngdepunkt havde efterladt i Isen i
 Form af en Stjerne. Træerne rundt om den store
 Park stode med Riimfrost og lange Distapper paa
 Grenene ligesom gamle, graastjæggede Mænd, der
 smilede over Ungdommens Wildskab. Rudolph havde
 i en Fart spændt sine Skoiter paa og med et Bulder, som
 om han vilde sluges Isen og Skoiteløberne paa een
 Gang, brasede han midt ud paa Parken. Nu kom
 Spindler hen og vilde have Hello til at løbe, men
 han undskyldte sig med, at han ingen Skoiter havde.
 Baldemar var strax beredt til at laane ham sine;
 alle hans Kammerater stode stille for ret at see dette
 Syn; „Hollo skal ud at løbe,“ streg den ene til den
 Anden og Rudolph bad dem med en Patrons alvorlige

Mine, ikke at forstyrre ham. Endelig var Høllø færdig; med en ynkelig Bralten naaede han endelig ned til Isen under Tilskuernes Jubel; her rakte Rudolph ham Haanden — men i et Nu var han forbi ham og midt ude paa Isen, hvor han med en mageløs Hurtighed og Sikkerhed gjorde nogle meget graciose Sving. „Det tænkte jeg s'gu nok,“ mumlede Rudolph og satte efter ham, hvorpaa hele den øvrige Sværm omringede ham for at fange ham, men med useet Smidighed bugtede han sig omkring imellem dem uden at lade sig gribe og uden at støde Nogen omkuld, medens Rudolph i sin Iver rev den Ene overende efter den Anden. Efterat denne Leg havde varet en halv Times Tid, spændte Høllø sine Skøtter af og gik hjem med Baldemar; her spurgte denne ham, hvorfor han havde sagt, at han ikke kunde løbe paa Skøtter, da han dog løb saa udmærket?

„For at more mig,“ var Svaret.

„Det synes mig en temmelig foragtelig Grund,“ sagde Baldemar bittert.

Bed disse Ord vendte Høllø hurtigt Hovedet om, rynkede Brynene og saae paa Baldemar med et strengt og stolt Blik. Denne betragtede ham et Dieblik taust, fastede derpaa med Voldsomhed begge Ar-

mene om hans Hals og udbød: „D! hvor Du ligner min Fader. Det er vist derfor jeg holder saameget af Dig.“

Atter rykke vi et Par Maaneder frem i Tiden, og finde da Hollo og Baldemar siddende sammen i den Sidstes Kammer en Aften henved Kl. 11. Hollo sad i en stor Lænestol ved Binduet, Baldemar paa sin Seng med Hænderne foldede over Knæet.

„Beed Du vel, hvad jeg læser i denne Tid, Hollo?“

„Nei.“

„Sibberns Psychologi. Jeg havde seet den oppe hos Dig og da jeg ikke kunde begribe, hvad en saadan Bog maatte indeholde, kjøbte jeg den. Den læser jeg nu i min Fritid istedetfor Romaner og anden Poesi. Jeg havde glædet mig til at overraske Dig engang, naar jeg havde læst eller rettere sagt studeret den ud, men nu har jeg robet mig paa Halveien. Der er nemlig Noget jeg ikke forstaaer og jeg tør ikke læse videre, førend jeg har faaet det forklaret. See her.“

„Nei Du skal ingen Uleilighed gjøre Dig. Jeg giver mig ikke af med slike Taabeligheder.“

„Taabeligheder? Du har jo selv sagt, at det

var en fortrinlig Bog, naar man kun vilde anstrænge sig for at sætte sig rigtig ind i den."

"Ja, men jeg er kun et Menneske," svarede Hollo og strøg Baldemar under Hagen med sin Haand, "jeg maa saa ofte forandre Mening, fordi jeg har fejlet. Denne Bog indeholder kun et smukt System af Theorier, der ingen Virkelighed have. Der er Tale om, hvordan Sjælen er og der er forudsat, at man har en Sjæl forskjellig fra Legemet, men det er nu en gal Forudsætning, en gammel Ammestuehistorie. Sjæl og Legeme er kun Et, kunne ikke eksistere udenfor hinanden og følgelig er den Sjælelære aldeles falsk."

"Hvorned tænker Du da?"

"Med mine Hjernenerver. Dersom jeg tænkte med en af Legemet uafhængig Sjæl, da maatte jeg ligesaa godt kunde faae mine Tanker fra Maven som fra Hjernen, thi en fri Sjæl maatte kunne tænke, hvor den var og jeg skulde troe, at vi ogsaa have Liv i Maven."

"Du troer altsaa ikke paa et Liv efter dette," sagde Baldemar og satte sig paa en Skammel ved Hollos Fodder.

"Nei, naar den Bevægelse i mit Legeme, der kaldes Liv, hører op, da raadner jeg og bliver kun et Støv, Du kan puste bort, et Intet. Som Bevis

herfor har man opstillet Forholdet mellem Sjæl og Legeme, taget i almindelig Betydning. Var Sjælen udødelig, vilde det være usforklarligt, hvorfor Sjælen skulde være tvungen ikke blot til at vore, men ogsaa til at aftage med Legemet. Var det ikke naturligere, at Sjælen fortsatte sin Udvikling uden at lammes af Legemets Svaghed og tilsidst med et Bingeslag svang sig ind i Evighedens Uendelighed, hvis den var bestemt til Udødelighed, hvis den var Andet end en livløs Nødvendighed, en død Bevægelse?"

„Om Du end førte ti Beviser, vilde Du ikke kunne rokke min Tro. Hvorfor lyver, bedrager og stjæler Du da ikke, naar Du ikke troer paa et evigt Liv?"

„Fordi jeg frygter for at opdages. Naar jeg er vis paa ikke at opdages, gjør jeg det ogsaa."

„Hello, Hello!" skreg Baldemar med uudsigelig Angest og greb ham frampagtigt i Armen, „hvad vil Du sige, naar Du staaer ligeoverfor din Gud; hvad vil Du sige, naar kun Foragt følger Dig til Graven. Hvorfor er Du saa ond? Hvorfor maa jeg ikke elske Dig? D sig! sig blot, at Du ikke meente det! Gud vil tilgive Dig Alt, naar Du blot ikke gjør Din Villie ond."

„Min Gud?" raabte Hello og stødte Vinduet

op, see da ud der i Nattens sorte Mørke! Frygt, at den almægtige Gud vil knuse Dig med hiin Stjerne! Frygt for de sorte Lufte, Du indaander, frygt for de Sandskorn, Du træder paa, frygt, at Gud trækker Jorden bort under Dine Fødder og lader Dig knuses i Afgrundenes Afgrund! Taabe, Dit Liv er kun en Bakken mellem Daarstab og Frygt."

Baldemar skjulte sit Ansigt i sine Hænder og kastede sig om paa Sengen; Hollo lukkede Vinduet og satte sig roligt ned, men da han havde ventet et Dvarteerstid og Baldemar intet Svar gav ham paa hans Spørgsmaal, troede han, at han var falden i Sovn og gik lidt fortrydelig bort. Næste Dag var Baldemar ikke paa Skolen, men i een af Timerne kom Rectoren ganske nedslaaet og fortalte, at den unge Lund var bleven — vanvittig. Om Morgen, da Fru C., forundret over at Baldemar lod sin Thee vente saa længe, traadte ind paa hans Bærelse i den Mening, at han havde sovet over sig, fandt hun ham, fuldkomment paaklædt, siddende i en Krog af Bærelset. Ved Dørens Knirken hævede han Hovedet hurtigt, saae sig forsigtig om og ilte derpaa med Lynets Fart hen til sin Tante, og skjulte sit Hoved i hendes Skjød under det uophørlige Raab: Tante! Tante, han knuser os! Bogt Dig, nu falde vi! han knuser os! Da

Tanten forstræffet traadte et Par Skridt tilbage, saae han forundret paa hende, streg sig over Panden og sagde: „Det er dumt, Tante. Han er jo slet ikke til, det er kun dumt Hjernespind, men jeg kan ikke gjøre for det, naar jeg er ene, er jeg saa angst.“ Med disse Ord reiste han sig og lode sine Dine ganske mat glide omkring i Bærelset. Fru G.. løb hurtig ind at falde paa sin Mand. Justitsraaden kom og spurgte forundret: hvad der feilede ham? men Baldemar forblev tavs; pludselig reiste han sig, tog Dufelen ved Haanden og spurgte ham:

„Hvoraf kommer det, at det nu er saa lyst? før var det jo ganske mørkt — ganske fort.“ Her bøiede han sig, spilede Fingrene ud og greb efter Noget; derpaa lagde han estertænksom Haanden paa Panden og syntes at gruble, men medeet streg han igjen: „Dufel, jeg er i Helvede. Han vil brænde mig. Seer Du ikke hvor Flammerne lyse?“

Man sendte nu hurtigt Bud efter Lægen, der imidlertid strax ved sin Ankomst erklærede Baldemar for vanvittig; to Dage efter blev han kjørt til Bistrup.

Paa Høllø gjorde dette et overordentligt Indtryk. Næsten aldeles slev for, hvad der foregik rundt omkring ham, mødte han Alt, som truede med at rive ham ud af denne apathiske Tilstand, med bitter Spot og

Foragt. Ganske mekanisk gik han paa Stolen, læste og gik hjem igjen; med sine Kammerater talte han aldrig, som oftest sad han hjemme og stirrede hen for sig og naar nu Fortvivlelsen overmandede ham, græd han og vred sine Hænder, saae sig omkring som om han søgte Noget, han ikke kunde finde og græd atter. Ofte kunde han i saadanne Paroxysmer meddeet udbrude i en høi Latter, styrte ud af Bærelset og i stoisende Fornøielser paa offentlige Steder dulme den Smerte, de bittere Minder foraarsagede ham. Det er ganske vist, at Barnet af sig selv ikke kan finde til Gud; det er Faderen, Moderen, Hjemmet, der maa lede ham. Selve Historien afgiver her Beviset; Menneskeslægten famlede om i Biddelse og Fortvivlelse, før Aabenbaringen kom og kun derved forberedte den sig til at modtage den, at den gjorde den til en Nødvendighed. Hølo havde aldrig kjendt sin Fader, havde tidlig mistet sin Moder, havde ingen Søskende, intet Hjem havt, hvor naturligt da, at den bittere Følelse, at han stod ene, maatte ægge hans barnlige Hjerte til Trods. Istedetfor at læmpe sig efter Verden, at smelte sammen med den, stillede han sig ligeoverfor den og ædskede den til Kamp. Han havde grebet sig selv, han hvilede paa sig selv, da Ingen førte ham til Gud og saalænge Livet gik roligt hen, stod han

fast og sugede Næring af al den Spot og Ondskab, som hans forbittrede Ungdom havde givet ham Die for. Baldemar, det blide, elskværdige, endnu slumrende Barn, havde han elsket; han havde prøvet en Dyst med ham, det havde været ham let, at rive enkelte Ringe ud af den store Verdenskjæde og overbevise Baldemar om, at de vare gjorte uden Hereri, at Forstanden kunde gjøre dem efter. Baldemar var for uerfaren til at kunne indsee, at omogsaå Forstanden smeddede alle Ringene efter, vilde den dog aldrig kunne frembringe en Kjæde; han var buffet under og ved hans Fald begyndte skrækkelige Anelser at dæmre hos Hello. Han angrede, men kunde ikke tilstaae, hvad han angrede, han frygtede, men vilde ikke bekiende, at det var Fremtiden, han frygtede. Flere af hans Kammerater havde besøgt Baldemar, men bestandig fundet ham uden mindste Tegn til Forandring, snart melancholsk og grublende, snart fortvivlet og martret af den taabeligste Angst. Hello kunde man ikke bevæge til, at besøge ham; han afviiiste ethvert Forslag af den Art med det Svar: „jeg seer Galsskab nok hjemme; jeg behøver ikke at gaae eet Skridt for at finde den.“

Saaledes gif Foraaret hen. I Juni Maaned flyttede Hello til Kjøbenhavn for at tage artium.

Her fortsatte han i de første fjorten Dage sit tidligere Liv, men ikke længer med den Tilfredsstillelse som før; her var Ingen, der lagde Mærke til ham, naar han med Raseri hengav sig til Billardspil og med halvgale Lediggjængere og Sviregaster sværmede om hele Dagen og undertiden Natten med fra det ene Caffehuus til det andet; her var man saa vant til Sligt, hvorimod den Forundring, som hans toileslose Liv opvakte i den rolige Kjøbstad, gav hans bittere, galdefulde Sjæl Næring til nye Optøier, til bestandig at overgaae sig selv i Ryggesløshed. Her begyndte han at kjede sig, og for at faae Noget at bestille, begyndte han at læse Romaner. Skjæbnen vilde nu, at den første Bog, der kom ham ihænde var „Philosophen paa Tagkammeret;“ det inderlig gode Gemyt, der overalt søger det Gode i Verden, der kun seer det Skjønne ved Tingene, den blide, men friske Verdensanskuelse, der ligger til Grund for dette herlige Værk, kunde ikke andet end røre en saa intelligent og paa en vis Maade uskyldig Sjæl som Hølløs. Han læste den og læste den atter; han begyndte nu at gaae gradevis tilbage; han skjulte ikke længer sin Sjæls Tomhed og Fortvivlelse under uværdige Glæder, han lod dem komme til Udbrud og altid dulmede de sig selv ved Haabet — denne Guds skjønneste Gave til

den menneskelige Sjæl, denne tro og trøstende Fører gennem Livets ofte kummerfulde og elendige Labyrinth — intet bestemt Haab, der kan blænde og stusse, men en blid, ubestemt Anen, en frydefuld Venten paa Fremtiden, denne salige Følelse, der hæver os over Jordlivets Jammer og leder os som en lysende Stjerne til Gud.

Som det bedste Bevis paa Hellos Stemning i den Tid kan tvende Breve til hans Onkel tjene, som just ere komne os ihænde.

Kjøbenhavn den 7 Juni.

Hr. Onkel!

Jeg veed ikke rigtig, hvad De mener, naar De den 1ste Juni kun sender mig 30 Rbd., som om det skulde være nok til min Indslytten her og til Bestridelsen af mine Udgifter til 1ste Juli. I saa Tilfælde maa jeg beklage Dem; De har da et meget daarligt Begreb om hvad en Student kan forbruge i Kjøbenhavn. Jeg har efter en Uges Forløb ikke een Stilling; det er derfor temmeligt nødvendigt, at De med første Post sender mig nogle Penge. Dersom De saaledes, som De gjorde i Foraaret, vil svare mig, at jeg maa spare, fordi mine Rentepenge ikke taale slige Udgifter, da vil jeg bede Dem om at forstaae mig for slige

Formaninger og blot tage op af Capitalen. Iovrigt er det mig ubegribeligt, at jeg ikke skulde have mere end 400 Rbd. at leve af om Aaret, thi af den Sum kunde min Moder umuligt have levet saa elegant i en 10 à 11 Aar. Det er derfor aabenbart, at en Deel af Capitalen maa være bleven borte ved eller efter hendes Død, om hvilket jeg skal bede Dem at underrette mig i et Familieraads Nærværelse, saasnart jeg er bleven Student. Hvor ubehageligt dette end kunde være Dem, maa det dog skee.

Hollo Breiner.

Nogle Dage efter ankom 50 Rbd. til Hollo i en Convolut blot med de Ord:

Hvad Du ønsker, skal skee. Blot beder jeg Dig om at maatte tale med Dig et Par Dage før Familieraadets Afholdelse.

Din Onkel P. Hasle.

Kjøbenhavn den 25de Juni.

Kjære, gode Onkel!

Tilgiv Din ubesindige Søster søn! Tilgiv, at jeg i et forvildet Dieblif, som Studenterlivet saa let kunde føre med sig, har kunnet sige Noget, der krænkede Dig! Glem Alt, hvad jeg i forrige, ulykkelige

Brev har sagt om et Familieraad! Lad Alt blive ved det Gamle og lad mig om et Par Dage i Centrum gjøre Afbigt for mit ubesindige Brev. Nei Dunkel, lad mig hellere tilbringe hele min Sommerferie hos Dig; jeg skal ingen Uleilighed gjøre Dig og mit Ophold bliver dobbelt behageligt, fordi jeg vel efter Sædvane træffer min gamle Vært Adjunct Spindler og hans Moder hos Dig. Beed Tante om, at jeg maa komme og sig hende, at jeg nu er færdig med min Examen og er Student med bedste Charakter. Siig det og beed hende ikke være vred paa

Din og hendes ubesindige Neveu.

Noogle Dage efter sidste Brevs Affattelse finde vi Hello paa Veien imellem Roeskilde og Bistrup. Han var paa sin Hjemreise taget til Roeskilde, for at besøge Baldemar. Med et tungt Hjerte ilede han nu hen ad den bakkede Gangsti ved Siden af Veien; hvert Dieblik stod han stille og vendte sig om for at see paa Roeskilde, der her udbredte sig saa venlig og dog saa majestætisk for hans Blik; det var, som om det ophoiede Syn af Domkirken skulde tilintetgjøre de uhyggelige Følelser, som Bistrupgaard maatte vække i hans Bryst. Da han kom til Gaarden og gik op ad Alleen, hørte han gjennemtrængende Skrig af de

Banvittige; en Gysen gennemfoer ham, han troede at kunne høre, at det var Baldemar, der skreg; han troede, at kunne see al den Ulykke og Elendighed, der herskede bagved disse Mure. Ved Borten spurgte han, om det var muligt at faae Baldemar Lund i Tale; „nei,“ blev der svaret, „han har faaet et stærkt Anfald af Nervefeber og trænger frem for Alt til Rolighed; det gjælder nu om fuldkommen Helbredelse eller Død.“ Ved disse Ord var Hollo nær falden den barske, graahaarede Mand om Halsen, men han betvang sin Bevægelse. „Baldemar bliver rast“ hviskede tusinde Stemmer i hans Indre og som om han ventede Efterretningen endnu i dette Minut, fortsatte han sin Gang tilhøire ad Veien mellem Inspecteur=Boligen og Hospitals=haven. En lille Gitterdør, der førte ind til Haven, stod aaben; han gik ind. Alt var roligt og stille, Solen skinnede hedt, men her i Gangene var køligt og skyggesfuldt, kun nu og da hørtes en jagte Surren og et undertrykt Skrig. Hollo gik rast fra den ene Gang ind i den anden, som om Noget drev ham frem, da han medeet ved Omdreiningen af en lukket Gang standsedes af en gammel, graahaaret Mand. Hans Knokler vare stærke og kraftige, men Legemet sammenkrummet og bøiet mere af Sygelighed end af Alderdom, hans Haar var tykt og tæt afklippet, men ganske graat.

hans Ansigt var mørkebrunt, kjødlost og suret af dybe Rynker, med en stor Stof i Haanden gif han og slog Bladene af Træerne, medens han nynnede en gammel Semandsmelodie. Ved Synet af Høllø standfede han og løstede Haanden op over Dinene for bedre at see ham. Efter saaledes at have betragtet ham eet Secund, gif han tæt hen til ham, saae ham stivt i Dinene og raabte da med en af Raseri halvqvast Stemme: „Ja, rigtigt, det er ham. Ikke sandt? Du er hans Søn,“ raabte han og greb Høllø med den ene Haand i Halsen. „Veed Du. vel, at jeg kunde dræbe Dig nu tilligemed ham! — Men jeg vil ikke,“ sagde han efter et Diebligs Betænkning — „jeg vil hellere pine Dig, til Du martres ihjel. Jeg vil give Dig et Sendebrev med paa Veien, der skal gjøre Dig let om Hjertet.“ — Med disse Ord kastede han en lille Pakke Papirer paa Jorden — „Tag dem, og Du skal see, at Gud ogsaa hævner sig paa Synderens Børn! Tag dem, skynd Dig eller jeg fristes til at see det samme Blod ryge to Gange — Nei jeg vil ikke, jeg har hævnet mig godt, nu kan jeg døe roligt.“ Med disse Ord løb han bort og forsvandt mellem Hækkene. Høllø vendte sig iilksomt om for at gaae, da hans Dine idetsamme faldt paa Pakken. Forundret læste han her den Udskrift: Til Høllø Breiner. „Hvo

Kan kjende mig her?" mumlede han og tog nysgierrig Paffen, stak den i Lommen og gik under bestandig Grublen, hvo denne sælsomme Bannvittige vel kunde være? hvorfra han kjendte ham? og hvad han havde meent? Saasnart han kom til Koeskilde, gik han op paa sit Bærelse paa Postgaarden, lukkede Døren af, brød Seglet og læste paa nogle indlagte Papiere følgende:

„Din Bedstefader, Agent Hasle, var en Ungdomsven af min Fader, Capitain Breiner; senere knyttede fælleds Interesser dem endnu nøiere sammen. Min Fader hentede paa sit Skib de Varer, der hjemme bragte Din Bedstefader hans Rigdomme; han foer ikke for ham, men var snarere hans Compagnon; de boede sammen og da Moder tidligere var død, førte de samme Huusholdning. Fra min første Barndom af blev jeg af de to Fædre betragtet som Maries, Hasles eneste Datters Brudgom og det var de Gamles Plan, at deres Sonner efter denne inderlige Forbindelse skulde fortsætte, hvad de saa heldigen havde begyndt. Jeg var næsten altid med Fader ude paa Reiser og var i mit 19de Aar saa dygtig en Sømand, at jeg efter hans Død kunde overtage Førelsen af hans

Skib og træde ind i hans Sted som Din Bedstefaders Compagnon. Flere heldige Reiser, jeg gjorde, forøgede vor Velstand; vi bleve da enige om at sælge det gamle Skib og lade bygge et større, der under min Førelse skulde gjøre sin første Reise til Vestindien. Jeg husker det tydeligt; det var om Aftenen før Skibets Afreise, at Din Bedstefader ved Bordet, uden at Noget anede det, bad Selskabet om at drikke min og Din Moders, Mariæ Skaal, vi vare forlovede. Marie modtog smilende mine Omarmelser; hun elskede mig vel ikke, hun gjengjældte vel ikke mine fyrige Følelser, men syntes dog med Rolighed og Glæde at række mig sin Haand for at dele Skjæbne med mig. O! hviu glade Ungdomsdag, hvor smilede Alt mig ikke imøde? den kolde Vind, der blæste paa mit nøgne Bryst, var kun en kjolende Bisten. „To Aar,“ sagde jeg til mig selv, da Morgenrødens Purpurstraaler vakte mig i min Kæie — „to Aar og saa er Du min for evigt,“ sagde jeg, da jeg lettede Anker og kastede et Kys til min sovende Brud. Ja dengang, før — og nu; nu er mit Liv kun een lang Nat, i hvis sorte Mørke kun Havnens Lynglimt brydes, i hvis døde Taushed kun Havnens Torden ruller; ja Havn, Havn!

De gif, diſe to Aar; de gif hurtigt, hurtigere end jeg havde troet. Jeg kom hjem med velforrettet Sag og ilede ſaa let og ſaa fro ſom Fuglen i Luften til Din Bedſtefaders Huus. Din Onkel Peter mødte mig i Gangen og modtog mig med aabne Arme, men da jeg ſpurgte efter Marie, blev han forvirret og bad mig gaae til hans Fader paa Contoiret. Jeg gif; hvor forandret var ikke den gamle, før ſaa ſtrenge, kraftige Mand; ganſke krumboiet ſad han over ſine Papiere, hans Iſe var ſkaldet og bedækket af en ſort Fløielſcallot, hans Anſigtſtræk, der før vare barske, livlige og beſtemte, bare nu Præget af denne Sløvhed, ſom Ligegyldighed for Livet fører med ſig. Da han ſaae mig, ilede han med Taarer i mine Arme og raabte: „ſtaffels Dreng, Du har arbeidet tro for mig, men jeg — jeg har glemte Dig. Jeg har kun beredt Sorg og Dpoffrelſer for Din Brudefeſt. O! Marie, Marie, at Du ſkulde føre Din gamle Fader ſaavidt.“ Saaledes forſatte den Gamle, idet han beſtandig trykkede mig tæt op til ſit Bryſt og hulkede høit. Af hans afbrudte Fortælling, var dette omtrent Hovedindholdet:

Strax efter min Afreiſe blev en Bataillon Infanteri forlagt til Byen. Ved denne var en ung Capitain, Hollo Lund, der vakte Alles Opmærksomhed

ved sin Skjønhed, Mandrighed og smidige, indtagende Bæsen, men han var en Spirrevip, siger jeg Dig Dreng, en trædst Forfører, ja han var Din Fader, Hello. Den gamle Hasle mærkede Intet; Capitain Lund var jo forlovet, sagde man og hans Datter ligesaa, hvor var det da muligt, at den strenge, retskafne Mand midt i sine Forretninger skulde ane Noget; men Din Onkel, han vidste det, han var aldrig rigtig ærlig, han har altid seet skjævt til mig; hvorfor, veed jeg ikke. Først da Bataillonnen efter et halvt Aars Forlob atter blev flyttet fra Byen, fik Din Bedstefader Dinene op. Morgenen efter Capitain Lunds Afreise fandt han sin Datter liggende, bleg som et Liig, badet i Taarer paa Gulvet i hendes Kammer. Den Gamle talte med hende, og Resultatet af deres Samtale blev, at Marie var Moder, at hun, min trolovede Brud, bar Dig, Dgleunge, under sit trolose Hjerter. Den Gamle reiste strax efter Capitainen, men afviste med Haan af ham. „Jeg skal betale for mit Barn,“ sagde Forræderen, „men ægte Deres Datter kan jeg ikke; jeg er jo desuden forlovet.“ Du blev født og døbt, Dreng, under mit Navn og derved var for en Deel Din Moders Bænere skjult for Verdens Dine. Nu kom jeg tilbage; Din Bedstefader tog mig ved Haanden og førte mig til Din Moders Bærelse;

hun laae grædende over sit Barns Bugge. Dette Barn — og dog elskede jeg hende, men bittert, min Kjærlighed forlangte Hævn, og her for mine Fødder har jeg seet Fader og Datter ligge tryglende og grædende. Jeg ægte hende, men jeg lovede mig at lade hende smage de Qualer, jeg følte; jeg har holdt mit Løfte, naar Du læser dette, er min Hævn fuldbragt. Strax efter Bielsen reiste jeg til Kjøbenhavn; jeg traf Lund siddende mageligt i sin Sopha ved Siden af sin unge Kone. Jeg udfordrede ham og jeg dræbte ham. Hører Du, Dreng, jeg har dræbt Din Fader; med disse Hænder har jeg udrevet hans Hjerte gjennem hans Ribbeen; disse Hænder har jeg vadsket i hans varme, levrede Blod. Din Onkel var imidlertid fulgt efter mig og erklærede mig efter Duellen — jeg veed ikke om af gode eller onde Hensigter, men som han sagde, for at unddrage mig de offentlige Domstoles Magt — for vanvittig og bragte mig til Bistrup. Jeg var rolig som et Lam; man kunde gjøre med mig, hvad man vilde; jeg var mættet, jeg var Morder. Men nu har jeg levet her som Fange i saa mange Aar, flog som vanvittig, her er Hævnens Flamme tændt igjen og nu gjælder det Dig, Dreng, og Din Moder. Naar Du har læst dette, veed jeg, at Du maa hade og foragte hende, ligesom Du maa blues

ved Din Faders Minde. Det skal være min Løn for 17 grusomme Aar, tilbragte i Banvids Bolig."

Da Hollo havde læst det, gled Papiret ham ud af Haanden; sagte sank han ned paa sine Knæ og græd: „Nei Moder, jeg hader Dig ikke; en Søn kan ikke foragte sin Moders Minde. Glemme kan han i Banvid — ja glemme, men tak du gamle Mand! tak for Alt, hvad Du har gjort for mig! tak, fordi Du har vaakt Mindet om min Moder igjen i mit Bryst. Det var dødt; men nu lever det igjen og skal evigt leve. Tak du gamle Mand; jeg skal ikke glemme Dig."

Næste Morgen tidlig ilede Hollo til Bistrup, lod sig melde hos Inspecturen og forlangte, at faae Capitain Breiner i Tale. „Min unge Ven," svarede Inspecturen, „De er kommen en Dag for seent. Ved en ubegribelig Uforsigtighed er Capitainen igaar Eftermiddag styrtet i Slotsgraven og druknet."

Og nu, min Læser, hvad var det, der under disse Livets grusomme Tilfællelser holdt Hollo oppe? Hans Moder vanæret, hans Fader død som Forbryder, hans Pleiefader Selvmorder, hans Broder vanvittig, her

maatte selv et Steenhjerte briste, hvis ikke han, som vi saa let glemme i Livets Tummel, han, som aldrig glemmer os, tidlig eller seent førte os til sig, i Trængslens Time stod ved vor Side og tog selv den til Raade, der i Lykken glemte ham. Ja i Sandhed, det er Ulykken, der luttret os, og først, naar Livets Orkaner storme, føle vi, hvor fast et Anker vi have.

Saa snart Hølle kom tilbage til Roeskilde, leiede han Bogn og førte strax hjem til sin Onkel, Hasle. Klokken var 11, da han om Aftenen ankom til sin Fødeby; alle barnlige Følelser vaagnede igjen med deres blide, oplivende og dulmende Mildhed i hans Bryst. Hurtigt ilede han til sin Onkels Bolig; her var Alt stille og roligt i den tause Sommernat, kun i Contoiret brændte endnu Lys. Gjennem det aabentstaaende Vindue saae Hølle sin Onkel sidde ved Skrivebordet; han regnede, saae stivt frem foran sig, regnede atter og sukede. „Ja ja, hviskede han sagte for sig selv, Alt kunde endnu blive godt, naar han blot var en god Dreng.“ „Onkel,“ sagde Hølle idetsamme sagte ind igjennem Vinduet, luk mig op! det er Hølle.“ Den Gamle foer forfærdet op, løb hen til Vinduet og derpaa, efterat han et Dieblif forundret havde stirret paa Hølle, til Gadedøren og lukkede op. „Men er det Dig? vi havde ikke ventet

Dig saasnart, men Du er velsoumen. Gaa nu ind i mit Contoir og sund Dig lidt, saa skal jeg kalde paa Din Tante, for de Andre ere nu gaaede i Seng. Saa skal en af Pigerne rede Dig en Seng, for Spindler ligger i Gjaestkammeret."

"Nei, Onkel, lad dem sove," sagde Hølle og trak sin Onkel med ind i Contoiret, her er saa luunt, jeg kan godt hvile mig i Nat paa Din Sopha. Det er Synd at vække dem og saa mister jeg jo ogsaa den Fornøielse at kunne overraske dem imorgen. Desuden har jeg saamange Ting, at tale med Dig om, hvortil Timen maaste aldrig mere bliver saa beleilig."

"Ja, det er sandt, svarede den Gamle og blegnede, tak for Dit sidste Brev, hvis det var Din oprigtige Mening; det gjorde mig saa godt."

"Ja, Onkel, tro mig! det var og er min oprigtige Mening. Glem alle mine Ubefindigheder! tilgiv mig, jeg meente det ikke."

"Jeg har Intet at tilgive, jeg har hadet og forhaanet Dig som Barn. Dine Penge har jeg — ja Din Capital staaer urørt, men Dine Renter — o! min Kone er saa ødsel — jeg skal betale Dig det igjen. Nu gaaer min Handel saa godt — hav nu Medlidenhed med min Kone og mine Børn — ruineer mig ikke! O! jeg veed, Du vil tilgive mig. Ikke sandt?"

Men her, her er Noget, der tynger paa mit Hjerte og altid vil tynges. O! Gud, Du tilgiver mig aldrig."

"Jo Gud har tilgivet Dig og Menneskene med." svarede Høllø høitideligt og foldede sine Hænder med et bønfsaldende Blik til Himlen.

"Nei! nei! Breiner", raabte Hasle og knugede Hænderne mod sit Bryst.

"Er død", svarede Høllø langsomt og sluttede sin Onkel i sine Arme.

Høllø sov roligt og trygt paa sin Onkels Sophe den hele Nat. Disse sidste Dage havde næsten udtømt hans Kræfter; han, der kun var vant til at omgaaes med sine egne Tanker, der uden at ansægtes af Livets ydre Tilskikkelser kun havde havt med sine egne gyldne Theorier at gjøre og som af dem troede at have smedet sig et Pantser, mod hvilket alle Omstændighedernes Pile maatte prelle af, med ham havde Skjæbnen spillet som med en Bolt og gjennem en Skjærsild af Frygt, Haab, Anger og Rædsel drevet ham til Livets høieste Maal, til Gud. Som visnede Blade for Stormen vare hans Ideer faldne, den ene efter den anden og dog havde hans Liv aldrig været saa fro-

digt som nu; ikke en svaiende Dvæst, der bugter sig i Lunets Pust, men en kraftig Stamme, der trodser Livets Storme og kun skyder mod Himlen. Tryk og velgjørende var hans Slummer, medens et godlidende, veemodigt Smil spillede paa hans Læber.

Saaledes fandt hans Tante ham om Morgenens, da hun med stor Støi traadte ind i Contoiret. „Men Gud! Hello, at ligge en heel Nat paa en Sopha! Vi gaae nu ogsaa saa tidligt i Seng og saa kan da de Mandfolk heller Intet begribe! At Din Onkel ikke kunde falde paa at vække mig! Men det er sandt, jeg gratulerer Dig. Gud, hvor Du er bleven smuk! Men hvad vil Folk sige, naar de høre, at vi have ladet Dig ligge en heel Nat paa en Sopha?“ Med disse Ord ilede hun ud af Contoiret, ud i Kjøkkenet og her fulgte en lignende Strøm over Pigen med de droieste Forestillinger, om at man nu ikke kunde behandle ham saaledes, nu han var Student. Hello var forskrækket vaagnet op, men inden han fik gnedet sine Dine og besindtet sig lidt, var Tanten forsvunden. Han kastede et lille Blik i Speilet og ilede efter hende; kun efter mange Ophævelser fandt hun sig i at han fuldforte sit Toilette i Kjøkkenet. Under Speg og Latter, Complimenter og Pratten om Moder og Overraskelser vadsede han sig i et Leerskab paa hendes

Rjøffenbord, bød hende derpaa galant Armen og førte hende ind i Spisestuen. Her vare Alle forsamlede om Theebordet, Adjunct Spindler og hans Moder, Hedevig, Hølløs Fætter og hans Onkel. Man havde vel mærket en vis Uro i Huset, men man havde tilskrevet det et mindre godt Lune hos Madammen; man anede mindst, at Høllø var Dphavsmanden. Der blev derfor ogsaa en uhyre Overraskelse, Leen og Spørgen, da Høllø traadte saa gravitetisk ind med Huusfruen under Armen. Alle omringede ham og gratulerede ham, spurgte ham og svarede selv, fortalte og raabte i Munden paa hinanden — kun Hedevig blev tilbage, hun rødmede, da hun hilste, og fik saa travlt med sin Theepotte, at hun ikke kunde give sig af med Høllø, hvormange Blikke end Mama sendte hende. Hun havde kun seet engang paa ham og dog havde hun i dette ene Blik gjort saa mange Erfaringer; han var voxet, havde begyndt at faae Skjæg, han var ikke hverken i Ansigtstræk eller i Stemme saa spids, der var noget mere Venligt og Godt ved ham. Høllø havde omtrent gjort samme Opdagelse om Hedevig; hun var vel ikke voxet, men hun var bleven fyldigere; hendes friske, rødmsfede Ansigt var blevet mere udviklet, hendes Træk mere faste og karakterfulde. En uendelig Godhed lyste ud af hendes klare,

blaae Dine og den jomfruelige Forlegenhed, hvormed hun syslede ved Theebordet, var Uskyldighedens og Dwindelighedens bedste Bevis. Hvormeget Hølle end over Theebordet gjorde sig Umage for at indlede en Samtale med hende, lykkedes det dog ikke; hun syntes næsten at være bange for ham, svarede ham kort og neppe herligt, medens hun derimod ofte med Liv sladrede med Spindler. Dette stødte Hølle eller rettere sagt, gjorde ham ondt, men han fik ikke Tid til ret at føle det, da hans Tante med aldrig lukket Mund besørgede hans Underholdning. „Du taler vel brillant Fransk, Hølle“, sagde Madam Hasle i Samtalens Løb.

„Det vil jeg ikke sige, men jeg kan idetmindste udtrykke mig taaleligt.“

„Det var deiligt, saa kan Du tale lidt med Hedevig. Hun har i de 3 à 4 sidste Aar lært noget Fransk, men hun har slet ingen Øvelse i at tale det.“

„Nei Moder“, svarede Hedevig hurtigt, „Spindler har lovet, at ville øve mig lidt i at tale.“

„Det er aldrig nogen Skade til at have to Lærere, mit Barn; Gud saa saaer jeg jo formelig en lille fransk Familie her i Huset.“

Efter Theebordet gik Hølle ned i Haven. Den var stor, skyggesuld, men gammeldags anlagt og temmelig forsemt. „Her er Noget for mig at bestille,“

mumlede han for sig selv, idet han gik fra den ene Gang til den anden, besaae hvert Træ, hver Blomst. Enhver kjender vist de hellige Følelser, der gribe os, naar vi ovenpaa sørgelige Forvildelser, føres bort fra Livets Tummel, hvor vi kastedes om uden Maal, befries fra Sjælens martrende Kampe og medeet see os hensatte i en idyllisk Fred og Ro. Hølle betragtede hver lille Blomst, som om han var Botaniker, stirrede paa hvert Træ, som om han havde et Kunstværk for sig; han begyndte tilsidst paa sin Vandring at oprykke det Ukrudt, han traf i Blomsterbedene og at sætte Stiver til de Grene, Frugten truede med at knække. Saaledes kom han lidt efter lidt i fuld Virksomhed og bemærkede neppe Hedevis, før hun stod lige ved Siden af ham.

„Du er en rask Arbejder“, sagde hun smilende.

„Ikke sandt? Jeg er ikke af dem, der staae ledige paa Torvet til Klokken 7 om Aftenen, thi vil Ingen leie mig, saa arbejder jeg gratis.“

„Det er særdeles smukt. Naar har den arbejdsomme Aand besat Dig? da Du for 2 Aar siden var her i Pintsen, bestilte Du Intet uden at gynge frem og tilbage i Moders Lænestol med en Bog i Haanden.“

„Ja, for 2 Aar siden. Der er skeet meget i den Tid. — Er ingen af Dine Brødre forlovet, nu kunde de

jo godt nedfætte dem som Kjøbmænd. Naar de kunde gjøre et godt Parti, kunde Din Fader vist nok understøtte dem lidt."

Hedevig rødmede dybt ved disse Ord, hun blinke med Diet, som om hun vilde tilbagervinge en Taare, da hendes Fader idetsamme hastigt kom gaaende og kaldte paa hende: „Du maa komme ind at skrive lidt for mig, der er mange Folk i Boutiken, saa Dine Brødre og jeg have travlt nok der. Ja jeg skal sige Dig, Hullo, hun maa en Gang imellem agere Secretair, hvor nødigt jeg vil have det, thi hun læser ofte Papiere, hun ikke maa læse og gjør mig en forfærdelig Uorden med sin Læggen i Orden."

Hullo rødmede ved Tanken om at Hedevig havde læst hans Breve til Onkelen, det smertede ham og uvilkaarlig maatte han udbryde: D! Gud, hvorfor skulde ogsaa netop hun komme til at kjende mine Daarskaber! Derfor altsaa afstyver hun mig; hun hader mig vist, men jeg vil sige hende Alt. Hun var jo dog min gode Søster! Men Leiligheden til at sige hende det kom ikke, skjendt han hvert Dieblik søgte den. Hedevig undveg ham oien synlig og med uforstilt Forbaujelse saae hun paa ham, da Madam Spindler fortalte hende, at Hullo blev der hele Sommerferien. Saaledes gif Tiden hen for Hullo; flere Timer om

Dagen arbejdede han i Haven, den øvrige Tid gif hen med Læsning, Musiceren, Passiaren og med at gjøre Cour til Hedevig. Uden at ane hvorfor, viste han hende tusinde smaae Opmærksomheder, saadanne smaae Omheder, som en Anden vilde have skrevet paa Fætterskabets Regning, men som gjorde et langt dybere Indtryk paa Hedevig, fordi hun mistænkte Hollo, fordi denne Opførsel var saa afvigende fra det Billede, hun for 2 Aar siden havde dannet sig af ham og som hans første Brev til Dufelen havde bestyrket. Hollo fulgte hende idelig; i Haven vilde han plukke Frugt til hende og naar hun ikke syntes om en eller anden foretagen Forandring, blev den gjort om igjen, om saa ogsaa alle de Andre paastode: nei. Hende syntes dette aldeles ikke ubehageligt, tværtimod lod hun sig ofte, naar han var særdeles overgiven eller naar han spillede, aldeles henrive af ham, og dog var det, som om hun ikke turde nærme sig til ham. Saaledes stode Sagerne, da Hedevig en Dag mod Slutningen af August Maaned, medens hun sad foran sin Faders Skrivebord og ordnede hans Papirer, pludselig fik Die paa et Brev, der bar Hollos Haandskrift. Som af Instinkt greb hun det hurtigt og læste nu Hollos sidste Brev til hendes Fader. Da hun havde læst det, støttede hun tungt

sit Hoved til sin Haand og græd bitterlig: „jeg har gjort ham Uret,“ sagde hun sagte, uden at vide, hvor meget en Kvinde indrommer, naar hun tilstaaer, at have Uret. Idetsamme traadte Hollo ind i Contoiret; hurtigt vendte hun Hovedet om og saae paa Hollo med et Blik — ja med Kjærlighedens første, smeltende Blik. Det var Hollo i dette Dieblif, som om han vaagnede af en Drom, en Bloden gjennemsoer hans Blod og uden at vide, hvad han gjorde, sluttede han Hedevig i sine Arme. Haand i Haand løb de ned i Haven, hvor den gamle Hasle gif med Madam Spindler. Allerede langt borte begyndte de at raabe: Dufel! Fader! men da de endelig havde naaet ham, stode de begge tause og forlegne, indtil endelig Hedevig blev saa forlegen, at hun kastede sig om Hollos Hals. Men hvad skal jeg sige om Hasles og Madam Spindlers Betsignelser, Madam Hasles moderlige Stolthed, Spindlers Drillerier? Du har jo saa tidt læst om saadanne Forlovelser og her var intet Nyt ved denne.

Det første Skridt, det unge Par gjorde sammen, var til Herrens Huus. Søndagen efter Forlovelsen gif de Arm i Arm til Kirken; over Hollos Ansigt

var udbredt en usikker Alvor, det var, som om en indre Strid kæmpedes ud i hans Ansigtstræk, men da Orgelet og Sangen, ved hans Indtræden i Kirken, tonedede ham imøde — da faldt det sidste Tvivlens Slør fra Sjælen, han nød nogle af disse salige Diebliske, man kunde kalde Troens og Kjærlighedens. Da de gik tilbage, knælede de et Dieblisk taufe ved Høllø Moders Grav.

Med et let Hjerte og et muntert Ansigt stod nu Høllø just og hjalp sin unge Brud hendes Schawl og Hat af, da Døren aabnedes og — Waldemar traadte ind. Han var bleven høiere og magrere; et melanholst Anstrøg havde leiret sig over hans Bænde, han var kommen til at ligne Høllø. Atter fulgte nu Overraskelse paa Overraskelse; „det er en Søn af Capitain Lund“, sagde Høllø med et Buk for sin Onkel og derpaa, idet han vendte sig om mod Hedevig: „det er min Brud.“

Om Aftenen, da de to Benner — nei de to Brødre skulde gaae tilfængs, fortalte Høllø Waldemar Alt og endte Aftenen med følgende lille Vers i sin Dagbog:

Farvel mit Minde! Farvel du sounde Tid!
 I Glemfels Mørke brast Din kolde Glands.
 Et Liv i Gud, med ærlig Flib,
 Med freidigt Haab, til kraftig Id
 Kun fængsler nu min Sands.

Sypigen.

Kloffen var nylig flaaet fem og dog var det aldeles mørkt. En tyk Efteraarstaage hvilede over Kjøbenhavn og dannede, med sine hvidagtige, meer eller mindre tætte Skyer, allehaande Figurer paa de mørke Huse. Paa Trappegangen i Nr. 4 — hvad Gade det var, tør jeg ikke sige — havde Vægteren just tændt Lampen og faaet sig en spøgefuld Pasfiar med Tjenestepigerne, der laae og vadskede Trapper; det var Løverdags Aften. Margrethe fra 3die Sal var just naaet ned paa Afsatsen ved 2den Sal, og stod i Begreb med atter at bære sin Balle op, da Sophie traadte ud fra 2den Sal, og lavede sig til at vadske sit Stykke af Trappen.

„Hvad Satan, er Du allerede færdig? og nu skal jeg først til at begynde. Nu hjælper Du mig da, Margrethe.“

„Jo, saa havde jeg nok ogsaa Noget at bestille! Nei, vadsf Du selv Dine Trapper, min Tøs!“

„Ja, det kan jeg sgu da ogsaa,“ svarede Sophie og vred sin Gulvklud op, „er det sidste Gang, jeg vadsker dem, behøve de da heller ikke at være saa akkurate.“

„Skal Du rejse, Sophie?“

„Ja, det skal jeg rigtignok. Troer Du, jeg vil blive i saadan et Hul — hos saadan noget Kram, nei saa troer Du rigtignok feil; det er vi da for gode til. See nu i Onsdags, saa havde jeg inviteret min Kjæreste og to andre Slagtersvende hende fra Nr. 21, som jeg kjender fra Kjeden, op til mig, og jeg havde kjøbt Punsch. Da nu Fruen forlangte, at jeg skulde varte op ved Aftensbordet, saa svarede jeg: „nei,“ og gif over paa mit Bærelse; saa kom Frokenen og skulde hente mig, og saa kan Du troe, der blev et Styk, da hun saae de tre uskyldige Herrer. Statsraaden kom selv og jmed dem ud, men Du kan troe, jeg læste hende Terten næste Dag; hör, jeg skjældte hende saadan ud, jeg sagde hende lige i Vinene, at jeg vilde — og see nu skal jeg rejse.“

„Det er nu ikke for det,“ svarede Margrethe grinende, „jeg dunder ogsaa sommetider med Fruen deroppe, for det er jo strækkeligt, som vi stakkels Tjenestefolk behandles, og var det ikke, fordi vi havde faaet denne Lieutenant i Huset, saa reiste jeg da ogsaa.“

„Hvad er det for en Lieutenant?“ spurgte Sophie nysgjerrig.

„Kjender Du ikke ham? den nydelige Lieutenant, vi have faaet deroppe i de to Dviftværelser? Det var derfor, at der blev malet og lavet saa pænt i Stand i Sommer. Du kan troe, det er en Knastens Gen! fikke nogne Arme, fikken'et Bryst og fikke nogne Been! naa — jeg siger ikke mere. Men der er da ogsaa deiligt deroppe, og Du almægtige Gud, hvor han kan gjøre Fav!“

„Hør Margrethe, Du er vist Kjærest med Lieutenanten?“

„Er Du tosset, Tøs? — See nu er hun strax jalour — Nei, min Pige, saa fede Stykker falder der nok ikke af til os.“ Og nu begyndte begge at fnise omkaps, indtil Sophie fortsatte:

„Du skal forresten tage Dig i Vare for den Shtøs, der boer paa det andet Dviftværelse ved Siden af Lieutenanten. Hun er luun, kan Du troe. Jeg kjender hende godt; hun sner herneude hos Etatsraadens, og vil Du troe, at hun nogenstinde lukker sin Mund op til os Tjenestepiger — nei hun gaaer os saamæn ganste spansk forbi uden at mule eller mæle. Og naar hun saa kommer ud i Kjøkkenet, saa beder hun

nok saa artigt: vil Jomfruen ikke give mig en Tallerken? Det Jæ, hun er s'gu selv Jomfru."

Gadedøren gik, og nu hørte Conversationen op. Margrethe saae ud over Rækværket efter hvem det var, greb derpaa sin Balle og løb op ad Trappen, medens Sophie, zirligt knælende ned, af al Magt begyndte at vadstke. En ung Herre kom gaaende langsomt op ad Trappen og standsede ved hver Affats for at puste. Uagtet hans sorte Overfrakke var godt vatteret, maatte man dog, selv naar man regnede den med, falde ham meget tynd; maaske kunde hans Hoide ogsaa have bidraget noget, men i dette Dieblik gik han ganske krumbeiet, med Hænderne begravede i Lommerne, et Tegnu paa, at det var koldt udenfor. Hans Ansigt kunde man ikke see Noget af, da han havde trukket sin Kasket heelt ned over Panden og dertil smøget sin Overfrakkekrave op. „Er Statsraad Dahls hjemme?“ spurgte han jagte; „jo, Herre,“ svarede Sophie indsmigrende, og kom — naturligvis ved et Tilfælde — til at gribe ham om Haanden, da hun vilde hjælpe ham at ringe, men den unge Mand lagde ikke Mærke dertil, thi Fru Dahl aabnede idetsamme Døren.

„Men Gud! er det Dig Alfred,“ udbrod hun, dreiede hurtigt Døren om, og trak ham gjennem Spijsstuen ind i Dagligstuen. „Hvor vi have længtes

efter Dig i disse 4 Maaneder! Hvor Du er bleven bleg — og mager,” udbrød hun atter, idet hun smøgede Kraven paa hans Overfrakke ned for at see hans Ansigt. Hun havde heller ikke Uret; Alfred var virkelig meget bleg og mager. Hans fine, hvide Teint, de milde, lyseblaae Dine, det tynde, glatte, ganske lyse Haar i Forbindelse med hans spinkle Figur og totale Mangel paa Skjæg vilde have betegnet ham som en 18aarig, opløben Dreng, hvis ikke den høie, stærkt udviklede Pande havde givet ham et tænkende Udtryk, der betegnede ham som ældre. Han var fyldt 21 Aar.

„Kom nu, Alfred, og sæt Dig i Vænestolen, Din gamle Blads,” sagde Fru Dahl smilende og satte sig i Sophaen. „Nu maa jeg først presentere Dig Fomfru Nielsen. Du vil snart gjøre nærmere Bekjendtskab med hende, thi hun syer nu hos os, og det er saa særdeles heldigt, at hun boer her i Huset. — Det er min tidtomtalte Neveu, Alfred Dahl, theologisk Candidat. Han fik sin Embedsexamen i Foraaret, og tænk Dem nu, hvor sørgeligt. Han reiser ned til sin Onkel, Forpagter Torp, for at tilbringe Sommerferien der, og Dagen før han skal reise hjem igjen, falder han og brækker den ene Arm. Men sige mig engang, Alfred, hvorledes gif det egentlig til? thi den fabel-

agtige Historie, at Du sad paa et Steengjærde, og i philosophisk Distraction lod Dig falde ned i Groften, kan jeg dog ikke troe."

"Men sli'g mig, kjære Tante," svarede Alfred, som aldeles ikke havde bemærket Jomfru Nielsen og endnu mindre Fru Dahls sidste Spørgsmaal, „hvor er da Jomfru Randrup, der syede her for, bleven af. Hende kunde jeg godt lide."

"Men Gud, veed Du ikke det? Hun er bleven baade — forlovet og gift — med en af dine gamle Bekjendte — Candidat Baur, der er bleven Præst i Slesvig."

"At Herregud! atter en Mesalliance!

"Hvorledes, gode Alfred? En sli'g Uttring havde jeg ikke ventet mig af et saa ædelttænkende Menneſte, som Dig."

"En Student og en Sypige — nei de passe aldeles ikke for hinanden."

"Hvorledes har Din Onkel det?" spurgte Fru Dahl hurtigt med et Sideblik til Jomfru Nielsen, for at afbrøde Alfred i denne for Diebliffet temmelig udelicate Samtale, men Alfred hørte hende ikke.

"Det er ikke Studentens Vidensſkabsmaſſe, der lægger Hindringer i Veien, thi den er ofte meget liden og har i ethvert Tilfælde ikke Noget med Kjær-

ligheden at bestille. Men Studenten kan ligesaa lidt elske en Sypige som en Fugl en Fisk; de staae paa et aldeles forskjelligt Trin af aandelig Udvikling. Hans Tanker og hele Ideetreds bevæger sig i en Sphære, hvor hun aldrig kan møde ham; hun har bestandigt bevæget sig i Forholde, der have tvunget hende til at betragte sit Væsen paa en ganske anden Maade end Studenten kan og maa betragte sit; han stiller ganske andre Fordringer til Livet end hun; hun kjender dem ikke og kan ikke hjælpe ham at tilfredsstille dem. Derfor er huslig Lykkelighed en Umulighed i slike Partier. — Kjærligheden kan ikke der blive denne vidunderlige, skjonne Sammensmeltning af Idee og Sands, af Legeme og Sjæl, der netop er det Charakteristiske ved det menneskelige Liv ligeoverfor Gud og Verden. — Jeg kan kun under eet Forhold tænke mig et saadant Parti lykkeligt — naar nemlig Manden trækker sig saaledes tilbage fra al Praxis i Livet, at han kun lever i sig selv, men da er det ikke hans Kone, men det Ideal af hende, som hans Sandselighed har skabt, han elsker.”

Alfred strakte sig magelig tilbage i Lænestolen og fortsatte sine Betragtninger, medens hans Dine med Velbehag hvilede paa Tomfru Nielsen, der under hans Philosophering flere Gange havde rødmet stærkt,

og nu syede med en utroelig Hurtighed. Der var egentlig aldeles intet Smukt ved hende, men det friske, rødnuksede Ansigt, det glatnedstrogne, brune Haar og en nydelig Figur, gav hende et Anstrog af Tækkelighed, der let kunde fængsle Andres Opmærksomhed. Hun lignede en blid, huslig Mand, som Ingen lægger Mærke til, naar den syser omkring, med lydlose Trin, men som Alle savne, naar den, engang kjendt, forsvinder. I Etatsraad Dahls Huus var hun derfor ogsaa optagen paa en ganske særegen Maade. Den forrige Sypige, Jomfru Randrup, havde i 10 Aar daglig syet i dette Huus, og derved erhvervet sig en vis Ret i Familien; hun var tilsidst bleven behandlet som et Lem af Huset og den Venlighed, som den eie-gode og ligefremme Fru Dahl viste hende, havde ikke bidraget saa lidt til hendes fordeelagtige Giftermaal. Jomfru Nielsen var traadt i hendes Sted; den aabenhjertige Bøstedenhed og Delicatesse, hvormed hun optraadte, en Contrast til den ydmyge Nærvished, der ellers er karakteristisk for denne Klasse af unge Piger, havde strax indtaget Fru Dahl for hende. Da nu Etatsraadens Huus var meget lidet selskabeligt, havde Ida, hans eneste Datter, ogsaa fundet det ret behageligt at have Jomfru Nielsen at sladdre lidt med, og saaledes havde der i kort Tid dannet sig et noget

usædvanligt, men saare smukt Forhold mellem Familien og dens Sypige. Hun følte sig imidlertid ligemeget saaret og bedrøpet over Alfreds Ord og var nærved at bryde i Graad, da Ida traadte ind. Ida — en nydelig, lille, 17aarig Pige med lyse Krøller ned ad Nakken — hilste sin Fætter med en næsten respectfuld Venlighed, medens hun i samme Aandedræt fortalte, at Conferentsraad Juel havde inviteret hende med i Theatret i Aften og at hun derfor strax maatte have Thee.

„Saa maa Du selv sørge for det, min Pige,“ svarede Fru Dahl ligegyldigt. „Du veed, det er Løverdags Aften, Sophie vadsker Trapper og den anden Pige er ude.“

„Det kan jeg ogsaa godt. De hjælper mig da, Jomfru Nielsen!“

„Nei! Jomfru Nielsen har altfor travlt. Gaa du ud og dæk Theebordet, saa skal jeg strax komme — naar jeg faaer strikket min Bind ud. Ja Du bliver her vel i Aften, Alfred.“

„Nei Tak, Tante. Jeg har travlt, jeg vil gaae, naar jeg har druffet Thee.“

„Na, Du kan godt blive her, fordi jeg gaaer, Du har jo Moder og Jomfru Nielsen,“ raabte Ida skjælmst og løb ind i Spisestuen.

„Lieutenant Zülch kommer her i Aften,“ fortsatte Fru Dahl, idet hun pakkede sit Strikketoi sammen.

„Hvem er det? Lieutenant Zülch? ham kender jeg slet ikke.“

„Nei han er først kommen her i Huset, efterat Du var taget paa Landet. Dahl har gjort hans Bekjendtskab i Klubben og da han boer her i Huset, kommer han næsten hver Aften og spiller et Parti med Din Onkel.“

„Ja han er da ingen Grund, hvorfor jeg skulde blive“, svarede Alfred leende, da hans Tante forlod Bærelset.

„De kender ham jo aldeles ikke“, udbrod Jomfru Nielsen ivrigt.

„Derfor tiltrækker han mig heller ikke.“ Og nu henfaldt Alfred atter i Drømmerier, medens han dog stedse med Dinene fulgte enhver Bevægelse, Jomfru Nielsen gjorde. En Stoi fra det tilstødende Bærelse, hvor Ida larmede med Theekopperne, vækkede ham og efter et Diebligs Betænkning, som om han var i Bilderede med hvad han skulde sige, streg han sit lyse Haar fra Panden og spurgte: „hvorledes gaaer det egentlig med denne Oversættelse af Rousseau? Endnu er der Intet udfkommet.“

„Ja, jeg veed virkelig ikke,“ svarede Julie — Jomfru Nielsen — rask, idet hun bed en Ende Silke af.

„Da burde det egentlig interessere Alle. Rousseaus Optraeden er et Phænomen i Philosophiens Historie og jeg troer, at mange af den senere Tids philosophiske Frembringelser ere uforstaaelige, naar man ikke kjender Rousseau. En god Oversættelse vilde vistnok gjøre Gavn.“

„Ja, jeg bryder mig virkelig aldeles ikke om Philosophien; den forstaaer jeg ligesaa lidt, som saa mange Andre.“

„Ja det er rigtignok unegteligt, at mange store Philosopher ere aldeles uforstaaelige. Man seer jo endogsaa, at Mænd, der ere hinanden aldeles modsatte i Ansuelser, paastaae og bevise, at de ere Tilhængere af samme Skole og tale i deres Mesters Aand. Det kan ikke nægtes. Det er vist ogsaa det sikkestes Kjendetegn paa en stor Philosoph, naar han kan gjøre sig forstaaelig uden at han behøver at danne sig en heel ny Dialectik. Jo klarere en Philosoph har sine Tanker, desto mere populært kan han naturligvis ogsaa udtrykke dem; og det er ganske sikkert Philosophiens Culminationspunkt, naar dens Resultater blive saa simple, saa storartede og saa skjønne, at de blot behøve at appellere til et almindeligt, sundt Menneskes Sandhedsfølelse, for at forstaaes og troes. Beviserne og de logiske Tankeudviklinger, hvorigjennem Philo-

ſophen kommer til diſſe Reſultater, maa viſtnok altid blive mindre tilgængelige. — Det kunde imidlertid være ret intereſſant, at tvinge et Menneſte, ſom aldeles ingen Forberedelse havde, til lige medeet kun at beſkjæftige ſit hele Væſen, ſin hele Tænkeevne med at ſætte ſig ind i et philoſophiſt System. Ja han ſkulde endogſaa ſelv finde Rede i dettes Terminologier uden nogenſomhelſt Veiledning. — Hvad mon der vilde blive af ham?”

„Han blev ſaamæn aldeles gal,” udbrod Jomfru Nielsen og kunde ikke længer holde ſin Latter tilbage.

„Ja, det troer jeg i Grunden med,” ſvarede Alſred levende og reiſte ſig op, men vedblev derpaa med ſpillende Dine, „men intereſſant var det dog.“

„Ja med mig ſkal de ſaamæn ikke anſtille Forſøget.“

„Det vilde ogſaa være Synd,” ſvarede Alſred tankefuld og ſtirrede paa hende, men da Julie undſeelig rødmede og trak ſig et Skridt tilbage, begreb han, at han maatte have ſagt noget Galt og med inderlig Barme greb han hendes Haand under høitidelig Forſikkring om, at han ikke havde meent, hvad han ſagde.

Julie vidſte ikke rigtig om han var ond eller god, om han var lard og dybsindig eller gal, om hun ſkulde lee eller græde over ham — var det dybe Sandheder, han havde ſagt, hvor kunde han da være ſaa

dum, saa udelicat, saa latterlig, at sige hende dem? var det intetfigende Pralerier, hvor fik da disse delige, næsten fromme, blaae Dine dette uudsigelige Udtryk af Ro og Selvtillid fra? hvorfor havde han da saa feitet bedet hende om Forladelse? hvorfor havde Dahls saa ofte talt om ham, som et kundstabsrigt og genialt Menneffe? Nei, tænkte hun, idet hun gif ind i Epifestuen, han staaer høit over mig, saa høit, at jeg ikke forstaaer ham. Han er ædel og god — men ikke saa god, som — .

Man samlede om Theebordet. Statsraaden var ogsaa kommen ind og efterat han havde gjennemløbet „Fædrelandet“ og hist og her rynket Panden under Læsningen, underrettede han sig hos Fruen om Ordningen af sit Spilleparti for denne Aften og henvendte sig derpaa til Alfred. „Naa, hvorledes staaer Din Onkels Rug?

„Min Onkels Rug?“ gjentog Alfred smilende, „ja man mærker, at Du er en Kjøbenhavnner, en Forretningsmand, der forverler Efteraar med Foraar eller — Du veed maaskee ikke engang, at man saaer Sæden om Foraaret.“

„Hvad behager? udbød Statsraaden forundret, veed du virkelig ikke, at der er Noget, man kalder Vintersæd? at man saaer Rug om Efteraaret?

„Ja, kjære Onkel, svarede Alfred forvirret, men — der er Ingen, der nogensinde har sagt mig det.“

„Na ja, Sniksnak! det er ikke for den stakkels Rugs Skyld, men man aner en skrækkelig Uvidenhed bagved et saadant Svar. Det rober en grusom Uopmærksomhed for hvad der omgiver Dig.“

„Ja, der er vist ogsaa mange Ting, jeg ikke veed. — Men til næste Sommerferie vil jeg tage derud igjen og see nøie til.“

„Men hvad har Du da bestilt i al den lange Tid?“

„Læst.“

„Hvor fik Du da Bøger fra? thi saavidt jeg veed, indeholder Din Onkels Bibliothek kun nogle Afhandlinger om flydende Gjødning.“

„Ja dem har jeg ogsaa læst; de ere ikke saa gale, men det ere Oversættelser. Forrigt fik jeg Bøger her fra Kjøbenhavn. Wandler sendte mig altid ud, hvad jeg forlangte.“

„Wandler? hvad er det for en Wandler?“ spurgte Dahl.

„Det er et ungt Menneske paa en 18 à 19 Aar, der studerer Medicin. Han blev dimitteret forrige Aar, men vi have gaaet i Skole sammen i Bordingborg.“

„Saa! Det er da aldrig en Sen af Pastor Wandler paa Møen?“

„Jo.“

„Da er det rigtignok underligt, udbød Ida stødt, at Carl ikke har gjort mig en Visit.“

„Dig?“ lo Julie. „Ja Gud det er jo sandt, du fortalte mig jo, at der var en Kjerling, der havde spaaet Dig, at Du skulde giftes med ham.“

„Aa fikke noget Snak,“ sagde Dahl, idet han reiste sig fra Bordet. „Det er jo desuden et Par Aarstid siden, at jeg hørte op med at correspondere med hans Fader. Vi vare forresten Ungdomsvenner. Min Kone og Ida have ogsaa for flere Aar siden tilbragt en Sommerferie derovre.“

„Ja det bliver nu 5 Aar siden, men jeg husker det saa godt. Mon vi ikke snart skal derover igjen? jeg morede mig saa deiligt.“

„Ja, Du morede Dig,“ sagde Fru Dahl, nikkende ret grundigt med Hovedet. „Men Carl var dengang rigtig en uartig Dreng; han var meget vildere end Du. Skjøndt I dengang var 14 à 15 Aar, gjorde I Spilopper trods noget tiaars Barn. Ja vil Du nu tænke Dig, Alfred, hvad de en Dag gjorde. Præstens Mark gik lige ned til Stranden og paa Skrænten havde han gjort et lille Anlæg. Her sad jeg en Formiddag og læste, da jeg lige medeet opdagede Carl og Ida ude i Vandet. — Saa havde de truffet Strømper

og Skoe af og vadede langt ud for at fange Krabber. Gud, hvor saae hun ud! Haaret hang hende ned om Hovedet og sjadskede i Vandet hvergang hun bukkede sig — ja jeg troede virkelig hun var druknet. Og saa ligesom jeg skal til at raabe efter dem, giver hun et rædsomt Skrig og kommer løbende ind paa Strandbredden med Kjolen slæbende efter sig i Vandet — vaad som en druknet Muus.”

„Ja men Gud, Moder, der løb ogsaa en stor Krabbe lige over Foden paa mig. Derjom den nu havde bidt mig“ — Og hun traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage for at see, om der ingen Krabber var paa Gulvet. Alfred faldt imidlertid i Betragtninger over, hvorledes det kunde være, at der aldrig var mødt ham noget Saadant, og fortsatte trolig sine Efterforskninger, indtil Ida kom og sagde „Farvel“; hun gik i Theatret. Et Dieblik efter gik ogsaa Alfred — hjem.

Saa snart han kom ind i sit Værelse, tændte han sin Lampe, tog sin Slobrof paa og begyndte at udpakke nogle Bøger af sin Kasse. Hver Bog besaae han omhyggeligt, pustede Stovet af den og bladede derpaa i den, medens han snart læste et, snart et andet Sted; tilsidst blev han siddende i Sophaen, fordybet i Læsningen af et saadant Sted. Ikke en Mine for-

andrede han i sit Ansigt, foldt og strengt flyttede Diet sig fra den ene Linie til den anden. Saaledes havde han siddet en Times Tid, da hurtige og lette Trin hørtes paa Trappen og Døren i samme Nufløi op; det var Carl Wandler. Han var middelhøi og havde en smuk Figur, hans langagtige, mørke Ansigt fik et kjæft og livligt Udtryk af de spillende, brune Dine — et Udtryk, som man i vore Dage næsten forlanger hos ethvert ungt Menneſke, man vil kalde smukt.

„Endelig — endelig engang“, udbrod han og omfavnede Alfred, der havde reist sig ved hans Indtræden. „Hvor jeg blev glad, da jeg saae, at der var Lys paa Dit Bærelse.“

Alfred hjalp ham nu hans Overfrakke af og bragte ham til Sæde i Sophaen, medens han selv tog Plads i sin Lænestol ved Siden af — og Conversationen begyndte.

„Naa, Carl, hvordan har Du egentlig havt det?“

„Opperligt, og dog reent snavs. Jeg har moret mig fortræffeligt, men jeg troer dog, at jeg har kjedet mig. Ja Du troer nu, at det er Paradoxer, jeg kommer med.“

„Nei, tværtimod! Man kan godt more sig af lutter Kjedsomhed og kjede sig over sin egen Morfskab.“

„Ja saadan er det da egentlig ikke gaaet til. Jeg har moret mig godt, levet fortræffeligt, men naar jeg seer tilbage, kan jeg ikke ret husse, hvordan det er gaaet til. Jeg har lært at spille Billard. Jeg har levet et ret eventyrligt Liv. Jeg har gjort mange interessante Menneskers Bekjendtskab.“

„Saa! — for Exempel?“

„Lieutenant Züllich — det er et fortræffeligt Menneske, en rigtig Gut.“

„Lieutenant Züllich, han boer i samme Huus, som min Onkel, Etatsraad Dahl, hvor jeg netop har hørt hans Navn nævne i Aften. Men apropos — hvorfor har Du ikke været hos min Onkels, Du kjender dem jo?“

„Na det er — ja Du veed nok, naar man kommer lige fra Landet, er man lidt undseelig, man har visse Fordomme mod det kjøbenhavnske Selskabeliv. Fader har ogsaa været vred paa mig for det, men nu Du er kommen tilbage, kunne vi jo i Fælledsstab aflægge en Visit.“

„Ja, det kunne vi — men nu videre om Lieutenant Züllich!“

„Ja, hvad skal jeg sige? — Jeg har gjort hans Bekjendtskab paa en Kneipe og han interesserede mig; han vidste Alt, han var munter og livlig. — Ja vi

have oplevet mangt et Eventyr sammen i Sommer paa Alleenberg. Han blev forelsket i en Sny pige og er nu flyttet fra sin gamle Leilighed og har leiet to Dvistsværelser ved Siden af hendes Bærelse. Nu har han endelig fundet Baastud til at besøge hende, — og saa er jo Alt klappet og klart."

„Elsker han hende virkelig?"

„Ja naturligvis, han er forelsket op over begge Dreene, men han mener, at det vil være gaaet over til Foraaret, derfor har han kun leiet Bærelserne paa et halvt Aar. Men er det ikke kjæft, originalt — uhyre fint udtænkt? Hvad synes Du om ham?"

„Fortrinligt. Han interesserer mig særdeles meget; fortæl mig noget mere om ham!"

„Ja, nu skal Du bare høre. Igaar Aftes var jeg oppe hos ham. Vi sadde og passiarede i Mørkningen, da det pludselig bankede paa. — Mutte ich ikke spørge, om dat ikke var hier, at der Herr Zülich buete — Jo, svarede jeg rast, men da Zülich idetsamme kneb mig i Armen, begreb jeg, at det var en Rytter, og da der var ganske mørkt i Bærelset, forsikkrede jeg ham, at han aldrig var hjemme, og at han sjelden kunde træffe ham o. s. v. Aber Söden wilde s'gu sætte sig ganske ruhig und warten auf

den Herr Zülich. Men saa kan Du troe jeg kostede ham ud i en Fart."

"Han er altsaa i Gjæld."

"Ja han har været meget uheldig forrige Vinter i Hazardspil, men iaar gaaer det bedre, — og hvis nu ikke den Sypige traf saamange Penge, kunde han snart være ude af den igjen."

"Ja nu haaber jeg Carl," svarede Alfred, idet han rejste sig, „at Du aldrig mere taler med denne Zülich — eller rettere sagt, jeg vil, at Du strax skal bryde med ham."

"Men, bedste Alfred, det lader sig paa ingen Maade gjøre."

"Det skal! Du kjender mig, og om Du ogsaa maatte foretrække Hr. Lieutenanten for mig, maa Du undskylde, at jeg forstyrrer Dit Valg. Jeg har ikke i Sinde at lade Dig fordærve, fordi Du i Ungdoms Ubesindighed selv kunde finde Dig deri." Alfreds Ansigt antog et Udtryk af næsten truende Bestemthed og Kjæthed. Hans philosophiske Væsen havde lidt efter lidt draget alle hans Bekjendte fra ham; det var saa vanskeligt for Noget at sympathisere med ham og da han ikke syntes at kunne rette sig efter Andre, havde han trukket sig tilbage paa sit Bærelse i dyb Tjenksomhed. Kun undertiden gik han ud om Aftenen,

som han da tilbragte i forskjellige Familiekredse, hvor man næsten betragtede ham som et Barn, der maatte hjælpes og pleies. Da nu Carl kom til Kjøbenhavn, gjorde han Alfred en Bisit og som det ofte gaaer, disse to Contrafter tiltraf hinanden. Daglig besøgte de hinanden og medens Carl gjorde Spilopper trods noget Barn, trippede Alfred omkring og smaalo af ham. Hver Tanke maatte Alfred have at vide, hver flygtig Skygge paa hans Ansigt maatte Alfred have en Forklaring over, for at bortrydde den; et faderligt og sønligt Vennskab havde dannet sig imellem dem. I Carls Hjerte var intet Ondt, heller intet Godt, kun Spirerne til Alt begyndte at vise sig igjennem Letsin-dighedens og den barnlige Godheds dæmrende Taage. Her var en vid Mark for Alfred, med usigelig Om-hed omsluttede han hele Carls Bæsen og vogtede paa hvert Skud, som Diebliffet førte frem. Carls natur-lige Livlighed og fuldkomne Uskyldighed havde tiltrukket ham og nu — kunde han ikke mere løsribe sig. Der gives Sjæle, der saaledes flyde sammen med en anden, at de kun kunne leve i og med denne. I Alfreds Fraværelse havde Carl gjort Jülich's Bekjendtskab; han havde Intet mærket, thi han morede sig og meente: for den Rene er Altting reent. Smidlertid havde han dog ikke skrevet Noget derom til Alfred; han havde

antaget det for Ting, der ikke vilde interessere ham og kun nu og da var den Tanke som en halvfødt Anelse dukket op for ham: hvad vil han synes om det? Nu gjorde Carl vel nogle Indvendinger mod saaledes strax at bryde med Jülich, men de vare i Grunden mere for at retfærdiggjøre sig for Alfred. Denne gik med hurtige Skridt op og ned ad Gulvet og paastod med kold Kolighed, at hans Billie skulde ske, medens han udviklede, hvor letfindig Carl var, hvor god og lovende han ikke destomindre var og hvor fast og uroffelig han vilde udføre sine Beslutninger.

„Og Jomfru Nielsen?“ gjentog han flere Gange.

Hun sad imidlertid hjemme paa sit Bærelse og nyede. Kort efter Theen havde hun forladt Statsraadens. Grindringen om Alfred jog undertiden Blodet op i hendes Kiuder, ellers var hun bleg; af og til lyttede hun, medens hendes Hænder sank ned i Skjødets og en ufrivillig Taare faldt ned paa Sytøiet. Hendes lille Bærelse var hyggeligt og net, en rask Ild flammede i den store, gammelbogs Kammer; midt paa Gulvet stod et lidet, pallisandermalet Bord, bedækket med Sytøi. En dyb Mandsolestemme lød fra Bærelset ved Siden af og Julie boiede sig bestandig fremad, for at opfange Ordene af Sangen. Bludselig hørte den op, Døren gik; Julie

reiste sig mekanisk som om hun vilde figge gennem Nøglehullet, da der idetsamme bankedes paa hendes Dør. „Kom ind“, svarede hun sagte og gyste. Det var Lieutenant Züllich. Han var en Mand paa henved 30 Aar, høi og kraftig bygget; et stort sort Stjæg bedækkede næsten Halvdelen af Ansigtet, tykt sort Haar krusede sig ved Tindingerne, medens det over Panden begyndte at gaae af, et Par mørke, vidunderligt flammende Dine gav hans Ansigt et levende, forførefullt Udtryk; i Haanden bar han en Pакke hvidt Loi.

„Undskyld Jomfru Nielsen! Men mit Grinde er saa delicat, at jeg maatte tale med dem paa deres Bærelse. Seer De, jeg er ved et Tilfælde kommen i Besiddelse af 20 Ailen Lærred her, og nu vilde jeg gjerne have syet mig nogle Skjorter deraf — hvis De vilde være saa god. Jeg har medbragt een til Maal.“

Julie rødmede og modtog Pакken med et neppe hørligt „Tak“; hendes Hjerte bankede voldsomt, af en halvbevidst salig Angst var hun nærved at bryde ud i Taarer, hun syntes at føle, at det var uanstændigt, at Lieutenanten besøgte hende, hun frygtede for, at Nogen skulde komme og dog — skjælvede hun for, at han atter skulde gaae. Züllich fortsatte halvsagte Samtalen et Dieblisk og gif derpaa, efterat han havde

udbedet sig Tilladelse til at maatte see lidt til under Syningen, da han, som han skjæmtende bemærkede, var meget vanskelig at tilfredsstille. Under saadanne Paastud vedblev han at besøge hende hver Aften og som oftest Kl. 11, naar han kom fra Dahls. Han medbragte da gjerne en lille Present til Julie og vidste altid at føre Samtalen over paa et saa almindeligt Gebet, at den kunde fortsættes i det Uendelige. Julie levede i en evig Ruus af Fryd, hver Dag glædede hun sig til om Aftenen, og om Aftenen sad hun og talte Minutterne til Züllich pleiede at komme, og kom han ikke, som sjældent indtraf, græd hun, hvormeget hun end søgte at trøste sig med, at han ikke havde lovet at komme. En saadan Aften, da Klokken alt var en halv Time over tolv, sad Julie og græd, Sytoiet var falden ud af hendes Hænder og med ængstelig Lytten bøiede hun sig forover. Endelig hørte hun Noget komme; „det er ham“, hvi,ede hun og et Smil kom frem paa hendes Kinder. I en Fart sprang hun op og aabnede Døren uden at vide, hvad hun gjorde eller vilde; Züllich stod udenfor.

„D! er det Dem?“ udbød Julie og rakte ham Haanden.

„Har De ventet mig, Julie?“ svarede Züllich fyrigt og traadte ind, men Julie indsaae idetsamme, at hun

af sin Kjærlighed var ledet til at gjøre et upassende Skridt og brød ud i Taarer. Zülich sluttede hende med Omhed i sine Arme under en Strøm af Kjærtegn og sømme Navne. Med usigelig Fryd hang Julie sig om hans Hals; aldrig havde hun tænkt sig denne Mulighed, her begyndte hendes kjæreste Drømme at blive virkelige, her var Tilladelsen til at drømme videre; hun sang, dandsede, lo og græd, talte og sagde Intet, hendes Hjerte strømmede over. Staffels Pige! hun havde aldrig anet, at hun var Gjenstand for Zülichs Efterstræbelser, med en vis Stolthed, ja næsten Frastødenhed havde han stedse behandlet hende og kun i visse Dieblikke, ligesom med Bold trukket hende til sig. Zülich var for flog til at lade sin glødende Belyst komme til Udbrud, han havde sat sig i So-phaen og betragtede den overgivne Julie med en Faders sømme Blik. Nu og da gjengjældte han hendes lidenskab. ge Kjærtegn og opmuntrede hende ved at tale om deres Fremtid. „Jeg er ikke rig og kan først gifte mig om flere Aar. Vi maae derfor fortsætte vort forrige Liv og opmuntre hinanden ved Flid og Stræbsomhed.“ Slige Uttringer, der kunde vidne om en inderlig Kjærlighed, der uden Lidenskab kun søger sin Gjenstands sande Lykke, gjorde Julie henrykt.

Carl havde imidlertid efter Alfreds Dnske —

eller Billie — brudt med Züllich. Denne var altfor beskæftiget til at bemærke det eller for ligegyldig til at bryde sig om det; han kom daglig hos Dahls og en skarp Jagttager vilde lettelig have bemærket, at Forholdet her havde forandret sig noget, der var indtraadt en vis Fortrolighed mellem ham og Familien, selv Ida syntes at nærme sig lidt til ham, hun coquetterede ikke sjældent med ham, skjændte ganske usforbeholdent paa ham, naar han ikke viste hende den meest udsøgte Opmærksomhed — fort sagt, ved Hjælp af den af alle Damer saa forkjælede, lille Fugl, man kalder Sladder, vidste Alle, at Lieutenant Züllich skulde forloves med Ida Dahl, kun Alfred og Julie vidste det ikke. Tvertimod kunde man ikke nægte, at denne Sidste havde forandret sin Opførsel noget; hun tiltog sig Ret til at tale afgjørende om Züllich, paastod undertiden endogsaa med et vist Skjelmeri, at hun maatte kjende ham bedst. Julie var langt fra at være stolt, at ville hæve sig, siden Züllich havde tilstaaet hende sin Kjærlighed, men ikkedestomindre følte hun sig dog lidt mere, hun tænkte nu, hvad hun aldrig før havde tænkt, at hun dog egentlig som Sypige stod under Ida, men paa samme Tid bevægede den Tanke, at hun engang skulde være Fru Züllich, hende til at opføre sig lidt mere fremtrædende, der ved

Modsætningen til hendes forrige Opførsel let fik Udseende af Stolthed. Hos Dahls havde man strax mærket denne Forandring og naturligvis optaget den meget ugunstigt.

En Aften, da Alfred efter Sædvane besøgte sin Onkel, kaldte Fru Dahl ham og Ida ind i Spisestuen og bad ham om at invitere Carl til et Selskab og Bal i Anledning af Idas Forlovelse.

„Forlovelse?“ gjentog Alfred forundret, med hvem?

„Na Gud! bedste Alfred, det er da umuligt, at Du, som kommer her hver Dag, ikke skulde have mærket, at Lieutenant Zülich ligesom det Dieblif, han kom her i Huset, har gjort Cour til Ida. Igaar friede han og iovermorgen skal Forlovelsen declareres. See her er nu en passende Leilighed til at invitere Din og vor unge Ven.“

„Og Onkel har virkelig givet sit Samtykke?“

„Ja, naturligvis,“ svarede Fru Dahl, lidt forundret, „hvorfors ikke?“

„Han er et skammeligt Menneſke,“ raabte Alfred og greb Idas Haand. „Bogt Dig, gode, uskyldige Barn! han bedrager Dig! han er Dig ikke værdig.“

„Men Gud Alfred, hvad? — hvorfor — hvoraf veed Du det? Hvad har han gjort?“

„Hvad han har gjort, Tante,“ svarede Alfred

lidt flau. „Hvad han har gjort,“ gjentog han stammende og søgte forgjæves et Ord, et Bevis, der for Verden kunde stemple Zülisch, men han fandt Intet og maatte tie, medens han med frampagtig Hefstighed trykkede Ida's Haand.

„Jeg har aldrig før mærket nogen Lyst hos Dig til at bagtale Folk,“ svarede Fru Dahl, ide thun uvilkaarlig faldt paa den Tante, at Alfred elskede Ida og tilføiede derpaa lidt stolt, idet hun gik ind i Dagligstuen, „men nu maa Du vide, at Lieutenant Zülisch er forlovet med Ida, derfor maa Du her i Huset tale lidt mere delicat om ham.“

Alfred satte sig i en stor Lænestol og trak Ida hen til sig.

„Elsker Du ham virkelig Ida? Bedrag Dig ikke, mit hjære, elskede Barn! Elsker Du ham ogsaa med hele Din Sjæl?“

„Ja,“ svarede Ida sagte og græd.

„Har Du tænkt Dig, at den Tid vil komme, da alle Ungdommens Roser visne hen? Det er ikke en Balcavaleer, det er ikke en Romaridder, Du skal vælge, det er en Hegtemand; den Tid vil komme, da hans sorte Haar graane og falde af, da hans friske Ansigt rynkes og tæres hen, da hans sunkende Die bliver mat, vil Du da ogsaa elske ham?“

„O tie! tie stille, hjære Alfred!“

„Naar alle Illusioner svinde, naar Du ikke længer kan knuse og lykjaliggjøre ham med et eneste Blik, naar I skulle dele Livet med hinanden, vil Du da elske ham? Staffels unge Piger! I træde saa muntre og drømmerige ind i Livet, I elske og smile saa huldsaligt i Eders Kjærlighed, men Eders Drøm er fort, I vaagne, naar Eders Hjerte brister, naar Erfaringen med sin kolde Aande puster alle Dromme bort og viser Eder Livet — som det er. — Han er smuk og mandig, han er den Første, der har gjort Cour til Dig, det var saa overraskende, han maatte gjøre Indtryk paa Dig! Han friede, fik „ja,“ thi der var jo ingen Grund til at sige „nei.“ Han kan godt have sat alle Dine Tanker i Bevægelse, han kan godt have bemægtiget sig Din hele Sjæl, uden at Du derfor elsker ham. Søg i Dit Hjertes allerinderste Krog, hvor maaskee den rette Følelse ligger skjult og uændret — overskyldet. Du kan ikke elske ham, Ida, han er slet.“

„Hvad har han da gjort,“ hviskede Ida grædende og kastede sig om hans Hals.

„Ja — hvad har han gjort?“ raabte Alfred, stampende med Foden, idet han reiste sig — „hvad saamange unge Menneſker gjør — Raadhed, der kan

tilgives og rettes — men han er flet — han er flet!”

Yderst ophidset, hvilket sjeldent skeete, greb Alfred sin Overfrakke og gik. Hvad Idas Følelse for Züllich angik, havde han ikke feilet; det var gaaet hende, som saa mangen anden ung Pige, hun havde hengivet sig til denne ubestemte Følelse, som enhver sunn Mand kan opvække i en ung Piges Bryst, naar han vil; hun havde antaget den for Kjærlighed og forlovet sig. Nu, da Alfred var gaaet, var hun vel noget forvirret, hun græd, men hendes Taarer gjalt dog meest Alfred, mod hvem hun for første Gang følte en vis Bitterhed. Saasnart han havde lukket Døren og stod i Gangen, betænkte han sig et Dieblif og gik derpaa op ad Trappen istedetfor nedad, idet han mumlede ved sig selv: „Nu vil jeg tale med Jomfru Nielsen!” Han var allerede kommen op ved Trappens Ende, da han pludselig stod stille; han horte en grædende Stemme fra Züllichs Bærelse, det var Julie. Idet Fru Dahl aabnede Døren til Dagligstuen, hvor Julie sad, havde denne hørt hendes Ord om Züllichs Forlovelse med Ida og var strax ilet ud af Bærelset, neppe skjulende sin Bevægelse. „Züllich! Züllich! Du har bedraget mig,” lød Julies Stemme. Alfred standsede.

„Men min bedste Pige! hvor kan Du troe det?“ svarede Züllich. „Jeg har gjort Cour til den Tøs, det var jeg jo nødt til, jeg kom der jo daglig i Huset. Jeg kan dog ikke gjøre for, at de dumme Menneſter strax bygge Luſtcaſteller. Ja — jeg kan give Dig et Beviſ paa min Uſkyldighed. Du veed, at det om otte Dage er min Fødselsdag, jeg har beſteemt, at vor Forlovelse ſkal declareres den Dag og — her er Ringene.“ Alfred ſank ned paa Trappen næſten bevidſtløs; Samtalen hørte op, men han mærkede, at Nøglen ſtrax efter blev dreiet om i Züllichs Dor. Han reiſte ſig hurtigt for ikke at ſees af Nogen, men Døren gif ikke op, den var lukket ilaas. Med Hænderne tæt knugede ſammen over Panden ſad han paa Trappen, det var ham ſom om hele Verden var uddød, ſom hele den brogede Maſſe, der før var ham ſaa nær, ſom han ſaa gjerne vilde ordne, medeet var ſunken ſammen i en graa Taage, hvor han ſelv forſvandt. Hans Tindinger bankede voldsomt, medens hans Hjerter næſten ikke ſlog, han ventede og vidſte dog ikke hvad. Saaledes havde han omtrent ſiddet en Time, da et undertrykt Skrig vakte ham, det var Julie, der gif ind paa ſit Værelſe. Som en Aſſindig ſtyrtede han nedad Trapperne og ilede hjem.

Næſte Dag, da Carl om Formiddagen kom op

for at besøge Alfred, fandt han ham liggende i Sengen. Han havde midt om Natten faaet et Anfald af Blodstyrtning, der først var bleven standset om Morgenens. Lægen havde nylig forladt ham. Han sov, medens hans Bærtinde, en venlig gammel Kone, omhyggeligt vaagede over ham. Carl saa sig forundret om i Bærelset, som om han søgte Aarsagen til Alfreds Sygdom; den gamle Kone nikkede betydningsfuldt med Hovedet og forlod Bærelset. Carl satte sig ved Alfreds Seng og betragtede hans Ansigt, som han næsten ikke gjenkjendte; det ellers saa rolige og blide Udtryk havde vexlet med en forunderlig Slaphed, en guellig Farve og de udsaldne Dine kunde let give Formodning om, at han var død. Carl blev selv angst, skjøndt han hørte ham drage Aande, og lagde sin Haand paa hans Pande; den var glødende varm. Efter et Dieblif aabnede Alfred Dinene, men kjendte ikke Carl. Alfred var aldrig bleven sig bevidst, at han elskede Julie, derfor var Slaget ham dobbelt i det Dieblif, han opdagede, at hun elskede en Anden. Han havde aldrig mærket, at hans Tanker længst og helst dvælede hos hende, og hans Følelse vilde rimeligvis aldrig have kunnet gjøre sig gjældende, hvis ikke en ydre Omstændighed var traadt til. Han var langtfra føleløs, men det gif ham, som alle Philo-

sopher, der ikke tillige ere Digtere, Tanken er deres egentlige, aandelige Liv, medens de kun kjende deres egne Følelser, forsaavidt som Beenbrud eller anden corporlig Ulempe er disses Marsag. Saadanne Mennesker kunne endogsaa overordentlig let lade sig henrive af deres Følelser, og ganske hengive sig til dem uden selv at mærke det; deres Bevidsthed halter. Førstegang Alfred traf Carl, maatte denne næsten ganske føre Conversationen, han selv var for beskæftiget med at see paa ham og gjennemtænke hans Ord, han viste sit Venskab ved at optage Carls Bæsen i sig, aldrig ved at meddele ham sit eget og først da han var skilt fra ham, opdagede han, at han holdt ret inderligt af ham. Saaledes var det ogsaa gaaet ham med Julie; den Tanke, at han elskede, vilde have bragt ham et Smil paa Læberne, og at Gjensstanden var en Sypige, vilde maaske have tvunget ham til at benægte Følelsens Sandhed, men nu, da han elskede haabløst, opløste al hans Tænkning sig til et forvirret Chaos, der kunde have bragt ham til Banvid, hvis ikke Naturen havde givet Smerten Luft i et Saar.

Carl var imidlertid ikke til at bringe fra Alfreds Sygeleie. Skjøndt denne aldeles ikke kjendte ham eller i mindste Maade syntes at bryde sig om ham,

var det ham dog en Lættelse, næsten en Glæde at vise sin Ven en Omhyggelighed, der ikke blev paaafjønnet; trods den gamle Kones Indvendinger, der næsten følte sig fornærmet, rykkede Carl ind til Alfred, tilbragte hele Dagen ved hans Seng og sov om Natten paa hans Sopha. Efter en otte Dages Forløb begyndte Alfred at komme sig, hans Søvnløshed blev længere og roligere, hans Blod cirkulerede langsommere og mere regelmæssigt, hans matte, sløve Bevidstløshed afløstes af milde Feberphantasier, ja i visse Diebliske kjendte han endogsaa Carl, men naar han da begyndte at ville forklare sig Sammenhængen med sin Sygdom, sank han atter tilbage. Tingen var saameget farligere som Ingen her kjendte Forholdet og kunde hjælpe ham at ordne hans Tanker.

En Dag modtog Carl en Invitation fra Statsraad Dahl til Bal. I første Dieblik bestemte han sig til at gjøre en Undskyldning, den vilde jo være saameget mindre betydende, som Alfred jo siden kunde indføre ham, men Tanken om Bal, Tanken om Ida, bragte hans syrige Blod i Bevægelse, han modtog den.

Saa snart Alfred vaagnede, fortalte Carl ham med et glædestraalende Ansigt, at han skulde til Bal hos Dahls; Alfred betragtede ham et Dieblisk forundret, greb derpaa om Sengekanten, som om han

vilde op, men fik idetsamme et nyt Anfald af Blodstyrningen. Ved hurtig Lægehjælp blev den standset, men Alfred laa atter ganske bevidstløs.

Klokken syv Balaftenen stod Carl i Entreen hos Statsraadens, han var inviteret til Thee og vidste naturligvis ikke, at man i Kjøbenhavn ikke kan være bekjendt at drikke Thee før otte. Han traf derfor ikke et Menneſke, da han traadte ind i Spiſeſtuen, heller ikke i Dagligſtuen, lidt forundret marscherede han videre, overalt var der oplyst og elegant decoreret, men intet Menneſke at ſee. Det var forſtegang han i Kjøbenhavn var i en Familiekreds; vel havde han hørt megen Tale om den herſkende Stivhed og Fornemhed, om hvorlunde man kom i Selſkab for at ſige — Jngenting og til Bal for at gjøre Cour til Hufets Døttre, men Grindringen om Ida havde beſtandig fyldt ham Statsraadens Balsal med unge, livlige Menneſker, der kom ſammen for at dandſe og tilnøds ogſaa gav de Gamle en Svingom med til Tak for Ballet, og nu — her var ikke et Menneſke, han maatte alſaa være kommen for tidlig. Lidt ærgerlig beſluttede han ved ſig ſelv, at han vilde ſtraffe hele Balſelſkabet med en imponerende Stolthed og denne ſaatidt omtalte, veltalende Tauſhed. „Det er alſaa kun Narre,“ ſagde han til ſig ſelv, idet han forſede ſine Arme

over Bryftet og med et spodsk Smil gav sig til at betragte et Maleri, der hang over Pianoet. „Det er jo Ida! Hvor hun er bleven smuk! men hvis Portrait kan det være, der skjules bagved det Silkeomhæng?“ mumlede han og trak en Tabouret frem, som han steg op paa. Med Haanden støttet mod Bæggen stod han, heldende sig ind over Pianoet, og betragtede Idas Portrait; alle gamle Minder luede igjen op i hans Bryst, de deilige, gule Lokker vare forsvundne, men han fik ikke Tid til at anstille nogen Sammenligning mellem for og nu, saa aldeles hensunken var han i Betragtningen af Portraitet. Men nu det andet — han skulde lige til at løfte en Flig af Forhænget, da en fin, lidt bister Stemme idetsamme led bagved ham: „Værsgo og lad være.“ Carl sprang ned af Stolen, som om han var ramt af Lynet; foran ham stod Ida blussende rød af Brede, hvad skulde han gjøre? han vilde lige til at styrte ud af Døren for aldrig mere at komme igjen, da Ida fortsatte: „Det var bedre, at De gik ind og hjalp Moder med Ordningen af Theetøiet, hun har ventet længe paa Dem.“

„Hvad behager?“ spurgte Carl opirret og dreiede sig om, saa at Lyset fra Lampen faldt paa hans Ansigt.

„Men Gud! det er jo Carl,“ udbød Ida, som

forhen havde antaget ham for en Leietjener, da hun umuligt kunde antage, at Nogen vilde komme Klokken hvy til Bal, og selv forvirret ved denne Overraskelse kastede hun sig leende om Halsen paa ham. „Og jeg troede, at Du var en lille Dreng. Men kjendte Du mig ikke igjen?“

„Jo, Frosen,“ svarede Carl langtruffent og traadte et Skridt tilbage, medens han vedblev at betragte hende.

„Hør Carl! Du maa ikke være vred paa mig,“ sagde Ida efter et Dieblis Betænkning med denne elstværdisge Natvitet, som kun tilhører Ungdom og Uskyld. Derfor seer man den aldrig mere i Kjøbenhavn, thi den gamle Tidsregning: Børn, unge Piger og tilsidst fuldt udviklede Qvinder er her afløst af: forkjælede Unger, Skoletøse og vorne Damer, og lykkes det undertiden vort Theaters Kunstnerinder at give os en Skygge af den, da harnes Kjøbenhavns sorte Naturbørn over denne Affectation. Ida var efter alle gamle Lanteris Mening slet opdraget; forgjæves havde man sagt hende, at hun ikke maatte holde af Holbergs Comedier — det er mod Anstændigheden. Det er ikke Poesie. Det er Noget, der kun passer sig for Tjenestepiger — forgjæves havde man rettet og forbedret paa hende, hun var og blev ikke Andet, end en ube-

tydelig, lille Landsbypige. Ikkedestomindre var hun bleven feteret af en særdeles smuk Lieutenant, der var nærved at blive Capitain, men det er Faderens Skyld, sagde man, og denmegang havde man Ret. Statsraad Dahl var nemlig en rig Mand, og en sparsom Mand; han beboede vel en smuk Etage, men han gjorde aldrig Selskaber, han tænkte kun paa sine Forretninger, sine Titler og sine Penge. — Konen, ja hun skulde sørge for at arrangere hans Spilleparti, og gjøre Visiter hos Conferentsraad A. og Geheimeraad B. og saa opdrage Datteren.

Carl vidste i sin Forlegenhed ikke, hvad han skulde svare, men Ida tog ham ved Haanden og trak ham med sig. Idetsamme hortes fra Spisestuen hurtige, faste Trin og Støien af en Sabel, Zülich traadte ind, klædt i fuld Gala. Han var virkelig smuk i Altsen, den glimrende Uniform viste ret hans udmærkede Figur, det mandige, raske Ansigt var endnu smukkere ved et eiendommeligt Udtryk af Alvor; han vilde have været enhver Qvindes Stolthed — kun netop ikke Idas. Hun isnede, da han traadte ind, og med en hende aldeles uvant Usikkerhed, presenterede hun de to Herrer for hinaanden.

„Jeg kender godt Wandler,“ svarede Zülich med

et meget venkfabeligt Smil. „Det er endogfaa en af mine Venner.“

„Nu smigrer De mig,“ svarede Carl med et yderst ironisk Smil, og bød Ida Armen for at føre hende ind i det andet Værelse.

Reppe var Døren lukket efter dem, før Julie traadte ind; et Dieblik blev hun staaende for at betragte Zülich. Et vidunderligt Smil, fuld af skjærende Smerte, lagde sig om hans Læber, da han saae Julie, men da hun idetsamme slyngede sin Arm om hans Hals og kysfede ham, forsvandt det, og for et Dieblik luede den gamle, lidenskabelige Lyft op i hans Blik. „Aldrig har jeg seet Dig saa smuk før,“ sagde hun, og kysfede ham paany, medens hun halv ængstlig betragtede de verlende Udtryk i hans Ansigt. Det var som om mættet Belluft pludselig indjog ham en uimodstaaelig Væmmelse, og med iskold Kolighed greb han hendes Haand, medens han pegede op paa Idas Portrait.

„Det har jeg aldrig seet før,“ svarede Julie.

„Dg her hænger hendes Forlovede, men først om nogle Timer tages Forhænget bort,“ sagde Zülich og løfede idetsamme det grønne Silkegardin. Det var hans eget Portrait i samme Størrelse og Form som Idas. Julie dreiede sig hurtigt om for at spørge om Sammen-

hængen, da Zülich med et stolt Buf engagerede hende til 2den Dands, og forlod Bærelset. Med en frampeagtig Bevægelse mod Hjertet ilede Julie op paa sit Kammer.

Carl var imidlertid atter kommen i misanthropist Lune, thi Ida havde siden Zülichs Ankomst aldeles forandret sin Opførsel. Hun var taus og næsten frastedende imod ham. Han vidste ikke rigtig, hvad han skulde troe; Alfreds Harmes over Zülichs Fremfærd havde ogsaa smittet ham, dertil havde han følt sig saa forunderlig overrasket ved at see ham optræde her under en saadan Maske, at han i første Dieblig havde behandlet ham lidt uoverlagt, men hvorfor skulde Ida bryde sig om det? Han tænkte bestandigt over det, og vilde hvert Dieblig til at tale med Ida om det, men hun undgik ham. Imidlertid opnaaede han dog sin Hensigt, det spodske Ansigt, han satte op, og den haardnakkede Taushed, han vedligeholdt, imponerede virkelig, og Ingen anede, at den dog i Grunden var paatagen. Vel kjædede Carl sig, thi det er jo rigtignok et ubehageligt Syn, at see sine gode, gamle Kammerater, som man saa tit har slaaet en gemytlig Sladder af med, gaae omkring som Mumier og læsøpe haltende Flostler frem om Boesi og Dyd og andre ætheriske Emner, medens Damerne i deres Fryd al-

deles glemme sig selv, og afløre deres hele ulogiske Tænkning for ikke at faae Udseende af Gjæs — ja han maatte jo kjede sig, men ikke desto mindre følte han sig dog saa underligt stemt, saa glad, som om Livet først ret begyndte for ham idag. Han dansede slet ikke, men stod under Dandsene fordetmeste mellem nogle ældre Damer, som han converserede med magesløst Liv, medens hans Tanke fløi hele Dandsesalen rundt, og Hovedet uvilkaarligt bevægede sig efter Musikken. Senere hen paa Aftenen, da man omtrent havde affpist, kom Fru Dahl hen til Carl og spurgte til Alfreds Befindende. Carl fortalte nu vidt og bredt om hans Sygdom, indtil Fru Dahl afbrød ham: „Ja, saasnart han nu begynder at komme sig, vil jeg op at see til ham. Iøvrigt er det ret godt, at han ikke er her i Aften, det vilde jo have været ham et haardt Slag.“

Carl vilde just httre sin Forundring over denne, som det syntes ham, vidunderlige Bemærkning, da Etatsraaden idetsamme udbragte en Skaal for Lieutenant Züllich, hvis Forlovelse med Ida han derved declarerede. Herrer og Damer stimlede nu sammen om det unge Par, Carl greb mekanisk sit Glas og fulgte Strømmen. Ida stod ved Züllichs Side og modtog Gjæsternes Lykønskning, hun var undseelig og

stirrede med pinlig Uro ned paa Gulvet, medens hun ligegyldigt holdt sit Glas frem. Idet Carl blinkede med hende og med et underligt veemodigt Udtryk hviskede: jeg ønsker Dem til Lykke, slog hun Vinene op, og saae paa ham med et eiendommeligt, intetsigende Blik; hun følte sig saa ligegyldig mod Alt, hvad der omgav hende, hun var forlovet, altsaa elskede hun sin Kjæreste, og alt Andet maatte da være hende koldt og ligegyldigt. Intet Ord, ingen Tanke kan finde Udtryk for denne Følelse, det er som naar en for stærkt spændt Streng paa en Violin pludselig, istedetfor at springe, dreier Skruen rundt og i eet Secund gennemløber alle Scalaens Toner, og ender i en forvirret mumlende Lyd. En saadan Følelse kan kun tolke sig i et Blik, men dette Blik forstaaes aldrig, naar det ikke kan gjengjældes. Carl følte sin Haand zittre, han var nærved at tabe sit Glas. Anden Gang stod han i Begreb med at gaae, men atter blev han; hvorfor skal jeg gaae? — hvorfor skal jeg blive? tænkte han, men stillede sig dog ind i Dandsesalen i en Binduesfordybning, og betragtede de Dandsende.

„De dandser ikke?“ spurgte en Herre ham.

„Nei, jeg trænger ikke til Motion,“ svarede Wandler ligegyldigt, „og hvad er vel den Springen og Hoppen Andet, end Motion.“

„Saa maa De være meget profaisk,“ svarede den Anden, „jeg springer ikke, jeg hopper ikke — jeg dandser. Musikken bringer alt mit Blod til at dandse, ja De forstaaer ikke, hvilken Nydelse det er, saaledes at flytte sine Fødder i Takt med Tonerne.“

„Aa jo,“ svarede Carl vranten, „jeg har ogsaa dandset, men —“

Ida inclinerede idetsamme for ham, han dandsede, og neppe var han kommet Gulvet en halv Gang rundt, før han var Dandser med Liv og Sjæl. Han gik strax hen for at engagere sig en Dame; idet han gik rundt, yttrede en Herre til sin Dame: „til Dands behøves Kjærlighed“ „og til Kjærlighed behøves Dands,“ svarede Damen, Carl vendte sig om og raabte leende: „og-til Alt i Livet behøves Kjærlighed og Dands,“ og dermed dandsede han hele Natten.

Julie var ilet op paa sit Bærelse; i sin Balspynt havde hun fastet sig paa Sophaen og sad hele Natten stiv uden at røre sig. Et Slag havde ramt hende, som hun ikke kunde fatte, „det er forbi! — nei det er umuligt,“ svarede hun sig selv, og knugede sine Hænder sammen. Ingen Taare græd hun, med et tørt, brændende Blik stirrede hun frem for sig, „umuligt! umuligt,“ hviskede hun og lænede sig tilbage i det ene Sopha-hjørne. Musikken begyndte, med et smerteligt Suk

foer hun sammen, hun lyttede, hun syntes, at Forsoningens var skeet, at Alt var godt igjen, hun græd, og medens den ene Taare vidskede den anden bort, sov hun ind.

Først Kloffen otte om Morgenen vaagnede hun. Et uhyggeligt Mørke herskede i Værelset, thi Lyset kunde ikke bane sig Bei igjennem det mørke Rullergardin, medens de rullende Vogne og Tumlen paa Gaden underrettede om, at det var Dag. Julie var ganske kold, hun var bleven vækket ved en Stoi fra Zülchs Værelse, hun horte Noget bevæge sig derinde, og ilede nu, sig selv kun halv bevidst, derind. Her var Alt i Uorden, Sophæen var stilt ad og stablet op mellem Stole, Borde og Speile o. s. v., og midt imellem Alt dette stod en stor, robust Bondeskarl i en ulden Nattrøie og gabede. Julie saae sig forundret om, og spurgte om Zülch ikke var hjemme.

„Nei, lille Frøken, han boer her ikke mere,“ svarede Karlen, „og nu er jeg sendt hen for at besørge Tøiet.“

„Han boer her ikke mere,“ gjentog Julie, som om hun ikke havde opfattet Meningen af de Ord, hun horte; „hvor boer han da?“

„I Laregade, lille Frøken, men see! dersom de vil besøge ham i Dag, saa er han nede i tre Hjorter.“

— Det var da en underlig Gen, hun," fortsatte han, da Julie var gaaet, „sikke hun gloede paa mig."

Julie var en Skolelærerdatter fra det sydlige Sjælland; kort før hendes Faders Død var hun kommen til Kjøbenhavn for at lære Skrædersyning og da hun efter Faderens Død ikke godt kunde opholde sig hos sin Moder, der, uagtet al den Understøttelse, Sognets Beboere i Grindringen om deres saa afholdte Degn ydede hans efterladte Kone og Børn, dog sad i knappe Omstændigheder, var hun tvungen til at søge sit Ophold i Kjøbenhavn. Lykken var hende gunstig og skaffede hende et Par Huse at sye i og snart erhvervede hendes stille, sædelige Opførsel, hendes Tækkelighed og Flid hende flere. I Begyndelsen følte hun sig vel ulykkelig og forladt, men lidt efter lidt, især efterat hun kunde sende sin Moder en lille Understøttelse, var Kjøbenhavn bleven hende kjær. Ofte tænkte hun sig tilbage i de Dieblikke, da hun under Taarer tog Afsked med sine Forældre, da hun paa det høie Fragtmandslæs en taaget Morgen førte forbi Frederiksberg Slot — o! hvilke Følelser, hvilke urokkelige Forsætter, hvilke hellige Løfter gav ikke hendes Hjerte til Gud, til hendes Fader, til hende selv, da de to gamle Forældre tog hende imellem sig og førte hende ud til Bognen! hvor bankede ikke hen-

des Hjerte, da den store, skumle, ubekjendte By rullede op for hende, hun folte Alt vakle under sig, hun saa paa den store, firskaarne Fragtmand, der med phlegmatisk Ro pidskede paa Hestene, det var den Eneste, hun kjendte af alle disse mange Mennesker, og han var saa kold og saa rolig, han kjendte jo alle de Andre og brod sig ikke om hende, hun pressede de smaae Haender sammen over Dinene og græd, det femtenaarige Hjerte slog saa beklemt. Hver Aften, naar hun gik i sin Seng, faldt hun i Søvn under en Drom om sit Hjem og hver Morgen, naar hun stod op, sendte hun i Tanken en glad Hilsen til sine Forældre, det er den bedste Tanke, Barnet eier og naar det mister den, begaaer det den første Brode. Da hendes Fader var død, havde hun grædt, grædt saaledes som kun Barnet og Digteren græder, Taarer fra Hjertet — hun havde grædt medens hun smilende afortørrede Moderens Taarer.

En Sommeraften, da hun spadserede med een af sine Veninder, havde hun seet Zülich — og hun elskede ham. Hun tænkte aldrig paa ham, hun havde intet Ord, intet Blik fra ham at gjenkalde sig og dog var han i hver hendes Tanke, dog omstyggede han hende i hver hendes Gjerning. Han havde lært hende, hvad hun skulde skrive til sin Moder og Sø

ster, naar hun ikke havde Andet en Taarer og Længsel. Hvis hun aldrig havde seet ham mere, vilde hun have smilet hele Livet igjennem, aldrig leet, aldrig grædt.

Hos Dahls faae hun ham igjen, han talte til hende, men koldt og fornemt. For første Gang dukkede en Følelse op i hendes Hjerte, der ikke var reen, det var hende en bitter Skuffelse, da hun folte, at hun elskede, og naar han undertiden midt i det afmaalte Bæsen, hvormed han omgikkes hende, sendte hende et Blik fuldt af inderlig Kjærlighed, faldt der hende en giftig Perle i Bægeret. Det var umuligt, at hun kunde elske ham, vil Du maaske sige, min Læser, men husk paa at hun ikke vidste, hvad Du veed og hun selv havde seet ham, medens Du kun kjender ham igjennem min fattige Pen, men det indrømmer jeg Dig, at havde han været reen og uskyldig, som hun var, da kunde hendes Kjærlighed ikke have kostet det Dyrebareste, hun eiede, Tanken om hendes Moder. Et slet Menneffe kan ikke elske, den inderlige, dybe Kjærlighed kjender han ikke, det er kun Lidenskab; kunde man derfor kjende et Menneffes Kjærlighed ret, da kjendte man ham selv. Bogt Dig derfor, naar Du elsker! kjend den ret, Du vil gjenelkkes af, thi hvert Ord, han siger, bliver Dit og det er langt

vansteligere at rense det end ikke at smittes af det. Saaledes gif det Julie, skjøndt Zülichs Ord vare skjønne og gode, skjøndt hans hele Væsen var fint udtænkt og skuffende udført, havde dog hans blotte Nærværelse en slet Indflydelse paa hende. Talte han om hendes Moder og Søster, skeete det vel med Barme, som om han selv maatte være den hjærligste Son, men ikke desto mindre bragte han altid Julie til at tænke: hvad vil han synes om min simple Moder?

Dg nu — da hun stod forskudt og vanæret af ham for hvem hun søgte at fjerne Tanken om sin Moder — et Dieblif stod hun i Begreb med at forlade Kjøbenhavn og fortælle sin Moder Alt, men hun var ikke stærk nok til dette Skridt. „Nei aldrig,“ raabte hun og hævede sit Hoved stolt i Veiret, men lidt efter lidt sank det atter ned, hendes Dine fyldtes med Taarer. „Jeg kan ikke,“ hvistede hun og sank atter tilbage paa Sophaen. Hun elskede ikke Zülich meer saaledes som før, thi en forstødt og vanæret Dvinde elsker ikke mere, hendes Følelse er forandret i dens inderste Grundvæsen. En sandselig Lidenskabelighed danner Kjernen, hvorom Egoisme, saaret Stolthed og Hevnlyst danner Skallen. Det gif Julie, som det gaaer enhver vanæret og forsmaaet Dvinde i de første Dieblikke, hun troer paa Jutet mere, da hun

ikke kan troe paa Kjærligheden; hun kan tigge, hun kan trygle paa sine Knæe om den Mand's Kjærlighed der har vanæret hende, og vil Du spørge hende: hvorfor? da vil hun svare Dig: for at hævne mig, hun kan slynge sin Arm med djævelsk Bellhyst om hans Hals, medens hun stikker ham Kniven i Hjertet. Men vi have jo seet mange ophoiede Qvinder bære deres Smerte med stille, ædel Resignation, vil Du sige, min Læser, men jeg troer Dig ikke, Du har først seet dem, naar Tiden har læget deres Saar — saa have vi læst det i mange Bøger, vil Du blive ved, men jeg har ogsaa engang læst i en Bog, at Jorden var „flaf som en Pandefage“ og det er dog unegtelig Løgn.

En otte Dages Tid efter Ballet hos Statsraadens var Alfred næsten raff. Han maatte imidlertid endnu bestandig holde Sengen, da han var meget mat; han talte ikke, men laae næsten altid hængsunken i en let Slummer. Carl havde ikke forladt ham, han havde flyttet sit Studerekammer ind ved Alfreds Seng og forblev der. Ofte naar Alfred saaledes laa og slumrede, horte Carl op at læse og betragtede ham med et veemodigt Ansigt. „Jeg holder meget af Dig,“ sagde han ved sig selv og strøg Alfreds lyse Haar

fra hans Bænde og derpaa gav han sig atter til at læse.

En Søndag Formiddag sad Carl ved Alfreds Seng og læste nogle Digte høit for ham; Alfred slumrede tilsidst ind og Carl holdt derfor op med at læse og henvandt sig i Drommerier. Døren til Sovestuen gik op og Fru Dahl traadte ind med Ida. Carl fik pludselig Liv, han rejste sig og trippede dem imøde paa Taaspidsen, og nu fulgte en jagt Conversation om Alfreds Befindende og om hvorlunde Carl havde opslaaet sin Bopæl heroppe under hans Sygdom. Fru Dahl fortalte nu, at det var Alfreds Geburtsdag idag, og at hun derfor havde besluttet at celebrere den oppe hos ham, da hendes Mand og Zülich vare tagne paa Landet, og dermed begyndte hun at udpakke Chokolade af sin Kuffet og satte en liden Kurv med Kage paa Bordet. „Men nu maa jeg ned til vor Værtinde,“ sagde hun muntert og trippede igjennem Alfreds Læseværelse nedad Trappen.

„Saa det er Alfreds Geburtsdag idag?“ spurgte Carl høit og gav sig til at undersøge Kurvens Indhold. Ida havde nemlig strax da hun bemærkede Carl, trukket sig tilbage til Læseværelset. Det var egentlig hende, der havde arrangeret dette Chokolade-

selskab; under Spadsferetouren derhen havde hun bestandig tænkt: Carl er der vist, men da hun traadte ind og saae ham, blev hun ikkedestomindre betydelig overrasket og forvirret. I Læseværelset havde hun lagt sit Løi og kastet et lille Blik i Alfreds Speil, men det var for lidet, hun kunde ikke rigtig see, hvorledes den sorte Silkefjole klædte hende. Hun stod nu i Begreb med at gaae ind i Sovestammeret, da Carl tiltalte hende, og havde efter et kort Overlæg fundet det passende at behandle ham meget koldt, men da hun kom paa Dørtærskelen og saae, hvad han var ifærd med, glemte hun hurtigt sin Beslutning.

„Du maa ved Gud ikke spise alle Kagerne,“ raabte hun og snappede ham en halv Kage ud af Munden.

„Jo det veed Gud jeg maa,“ svarede han leende og snappede Kagen tilbage. „Jeg er jo Kjøledægge.“ Og nu begyndte de at skjændes om Kagerne. Saadan gaaer det altid; naar man er halv Barn iforveien, bliver man det ganske, naar disse lyriske Præludier begynde, som indlede Kjærligheden. Hertil kommer den eiendommelige Lyst hos alle Mennesker, til at sætte sig tilbage i den Livsalder, der har været den meest indholdsrige, der har fængslet os meest — hvormangen gammel Cavaleer seer man ikke gjøre sig

at Umage for endnu at spille den gracioſe Vapſ, hvor mange Oldinge vilde ikke agere kraftige Mænd, hvor mange gamle Skueſpillerinder lade ſig ikke ſminke og udstoppe for at være 16 Aar i nogle Timer, ja og naar endelig Alt taber ſig, naar Oldingen miſter det Sidſte, han eier, Grindringen, da begynder han inſtinktmæſigt ligeførſra paa ſit Liv for at finde det Sted, han holdt meeſt af, men han doer gjerne den Aften han om Morgenen red paa Kjøpheſten — Naturen lader ſig ikke ſpotte. Naar man derfor ſeer et Menneſke, der med Affectation ſtræber at henſætte ſig i en Alder, han ikke har naaet, kan man rolig ſlutte, at hans foregaaende Liv har været tomt og indholdsløſt.

Under Samtalens Løb ſpurgte Ida Carl, hvor for han ikke havde dandſet mere?

„Jeg holder ikke af det,“ ſvarede han.

„Da holdt Du dog meget af det i gamle Dage.“

„Ja naar jeg dandſede med Dig — omfring Hoſtakkene og Du ſang.“

„Du har endnu ikke glemt Dine Barndomsminde.“

„Minde?“ gjentog Carl ſyrigt, „de blive aldrig mine Minde. Det er den Tid jeg beſtandig lever i. Har Du da glemt den? — Kan Du huſke den Aften, da jeg ſkulde reiſe om Morgenen? Vi gif om

Aftenen, da Kloffen var Ti, gjennem Haven hen paa Skrænten og satte os der under den store Tornebusk, hvor vi saa ofte havde siddet. Alt var stille, Myggen jurrede nu og da forbi, men langt bort drøede Østerjøen saa huult som aldrig før. Jeg lagde mit Hoved i Dit Skjød og stirrede op paa Himlen, medens Du sang for mig. Dengang var jeg saa underlig glad, men hvorfor blev vi da ikke siddende der altid?"

„Nei, svarede Ida, som om hun endnu følte sig stødt, Du vilde jo kysse mig.“

„Dengang var De jo ikke forlovet, Frøken,“ svarede Carl lidt haanligt, idet han ligesom vaagnede af en Drøm. Ida brast ud i Graad, fra det Dieblif hun var bleven forlovet med Züllich og til nu, havde hun gennemgaaet den ene Forandring efter den anden. Da Züllich friede, blev hun glad og fortalte sig selv og sine Veninder, at hun var saa lykkelig, som No-gen kunde være; efterhaands som Declarationsdagen nærmede sig, foresatte hun sig at ville blive alvorlig, hun meente ogsaa at have vist sig som en betænk som Huusmoder ved at faae Carl inviteret, da det ellers vilde vare længe, inden der igjen gaves en saa god Anledning. Men da Carl kom, glemte hun Alt og var helst sprungen omfring med ham igjen i den grønne Mark, hvis ikke Züllichs Indtræden idetsamme

havde erindret hende om hendes nærværende Forhold. Siden deres Forlovelsesdag havde hun følt en vis Sky for Jülich, han forekom hende saa kold, at hun næsten blev angst, hvergang han traadte hen til hende. Hun var allergladest, naar hun om Aftenen gik i Seng og uforstyrret kunde overgive sig til Tanken om Carl, hun tænkte tilbage paa den Tid, da hun hoppede omkring med ham paa Strandbredden og hendes Phantasering endte gjerne med en liden Trækning i Haanden, som om hun endnu følte hans varme, faste Haandtryk. Idas Tilstand var ikke undgaaet Jülichs Opmærksomhed, men han var for klog til at søge at gjenvinde Noget hos hende, han behandlede hende med en Finkhed og Delicatesse, saa at hun kun sjelden maatte komme til at tænke paa at de vare forlovede, medens han allerede flere Gange med Forældrene havde talt om Brylluppet, der skulde staae, saasnart Ida var fyldt atten Aar. Da Carls Uttring nu pludselig rev hende midt ind i de hende saa ubehagelige Forhold, kunde hun ikke tilbageholde sine Taarer, men Alfred, som var vaagnet strax under deres første Mundhuggeri og med et Smil havde betragtet dem under deres følgende Samtale, gav sig nu tilkjende og ved den milde, rolige Maade, hvormed han ledede Samtalen, glemte snart Begge det

Passerede og begyndte forfra. Ved Alfreds Mægling blev de enige om altid at sige „Du“ til hinanden og da Fru Dahl kom med Chokoladen var Ida i sit gamle, gode Lune igjen.

Alfred kom sig snart af sin Sygdom, men da han igjen gik ud og besøgte de Familier, han kom i, vakte han den største Forundring. Den elskværdige, barnlige Philosoph, der før saa ofte med Mildhed havde givet sine broderlige Raad, der forhen var bleven betragtet som den ledende Aand i Alt, hvad der var ædelt og stort, var forsvunden. Hele Timer kunde han sidde og gruble, men det salige Smil, man altid før havde seet paa hans Læber, var borte og naar Noget tiltalte ham og førte ham ind i en Conversation, hørte man ikke mere disse kjærlige og undskyldende Undersøgelser om Grundene til, hvad der var skeet, der ofte før havde forsonet Folk med hinanden, han domte med bitter Strenghed og Ufølsomhed, og Folk, hvis Skyggesider han før havde overseet og søgt at udslette, forfulgte han nu med skaanselsløse Sarcasmer. Han havde hidtil levet sit Liv i Tankens kolde Hjem; han havde stræbt opad for at vinde Lysets Klarhed uden at ane den Fylde og Skjønhed, som Kjærlighed udbredte under ham. Og da han første Gang erfarede det, var hans Er-

faring en Skuffelse. Det var ham, som om disse
 salige Følelser nagede ham; han begyndte at tænke
 paa Julie, ikke at lade sine Tanker beskæftige sig
 med hende, men at tænke paa hende og naar han
 forsøgte at bringe sig og hende i Forhold til Verden,
 følte han, at der ingen Forbindelse gaves, han fore-
 kom sig et unyttigt, forglempt og nu forskudt Led, han
 fortvivlede. Carl og Ida vare de Æneste, han syntes
 at holde af; naar han besøgte Dahls, tog han i
 Almindelighed Carl med og Besøget skeete da paa
 den Tid af Dagen, da hverken Statsraaden eller
 Züllich var der. Alfreds Nærværelse lagde nu rigtig-
 nok Baand paa de to unge Menneskers Overgivenhed,
 men den rolige, aabenhjertige Samtale, de forte,
 lærte dem ret hinanden at kjende, og udviklede en
 dyb, inderlig Kjærlighed af deres gamle Legekammer-
 ratskab. Alfred saae det og glædede sig, han anvendte
 al mulig Omhu for at uddanne deres Følelser uden
 nogensinde at vække dem til Bevidsthed for Tiden.
 Paa bestemt Dag og Klokkeslet kom han med Carl,
 aldrig udeblev han, men heller aldrig kom han uden-
 for den Tid og det er netop denne Regelmæssighed,
 der styrker den egentlige Følelse og hammer dens
 mere farlige Sider. Længsel og Phantasi er vel Kjær-
 lighedens poetiske Duft, men hvor ofte er det ikke

hændet, at selve Længslen er bleven os fjærere end dens Gjenstand og at Phantasien saalænge udsmykker os et Billede, at Originalen fjæder os.

En Aften var Alfred og Carl inviterede til Statsraadens. Alfred sad og ghyngede i en Lænestol, fordybet i egne Betragtninger, da Züllich traadte ind. Alfred rødmede, strøg Haaret fra Banden, men sendte ham derpaa et saa stolt og gjennemtrængende Blik, at Züllich blev staaende, som forstenet. Statsraaden, der saae det, blev ganske rød i Hovedet af Brede, men Alfred lod sig ikke forstyrre; efterat han et Dieblik havde betragtet Züllich, vendte han sig om til Statsraaden og begyndte:

„Jeg takker Dig, Onkel. Du har lært mig, hvorledes man skal bekjæmpe det Onde — med dets egne Vaaben. Man skal ikke sørge over det, man skal selv synke et Par Grader ned, thi det Onde maa enten smitte eller dræbe os. Men man skal ikke, som Du, spare paa sin Ondskab, thi Gjerrighed er en affhyelig Last.“

En uhyggelig Taushed indtraadte, indtil Fru Dahl for at afbryde den yttrede, at de to Herrer, hendes Nyeu og hendes tilkommende Svigersøn, endnu ikke kjendte hinanden: hun presenterede dem for hinanden og Alfred nikkede stolt uden at rejse sig.

„Hvor er Julie?“ spurgte han efter en Pause med et ironisk Blik til Zülich.

„Jeg veed virkelig ikke,“ svarede Fru Dahl, „siden Ballet har hun ikke været her. Hendes Dør er bestandig aflaaet, og engang jeg mødte hende paa Trappen, løb hun mig forbi, uden at svare mig.“

„Julie?“ gjentog Zülich lidt stammende, „var det den unge Pige, der sad her og syede?“

„Ja netop,“ svarede Alfred leende, „og tænk Dem, Hr. Lieutenant, hun er bleven forført af en Uøling, og sidder maaske nu deroppe og sulter sig ihjel, medens vi Andre more os.“

Zülich tav og beed sig i Læben. Da han om Natten gik hjem og kom op ad Trappen, saae han en sort Skikkelse følge efter; han lod imidlertid som om han Intet mærkede, og traadte ind i sit Værelse. Skikkelsen fulgte saa hurtigt efter, at han ikke kunde forhindre den i at træde ind med; det var Julie.

„Zülich,“ hviskede hun sagte.

„Hvad vil Du?“ svarede han barsk, da han gjenkjendte hende. „Hvad vil Du her paa denne Tid? Hvad vil Du mig overhovedet? — Gistes? — Skulde man gifte sig med alle sine Kjærestes, blev man sgu godt gift. Hvad kan jeg gøre for, at Du har sat Dig slige Nykker i Hovedet? Har Du baaret Dig

ligejaa tøffet ad med Dine forrige Kjæresten? — Gaa
 sin Vej!”

Julie svimlede. Efterhaanden som hun fattede sig efter Scenen hos Dahls, havde hun søgt at forson sig med Zülchs Opførsel. Han elsker mig, men min simple Stand — havde hun tænkt, og efter lang Strid besluttet sig til at opgive Moder og Søster og Alt, for at vinde ham igjen. Hun vilde skrive sin Moder til, bekjende hende Alt, vise hende, at det var hendes Lykke, der stod paa Spil, at det jo kun var for Verdens Dine, at hun fornegtede, men at hun i Hjertet elskede hende. Det Offer var hende saa stort, at hun følte, hvor høit Zülch maatte elske hende, naar hun bragte det for hans Skyld. Da hun ikke havde truffet ham hjemme, havde hun stillet sig i Porten, for at vente paa ham. Med hvert Minut steg hendes Haab, og i det Dieblig, han traadte ind i Porten, var hendes Nerver i den Grad spændte, at hun næsten ikke kunde følge ham. Og nu — var atter Alt forbi; et Dieblig stod hun stiv, som om hun var frosen til Døren, da pludselig en skjærende Smerte, der ligesom snørede hendes Hjerter sammen, tvang hende til at skrig. I samme Minut fløi et Glimt af Glæde over hendes Ansigt, og med et usigeligt bedende Blik hviskede hun jagte: „Zülch, jeg er Moder.“ „Saa!” svarede denne

noget overrasket, „ja hvis jeg er Fader til Barnet — og hvis det lever, saa kan Du bringe mig det, saa skal jeg sørge for det til det er fjorten Aar.“ Og dermed stod han hende temmelig ublidt ud af Døren.

Zülich var et af Naturen særdeles rigt begavet Menneske, men hvad der i Almindelighed følger med store Talenter og udmærkede Gvner, havde han ogsaa faaet: Hang til en vis Ladhed. Mangen en stor Mand gaaer tabt for Verden, fordi han i den behagelige Følelse, at han kan gjøre noget Stort, drømmer, at han allerede har gjort det, og saaledes slet Intet gjør. Han lever af gyldne Drømme, indtil Skuffelse paa Skuffelse vækker ham, og han finder sig selv og hele Verden alvorlig og fordringsfuld, som den er. Zülich havde allerede skrevet mange Doctordisputationer i Tanken, da han gik reject til artium, og da han Aaret efter blev Cadet, var han allerede i Phantasien avanceret til General. Alt, hvad han havde tilbage af Mand og Følelse, forstod man saare vel at berøve ham paa Cadetacademiet, hvor man, for at skaffe de stakkels unge Mennesker militair Mand, qvæler enhver høiere og ædlere Sands ved utaaleligt Snerperi — ja saaledes var det dengang, om det er ligesaa nu, veed jeg ikke. Da Zülich besandt sig midt i al dette Smuds, følte han sig yderst ulykkelig, men istedetfor

med Kraft at holde sig oppe, med et Blik paa Fremtiden at udvikle de Gaver, Naturen havde givet ham, fulgte han sine værdige Forgjængeres Exempel, og gik ud af Academiet, grundigen forberedt til at blive, hvad han nu var: et Menneſte uden Sjæl og uden Hjerte.

Julie ſtod hele Natten i Porten, da hun ikke kunde komme ud; hun mærkede ikke Kulden, hun ſtod og lænede ſig op imod Muren. Enhver Følelſe var udſlettet af hendes Bryſt, hun var ſom død. Da Porten om Morgenen blev aabnet, ſtyrtede hun vanvittig gjennem Gaderne, men medeet blev hun ſtaaende og knugede i Fortvivlelſe ſine Hænder mod ſit Bryſt, Taarer brød frem i hendes Øie, men hun ſtandsede dem, og fortsatte rolig ſin Vej. Hun gik til Nyboder. Her indlogerede hun ſig endnu ſamme Dag hos nogle fattige Søfolk, efterat hun havde ſolgt Alt, hvad hun eiede. Hele Dage ſad hun ſtille hen og græd, medens de ſimple, men gode Folk gjorde Alt for at lindre hendes Sorg. Efter 6 Maaneders Forløb nedkom hun med et dødfødt Barn. Da den gamle Kone vilde viſe hende det, ſkjød hun det med Skræk fra ſig, Alt var hende ligegyldigt. Efter nogle Maaneders Forløb vare hendes Penge opbrugte, og da de fattige Folk ikke kunde have hende uden Betaling, vandrede hun

en Aften i September Maaned fra dem, efterat have givet dem de sidste Penge, hun eiede. —

Det var en Aften midt i October Maaned. Det havde regnet den hele Dag, saa at Vandet nu flød henad Gaderne, og hvor Brolægningen var daarlig, dannede sig til en stor Byt. Klokken var nylig slagen 10. Alfred kom, indsvøbt i en stor Kappe, gaaende gjennem lille Kongensgade fra Theatret; nu og da stak han Hovedet frem for at see, hvorvidt han var naaet; pludselig stod han stille. Under en Gadelygte stod en Dame i sort Silkefaabe, med Kjolen ophæftet under Raaben, og en hvid Silkehæt. Idet Alfred opdagede hende, troede han at gjenkende hende, men da han vidste, hvad denne Klædedragt og Stilling betød, indbildte han sig, at han havde bedraget sig, og gik videre. Ikke desto mindre forekom dog Ligheden ham saa stor, at han flere Gange vendte sig om for at see paa hende. Damen antog dette for et Signal, og fulgte efter i nogen Fraastand. Alfred fortsatte tankesuld sin Vej uden at ane Noget, men neppe var han kommen ind paa sit Bærelse og havde faaet Lampen struet op, før det bankede paa Døren, og Damen traadte ind; han havde ikke seet fejl, det var Julie. En liden Trækning i Ansigtet viste, at hun først nu gjenkendte Alfred, men hun begyndte

ikke destomindre ganske rolig at løse sin Hat og Raabe af

„Hvad vil Du mig?“ spurgte Alfred strengt og rynkede Brynene.

„Hvad jeg vil Dig?“ svarede Julie med en væmmelig, affecteret Kjælenfkab, og lagde Armene om hans Hals.

„Bort,“ raabte Alfred med usigelig Angst og stødte hende saa haardt med Haanden for Brystet, at hun segnede tilbage og næsten ikke kunde aande. Han elskede hende ikke mere, thi en Mand kan ikke elske en ureen Dvinde — ihvorvel en Dvinde nok kan elske en ureen Mand — men er han ædel, og har han nogensinde elsket hende, da griber en Følelse af Ulykke og Fortvivlelse ham, naar han seer hende lide, som er langt skrækkeligere end al den Smerte, en Dvinde kan føle hele sit Liv igjennem. I Mandens Sjæl har Naturen plantet tusinde og atter tusinde Følelser, der alle paa deres rette Stadium kunne være ædle, hans hele Leven stræber udad, men Dvinden eier kun een Følelse, det er Kjærlighed, i den kan hun optage og omfatte Alt, og enhver Følelse, enhver sjælelig Dittring, der ikke er Kjærlighed, er hende noget Fremmedt, som Manden bærer Skylden for, thi det er altid ham, der fordærver hende. Seer jeg en

Mand, der har fornødret sig, gaaer jeg ham stolt og ligegyldig forbi, men en Dvinde skammer jeg mig over.

„Hvad vil Du mig?“ spurgte han atter ganske sagte.

„Giv mig en Rigsdaler!“ svarede hun leende, saa vil jeg kjøbe mig noget Brændevin, saa vil jeg i Morgen tidlig drikke mig fuld, for at jeg ikke skal mærke, at jeg bliver pidstet, puffet og stødt nogen ud paa Gaden. See, Alfred, disse Klæder — Silke og Atlask, jeg er klædt som en Dronning — og dog har jeg ingen Mad faaet i mange Dage. — „Nei,“ raabte hun igjen, og sprang op paa Sophæen for at see sig i Speilet, „jeg kan Intet mere fortjene, min Kind er visjen, Taaren har gravet sin Fure i den — og imorgen skal jeg betale Leien for mit Bærelse og mine Klæder. Jeg eier ikke en Skilling. — Alfred,“ udbrod hun, og kastede sig plad ned paa Gulvet foran ham, „giv mig en Rigsdaler, saa kan jeg drikke, drikke til jeg Intet mærker mere — saa har jeg een glad Nat endnu.“

Alfred stod tavs foran hende, og lænede sig til Bordet, den ene Taare flød ham nedad Kinden efter den anden, medet reiste hun sig, og greb Alfreds Haand: „Alfred, giv mig et Stykke Mad, ellers sulter jeg ihjel.“

Alfred aabnede Døren til Sovestuen, her flammede en lystig Ild i den lille Kaffelovn, og et simpelt Aftensbord var dækket til ham, naar han kom hjem fra Theatret. Alfred flyttede Lampen derind, og Julie satte sig strax i hans store Lænestol foran Bordet, og begyndte at spise under afværende Latter og Graad. Efterat han et Dieblisk havde betragtet hende, spurgte han hende:

„Siig mig, Julie, alvorligt, hvorledes skal dette ende?“

„Som Rødsteensfjærling naturligvis,“ svarede hun syngende, „som Rødsteensfjærling — Rødsteensfjærling.“

„Tie stille,“ raabte han næsten vanvittig, Julie zittrede. Kort efter tog han en lille bruun Theepotte frem af Kaffelovnen, og skjænkede hende en Kop Thee, derpaa gik han ind i det andet Værelse og begyndte med Hænderne paa Ryggen at gaae op og ned ad Gulvet. Julie spiste, og efterhaanden som hun blev mæt, begyndte Taarerne at komme hende i Dimene, ingen frampeagtig Graad, hun stirrede frem for sig, medens Taarerne langsomt flød ned af hendes Kind. „Jeg har feilet,“ var hendes eneste Tanke, ikke som Tragedieheltenes, der med strækkelige Farver udmale deres Forbrydelse, for efter et Dieblisks dæmo-

niske Storhed at synke sammen til et Intet, og stikke sig Sværdet i Brystet. „Jeg har feilet,“ hvisttede hendes Hjerte, og var det bristet i dette Dieblif, vilde hun have staaet reen som en Engel for Guds Throne. Efter en halv Times Tid kom Alfred tilbage, i en bydende Tone sagde han til hende, idet han tog Lampen: „De kan lægge Dem der i min Seng! De skal blive her i nogle Dage. I Morgen Klokken 7 maa De være oppe, De kan da banke paa denne Dør, jeg er herinde.“ Alfred gik og laasede Døren af efter sig. Han satte sig til at skrive; han skrev til sin Dufel, Forpagteren, og efterat have fortalt ham omtrent Alt, hvad vi her have seet, baade om sin Kjærlighed til Julie og om hendes hele Skjæbne, bad han ham om at tage Julie i Huset hos sig som Husjomfru eller Meieriske. „Husk paa, kjære Dufel, skrev han, at denne store Tjeneste ikke ydes mig alene, men ogsaa en Anden. Tænk paa, at Ingen saa godt kan have hende, som Du, da Du ingen Familie har og at der desuden er den Banstselighed ved en Fremmed, at han maa underrettes om bendes Forhold for at kunne skaffe hende det Vigtigste, det Eneste tilbage, hun har mistet, Agtelse for sig selv.“ Alfred havde just faaet Brevet forseglet, da Julie sagte bankede paa Døren, Natten var forløben. Han aabnede

og hilste hende venligt „God Morgen;“ han underrettede hende da om, at han om en halv Time vilde komme tilbage med Klæder til hende og at hun til den Tid maatte have opgivet ham Alt, hvad han skulde gjøre for at bringe hende ud af hendes nuværende Stilling. Med et strengt Diefast pegede han paa Bordet, hvor der laa Papir og Pen, og dermed forlod han Bærelset, som han afslaafede. Julie satte sig næsten bedøvet ned i Sophaen og skrev Alt; da hun var færdig, gik hun ind i Sovestammeret, hvor hun sank ned paa Gulvet og hængte sine Arme mod Himlen. Hun græd og hendes Hjerter sendte Gud en Tak, en Lov, saa reen og oprigtig, som det uskyldige Barns. To Dage derefter modtog Alfred Svar fra Dnkelen, han vilde modtage hende og lovede at sende sin Bogn næste Morgen. I de to Dage havde Julie levet i Alfreds Sovestammer under stille Eftertænken og inderlig Bøn til Gud. Alfred havde besørget Alt for hende, bragt hende Klæder og Mad, kun sjældent talte han mere til hende end det Nødvendige, men skeete det, var det altid med Mildhed og Rolighed. Endnu havde han Intet talt til hende om hendes fremtidige Liv, men hun havde besluttet, at hun næste Dag vilde tale med ham derom. Det var en Søndag Morgen, den sidste October. Det havde froset stærkt

om Natten, men Alfred havde Intet mærket, Skjøndt han den hele Tid havde siddet stille i sin Lænestol. Store Bevægelser maatte foregaae i hans Indre, thi et stærkt Minespil afverlede i hans Ansigt. Han rynkede Panden, som om han vilde samle hele sin Kraft i en eneste Tanke. Han stirrede vildt omkring sig, som om han vilde tage Fortvivlelsen til Hjælp for at gjøre sig fortroelig med denne Tanke. Atter klaredes hans Pande, Diet sankede sig mildt, medens Læberne jagte hvistede: Carl! Carl! Alt blev stille, han kunde høre Julies Aandedrag fra Sovestammeret, da gnistrede hans Die, det rullede vildt, Hovedet sank tilbage med et usigeligt smerteligt Udraab: Intet, slet Intet mere. Klokken var syv, da hans Onkels Karl bankede paa Døren og meldte, at Bognen holdt udenfor. „Godt,“ svarede Alfred, vi komme strax. Julie var oppe; i faae Ord underrettede han hende om hvad der var skeet og henviste hende for Fremtiden til hans Onkel, medens han omhyggeligen indsvøbte hende i en varm Raabe, han havde kjøbt hende. Da han førte hende nedad Trappen, sagde han med mild Avor til hende: „Naar Nogen herefter gjør Dig Uret, da ty først til Gud, saa til de gode Mennesker, Du kjender, sidst af Alle til Dig selv. Gud er ikke blot den, der tilgiver, men ogsaa den, der forsoner!“

Med inderlig Bevægelse løftede han hende ind i Bognen, og ilede tilbage til sit Bærelse. Julie sank besvimet tilbage i det ene Hjørne af Bognen og vaagneede ikke før hun holdt ved sit nye Opholdssted.

Da Alfred gik op ad Trappen, bad han sin Bærtinde, om han ikke maatte faae en Balle varmt Vand op til et Fodbad. Den gamle Kone, som først nylig var kommen op, stod ganske besippet, thi nu havde hun faaet en Smule Oplosning paa den Gaade, hvorfor Alfreds Bærelse i de sidste Dage havde været aflaaet, hun havde jo seet ham føre en Dame nedad Trappen. Hun tænkte imidlertid at udfritte ham lidt og inviterede ham derfor til en Kop Thee nede hos sig, indtil Vandet blev varmt. „Tæ,“ svarede Alfred vildt og satte sig ned, men da han smagte paa Theen, skjød han den pludselig bort og udbrød: „Nei, jeg kan ikke, jeg maa op,“ og dermed styrtede han udaf Døren. Den gamle Kone blev ganske angst og begyndte at skjænde paa Pigen for det varme Vand. I en Fart var det færdigt og blev bragt op. „Der, sæt det der, foran Lænestolen,“ sagde Alfred, som stod og saae ud af Vinduet. Da Pigen var gaaet, satte han sig, tog sit Fodtøi af og stak de nøgne Fodder ned i Vandet. Med en underlig, ligagtig Rolighed, greb han en liden engelsk Kniv, der laa paa Bordet

og skar Aarerne over ved Foden; Blodet sprøitede ud i Ballen, men det varme Vand forhindrede enhver Følelse deraf. Han foldede sine Hænder over Bryftet, saae sig rundt i Bærelset og lukkede Dinene; et saligt Smil krusede hans Læber, medens Hovedet sank tilbage mod Stolen, ti Minutter efter var han død.

Noget op paa Formiddagen kom Carl for at besøge Alfred. Da han imidlertid i de foregaaende Dage havde fundet hans Dør aflaaet, gik han først ind til hans Bærtinde. Efterat denne nu havde fortalt Alt, hvad hun havde hørt og set, samt de Formodninger, hun knyttede dertil, gik hun selv med op paa hans Bærelse. Lampen stod endnu og brændte døsligt paa hans Bord og udbredte i Forbindelse med det dæmrende Daglys, som de halvfrøsnede Ruder indlod, et uhyggeligt Tusmørke. Den indepærrede Luft og Bærelsets uordentlige Udseende bragte Carl til at studse, men da han saae Alfreds Stilling, brast han ud i Latter og raabte, at han nok var falden i Søvn i Badstferballen. Den gamle Kone bemærkede strax at Vællen var fuld af sort, levret Blod og greb hurtigt det ene Been. En Gysen gjennemfoer hende, det var ganske koldt og da hun løftede det op, viste den dinglende Fod et skrækkeligt, gabende Saar. Med et Skrig styrtede hun ud af Bærelset og ilede ned paa

1ste Sal, hvor Doctor M. boede. Carl var sunket ned foran Alfreds Lig, med usigelig Angst greb han hans Hænder, som han søgte at varme mellem sine, medens han sagte hvistede Alfreds Navn. Da Lægen kom, erklærede han efter en kort Undersøgelse, at her Intet var at gjøre mere. Carl hulkede høit, fastede sig voldsomt over Liget og kyskede dets blege Læber, indtil Lægen rolig tog ham under Armen og førte ham bort. „D Gud! D! Gud, græd den gamle Kone, Du var det bedste Menneſte paa Guds grønne Jord og Du — blev Selvmorder. — D Gud forlade Dig Din Synd,“ fortsatte hun og kyskede den blege, nedhængende Haand.

Om Eftermiddagen ilede hun op til Statsraad Dahls for at melde, hvad der var skeet, men da hun var kommen ind, fortalte Pigen, at de vare tagne paa Landet og først kom hjem om nogle Dage.

Løverdag Eftermiddag, da Statsraaden efter Middagsmaden sad og røg sin Pipe paa sit Contoir, bankede det paa Døren og en gammel, smudsig Jøde traadte ind. Efter mange Betsignelser over Statsraaden og hans Familie spurgte Jøden, om det var sandt, at Lieutenant Züllich skulde giftes med hans Datter til Foraaret.

„Jo,“ svarede Statsraaden lidt forundret, „hvorfor det?“

„Na Herregud, Hr. Statsraad, smidskede Jøden, han skylder mig en liden Bagatel; jeg kunde ikke godt lade den staae længer, men nu skal den staae — for Deres Skyld.“

Da Dahl nu, i høieste Grad ophidset, reiste sig, blev Jøden ganske ængstlig og raabte høit: „Nei deres Velbaarenhed, han skal faae ligesaa mange Benge, han vil — De har jo kun een Datter — vel? — og saa er De gammel.“ Med disse Ord floi Jøden nedad Trapperne. Følgen var, at Dahl samme Aften sendte Züllich et meget koldt Dypsigelsesbrev i Jdas Navn, hvori Ringen var indesluttet. Samme Dag var Familien tagen paa Landet.

Statsraaden blev imidlertid underrettet om Alfreds Død. Ved sin Tilbagekomst fandt han et Brev, der indeholdt en Udvikling af alle de Omstændigheder, der lidt efter lidt havde nedbrudt Alfreds hele aandelige Constitution. Ved hans Medvirkning forblev Alfreds Dødsmaade ubekjendt for Alle undtagen Carl, Lægen og den gamle Kone.

En smuk Eftermiddag i Mai Maaned gik Carl og Jda med hinanden under Armen ud til Assistentens-

kirkegaarden for at besøge Alfreds Grav. Da de kom indenfor Laagen, saae de en ung, forklædt Dame sidde paa en Bænk med en stor Krands paa Skjødets af Baarens deiligste Blomster. Idet de gik forbi, reiste hun sig og kom hen til dem, det var Julie. Efter en kort Samtale, sagde hun: „jeg reiser i Morgen hjem til min Moder for at blive der. Nu vil jeg bringe Alfred den første Krands, jeg har flettet i mit Liv. Vil De, Frøken, lægge den paa hans Grav — thi der kan jeg ikke træde.“ Hurtigt ilede hun bort og forsvandt igjennem Laagen; Tiden havde endnu ikke ret læget hendes Saar og gjorde det vel aldrig, Sjælens røde Skygger vidsker først Døden bort.

Ida vendte sig lidt forundret om mod Carl, da hun var aldeles uvidende om Alt, men han forekom hendes Spørgsmaal med et langt Kys — og saaledes gjorde han hvergang hun vilde spørge.

Da de kom til Alfreds Grav, bleve de opmærksomme paa en ganske ny Grav tæt ved Siden af hans, som Graveren just var ifærd med at rette.

„Hvis er den Grav?“ spurgte Carl.

„Det er Lieutenant Zülchs,“ svarede han og da han antog dem for et Par af de mange Nysgjerrige, der besøge Assistentkirkegaarden, vedblev han: „for

eet Nar siden var han den smukkeste Karl i Kjøbenhavn — saa fik han Afsted, fordi han kom op at slaaes ved heilys Dag paa Gaden med to Joder — og saa gav han sig til at drikke — nu er han død. — Der, i den Grav, som den gamle Kone pynter hver Søndag, ligger saamæn en Student. — Og der ligger et dødsfædt Barn lige ved Muren — ja her er alle Slags Folk.”

Juleferien i Præstegaarden.

„God Aften! min ærede Jomfru Knap.“

„God Aften! Hr. Frederiksen. Det er nok foldt ude?“

„Na nei! Veien er da heller ikke saa lang; jeg har knap faaet Tid at føle Kulden — eller ogsaa maa jeg have glemt den strax, jeg traadte herind. Her er ogsaa saa festligt smykket i Aften.“

„Hvor kan det være Andet, min gode Hr. Frederiksen! — Juleaften og saa venter Hr. Pastoren ovenikjøbet hvert Dieblif begge sine Sønner hjem, de to unge Studenter; ja saavidt jeg har mærket, bringe de nok en Tredie med, en Kammerat af dem.“

„Herregud!“ udbrod Hr. Frederiksen ganske melancholisk, „skal vi nu have Fremmede igjen, og nu havde jeg saadan glædet mig til at tilbringe denne Aften hos min Præst i Ro og Fred. Jeg blev saa glad, da jeg traadte ind, her er saa hyggeligt i Aften,

her er saa varmt, og Alting er saa nydeligt — og den deilige Julefage. Nu er det forbi Altsammen, nu kommer her Fremmede, og det er maaske den sidste Juleaften; jeg tilbringer her i Bræstegaarden." Hvor sørgelige disse Ord end klang, maatte de dog for Hr. Frederiksen have havt en særegen, mystisk Betydning, thi han kastede et paa engang stolt og uroligt Blik paa Jomfru Knap.

"O du fredsens, almægtige Gud," udbred denne, og tabte i sin Forsjædelse Dugen, hun var i Begreb med at brede over Divanbordet, "De vil da ikke lægge Dem til at dee."

"Nei," hvistede Hr. Frederiksen forlegent, "men nu har jeg været Skolelærer i 27 Aar, og bestandig siddet i et godt Kald. Jaar har jeg ladet male i alle Værelserne hjemme i Skolen, og gjort 62 Alen Lærred, som De selv har været saa god at besørge for mig hos Ane Bævers — saa nu synes jeg nok, jeg kunde gifte mig."

"Ja hille min Sandten, det troer jeg," udbred Jomfru Knap fyrigt og tog sin Dug op igjen.

Nu skulde det synes, som om Hr. Skolelæreren med eet eneste lille Hop kunde springe ind i Ægteskabets Tempel — og dog dette Hop kunde han ikke gjøre; det var det sidste, men ogsaa det sværeste. I

de ti Aar, han havde været Skolelærer der i Sognet, var han hver Juleaften gaaet til Præstegaarden, for at frie, men hver Julemorgen havde han maattet troste sig med, at det vilde og skulde skee næste Aar. Forlegenheden tager af med Tiden, sagde han til sig selv, da den i hans 32te Aar forhalede hans Lykke, og saaledes jagde han hvert Aar, til han blev 41 Aar. Ja denne Forlegenhed! tænk efter min Læjer, om Du aldrig er kommen tilforn ved Din Forlegenhed, om Du aldrig har gjort en dum, ja maaskee en slem Streg af Forlegenhed; har Du tænkt rigtig efter, veed jeg sikkert, at Du ikke vil lee af min stakkels Hr. Frederiksen. Han rømmede sig, hostede, pustede, men dette ulykkelige: „Jomfru Knap, jeg elsker Dem,“ blev ham bestandig sidende i Halsen, indtil det var for silde. Han greb hendes Haand, trykkede den saa fast, som om den aldrig skulde blive fri, men disse ulyksjalige Ord, der skulde binde den for evigt, udeblev bestandig. Just som de dennegang ufeilbarligen syntes at maatte komme, knirkede Døren og Pastor Werner traadte ind fra sit Studerekammer. Tro ikke, min Læjer, at det er mig, der er ondskabsfuld, nei havde det beroet paa mig alene, var Præsten ikke kommen, men nu — det er Skjæbnen, og den er baade jeg og Hr. Frederiksen undergivne. Pastor Werner var en Mand paa henved

60 Aar, lidt corpulent, med et rødmeget, friskt, ja næsten ungdommeligt Ansigt, et Par lyse, livsglade Dine, og et mørkeblondt, graasprængt Haar. Han kom just nu fra sit Studerekammer, der stodte op til Dagligstuen, men den stærktbrændende Læselampe, han holdt i Haanden, forhindrede ham fra at see den ubehagelige Overraskelse, hans Komme foraarsagede. Hr. Frederiksen gjorde kort omkring, boiede sig meget dybt, men da han med det Samme, som man siger, fik sonderet Terrainet og fandt det uden Farer, rakte han sin Præst Haanden med en Frimodighed, som om han havde overvundet noget langt større end sin egen Forlegenhed. Tomsfru Knap skyndte sig at lægge Dugen paa Bordet, satte den deilige Julefage frem, og ilede ud i Kjøkkenet, idet hun sagte gjentog for sig selv: „Ja ja, Juleaften er ikke forbi endnu.“

„Naa, min gode Frederiksen, hvordan have vi det saa? Kom og sæt Dem ned i Sophaen hos mig!“

„Jo — jeg takker deres Belærværdighed, indtil Damm godt,“ og nu begyndte en lang Act med Hr. Frederiksens Kjølestjeder, der skulde bringes i behørig Orden, inden han satte sig — ja, ja gid jeg havde været saa ordentlig med min Kjøle, saa havde jeg maaste havt den endnu!

„De skal komme til at leve en saa munter Jule-

ferie her i Præstegaarden iaar, at De aldrig har levet den muntre. Fjerde Juledag holde vi Bal; jeg har vundet mig som en Drm for dette Bal, men jeg kunde ikke blive fri. Nu er ogsaa min Datter fra Fyen kommen herover."

"Nei er det virkelig sandt?" udbrod Hr. Frederiksen, slog Hænderne sammen, og saa sig rundt om i Stuen. "Er den rare Jomfru Henriette kommen herover? — saa kommer jeg min Sandten til at dans. Er hendes Mand med?"

"Nei," svarede Werner med et Smil, "De kan nok tænke, at han som Forpagter paa en saa stor Gaard som Magnehøi ikke kan være hjemmefra saa længe. Det var med Nød og neppe, at Henriette kom, men hun havde lovet det, og saa vilde jeg ikke taale, at hun brød sit Ord. Ludvig og Frederik venter jeg hvert Dieblis; de bringe en vis Hr. Wilmot med, en Kammerat af dem."

"Er han Student?" yttrede Her Frederiksen lidt forlegen, thi Tanken om Fremmede i Præstegaarden var ham utaalelig.

"Det veed jeg sandt at sige ikke," svarede Werner og tændte sin Pipe, "men det er han dog rimeligvis. Ludvig gjorde Bekjendtskab med ham strax, han kom til Kjøbenhavn, men nu mærker jeg, at siden Frederik

er kommen derind med, ere de tre nok et uadskilleligt Kloverblad. Ludvig er en lystig Fætter, men han er ogsaa slittig, som hans Laudabilis til begge Examina beviser; han er en svag Charakter og Frederik er som en Dreng paa 18 Aar jo kun et Barn — derfor vil jeg nok kjende lidt til deres stadige Omgangsvæn, thi lukke Dinene og lade dem fordærve af slet Omgang har jeg ikke Lyst til. Ja, min gode Frederiksen, det er herligt, men ogsaa meget farligt, at være ung. Man kaster sig i Armene paa Enhver, man maaler Alle efter sit eget gode Hjerter, man troer, man er slittig, naar man blot læser, man troer man morer sig uskyldigt, og midt i denne skønne Tro — ja saa ligger man der. Man gaaer iblinde og naar man faaer Dinene op, har man ikke Kraft til at gaae tilbage. — Denne Wilmot studerer nok Naturvidenskaberne; ja dem kjendte man ikke Noget til i vor Ungdom.“

„Nei, Deres Belærsværdighed, i vor Ungdom kjendte man ikke Noget til Naturvidenskaberne,“ svarede Frederiksen og henfaldt i Drommeriet om sin Ungdom, sit Ophold paa Seminariet, ja maaste kom Tanke om de 9 ulykkelige Juleaftener med ind i hans Tankegang, thi han rødmede, men smilte dog.

„Vor unge Godseier Murino“, vedblev Pastor

Werner, „kommer her ogsaa i Aften. Jeg syntes, det var Synd, han skulde sidde der saa ene nede paa den store Gaard og kuffulure en heel Juleaften og saa bad jeg ham herved.

„Det var min Sandten ilde, Deres Belærverdighed. Ham kan jeg ikke lide,“ udbrod Frederiksen og vilde alt til at reise sig af Sophaen.

„Passiar! min gode Frederiksen,“ svarede Werner strengt, men da han saae, at den ulykkelige Skolelærer gjorde et heelt Hop i Sophaen af Angst, vedblev han formildende, „det er Ting, som den fine Verden fører med sig og som vi ikke kunne vænne os til, fordi vi ikke kjende den, men i og for sig selv ere de Ingenting.“

„Ja, Deres Belærverdighed,“ svarede Frederiksen, stolt i Følelsen af hvad han vilde sige, „det er naturligt, at hver Stand og Stilling i Livet fører Noget med sig, som vi Andre ikke kunne finde os i og som er vanskeligt at faae udryddet. Jeg husker min Sandten godt, i de to Aar, jeg var paa Seminariet, hvor jeg modtog min hele Dannelse som Skolelærer, fik jeg saamange Unoder paa mig, at jeg næsten maatte tugtes op igjen lige forfra af min Moder. Jeg troede, at jeg havde slugt den hele Verdens Visdom, men netop fordi jeg troede at vide saa uendelig meget og

dog daglig maatte føle, at jeg kun havde figget ind i Videnskaben, misgjendte jeg selv det, jeg kunde, og turde aldrig tale med noget Menneske af bare Skamfuldhed, skjøndt jeg dog indbildte mig, at jeg foragtede dem alle sammen. Det kunde ikke være anderledes, men mit Hjerte var reent og godt, og dersom den fine Stand fører et haardt, egennyttigt, ja jeg kunde næsten sige uærligt Sindelag med sig, da duer det ikke. Nei, jeg har kjendt ham fra Barnsbeen af."

"Ja, min gode Frederiksen, saa er det maaske Grindringen om barnlig Egenindighed og Raadhed, der nu forfører Dem til at domme Manden ilde. Men man kan godt være et uartigt Barn og dog blive en ærlig og agtværdig Mand."

"Deri har De min Sandten Ret, Her Pastor. Jeg var selv en lille, balstyrig Knegt og Gud, jeg har gjort min Moder mange Bryderier, men man tilgiver gjerne, hvad Naturen fører med sig. Hvo vilde vel vredes paa en Bægter, fordi han var søvniq om Dagen! Men den unge Murinos Fremfærd mod sin Broder, tilgiver jeg ham aldrig."

"Hans Broder?" udbød Werner forundret, "han har jo ingen Brødre."

"Jo saa min Sandten har han saa," hvistede Skolelæreren med en kraftig Haandbevægelse og fortsatte

stiftigt, „men han vil skjule det, jo — jeg har figget ham i Kortene. Vent, min Broder! Tiden kommer nok og Testamentet har jeg liggende hjemme i mit Chatol og det skal han ikke faae, om jeg saa skal hades og forfølges til jeg maa betle mit Brød paa mine bare Fodder.“

„Men hvad er dette for Historier, De sidder her og phantaserer frem, min gode Frederiksen,“ sagde Werner mere nysgjerrig end mistroisk. „De maa forklare dem lidt nøiere.“

„Seer De, Herr Pastor,“ vedblev Skolelæreren med en vis Mine, „De veed, at den gamle Oberst Murino var en fattig, men ærlig Soldat; han eiede Intet, men hans Kone medbragte ham det store Gods der lige paa Grændsen mellem Slesvig og Jylland. Men det var nu en Bestemmelse, at han ikke maatte gifte sig igjen, hvis hun skulde døe og det var vel fordi hun frygtede for at det store Gods skulde komme i Andres Hænder. Kort efterat hun — ja det var uof 1824 — havde født en Søn, den unge Murino, døde hun og som det altid gaaer: forbuden Frugt smager bedst, den gamle Herre, som dengang jo var ung og rørig, blev forelsket i en Præstedatter. Længe levede de saadan sammen uden at Nogen mærkede det; jeg bragte Breve mellem dem, for jeg var den-

gang ansat som Skolelærer i det Sogn og det var jo en stor Lykke, da jeg kun var 21 eller 22 Aar. Saadan gik det da i flere Aar, men saa lige medeet døde Præstedatteren — ja det var nok i Begyndelsen af Aaret 1834 — men Barnet levede. Og Gud, hvor det var et deiligt Barn; det var da ogsaa de gamle Bedsteforældres eneste Trøst. Jeg har saamæn tidt seet den gamle Præstefone gaae op og ned ad Gulvet med Barnet i sine Arme og synge for det, medens den ene Taare trillede hende ned ad Kinden efter den anden. Da nu Drengen blev større, kom han tidt op til den gamle Herre, som elskede ham saa forfærdeligt. Drengen kaldte ham Onkel, for han vidste ikke Andet, end at hans Bedsteforældre var hans Fader og Moder. Saa var det nu, at den gamle Herre vandt disse mange Penge i det londonste Lotteri og for de Penge var det, han kjøbte dette Guds herovre, som han bestemte for sin nægte Son. Men da den unge Murino, som dengang var en voksen Dreng, fik det at høre, blev han saa vred, at han gik ned til Præstegaarden og fortalte dette uskyldige Barn Alt om hans Fødsel, kaldte ham en Bastard og gjennempryglede ham, saa det blodige Kjød sad frem paa hele hans Krop; ja vi troede saamæn, at Drengen var død. Han var ogsaa reent vild; hver-

gang den gamle Herre kom derned, sprang han ud af Sengen og styrtede ud til sin Bedstemoder, han vilde slet ikke see den gamle Herre. Nu var det, at den gamle Murino reiste herover til sit Gods og tog den rigtige Søn med, for han meente, at det var bedst, at han aldrig mere saae den anden. Saa var det Aaret efter — ja det var nok 1842, at jeg blev Skolelærer her i Sognet, men Gud, hvor Alting var forandret i den Tid. Harald — Præstedatterens Søn derovre — var vel bleven rask efter sin Sygdom, men han gif omkring, som om en svar Brøde hvilede paa ham. Det var en Ynk, at see det deilige Barn; han turde saamæn ikke komme sammen med andre Børn og naar de vare venlige og gode mod ham, troede han, at det var Medlidenhed og vilde rende og drufue sig. Den gamle Herre her var jo bleven ganske melancholisk og turde saamæn aldrig sige et Ord for Sønnen. Engang havde han, medens jeg underviste ham, pryglet mig, fordi jeg sagde, at han var doven, men nu var han færdig at prygle sin Fader med. Om Harald turde vi nu aldrig tale, men da saa den unge Murino engang var reist til Kjøbenhavn, lod jeg en Procurator hente og den gamle Herre gjorde sit Testamente saaledes, at Harald skulde have hele dette Gods, og det fik den Unge

aldrig at vide, thi saa havde han saamæn pryglet sin Fader til at gjøre det om igjen. Da nu den gamle Herre døde 1849, tog jeg strax over til Jylland og ned til den gamle Præst, men Herre, Du milde Gud! Præstegaarden var afbrændt, overalt i Byen laae Soldater og hvor jeg spurgte om den unge Harald, lo man af mig. Den gamle Præst var død, men hvor Datterjungen var, vidste Ingen. Nogle sagde, han var Landsforræder; Andre sagde, han var flygtet med en Skuespillertrup ned til Tydskland og det troer jeg snarere. Testamentet gjemmer jeg nu, for han kommer nok engang igjen og den unge Murino veed da heller ikke rigtigt, om det er til eller ikke."

"Ja De maa naturligtvis sige det Hele til den unge Her Murino," svarede Werner, "for at han kan opsoge sin Broder, hvis hele Liv maaste ellers er forspildt."

"Aa Gudbevares, det gaaer saamæn ikke an, Deres Belærværdighed, for saa myrder han mig."

"Aa sikken en Snak! Nu skal jeg tale til Hr. Murino om det, og saa gjemmer De imidlertid Testamentet. Jeg skal nok tale med ham; jeg staaer ham maastee nærmere end De troer. — Ja mellem os sagt, han frier til min yngste Datter Frida."

"Aa hun vil saamæn ikke have ham."

„Nei det er just Knuden, min gode Frederiksen, men det giver sig nok, det er kun Bigenhykker. Tys! der kommer en Vogn!“

Idetsamme rullede Præstens gamle Kalesche ind af Porten og kjørte op for Døren. Werner styrtede til Vinduet og derfra ud i Gangen for at modtage sine Søner; Frederiksen fulgte sindig efter, og lukkede omhyggeligt Døren efter sig med en Bemærkning om den kostbare Varme. Frederik hang allerede om sin Faders Hals, medens Ludvig stoiende trykkede dem begge, og derpaa slyngede sine af Sneen vaade Kavaiarme om Hr. Frederiksens Hals, idet han sagte brolede ham i Dret: „Jeg gratulerer! Nu er De da forlovet med Jomfru Knap.“ „Endnu ikke,“ svarede Hr. Frederiksen, idet han tørrede sine Flipper af, og satte dem tilrette.

„Men hvor er Hr. Wilmot?“ udbrod Præsten med eet, og saae sig omkring. Han havde i den første Tummel ikke lagt Mærke til at han savnedes.

„Fløien,“ lo Ludvig og kastede alt sit Reisetøi midt paa Gulvet, og ilede derpaa ind i Dagligstuen.

„Nei, han havde nogle Forretninger at afgjøre undervejs,“ sagde Frederik. „Du veed, han er en Pleiesøn af Grevinde Gyldenhjelm til Magnehøi, og jeg troer vist, han skulde træffe sammen med hende

paa een af Herregaardene ved Roeskilde, men jeg veed ikke rigtig Bested. Det Hele foraarsagedes ved et Brev, der laa til ham paa Banegaarden, og han kommer derfor først imorgen."

„Gudskeelov,“ mumlede Frederiksen og samlede Ludvigs Reisetoi sammen. „Saa er vi da fri for ham i Aften,“ fortsatte han, idet han mekanisk greb Præstens Lampe, og trippede bagefter ham og Frederik ind i Dagligstuen. Her herskede alt Andet end det, Hr. Frederiksen kaldte Fred og Ro. Ludvig var allerede færdig med at hilse og stød nu og courtiserede Zomfru Knap, der med hele en gammel tro Huusholderkes Patronessjeværdighed udbad sig Tilladelse til ogsaa fremdeles at turde sige „Du“ til ham, medens Henriette halv ærgerlig rykkede ham i Frakken, fordi han ikke vilde fortælle hende noget mere Nyt. Frederik havde sat sig i Sophaen mellem sin Moder og Fader, og afhandlede nu atter det Thema: hvorfor Hr. Wilmot ikke kom førend imorgen. Hr. Frederiksen havde imidlertid forsigtigt sat Lampen paa et Consolebord, og var derpaa sunken i dybe Tanker henne i Præstens Lænestol ved Kaffeovnen, medens hans Dine bestandig flyttede sig fra Madam Henriette til Zomfru Knap og fra Zomfru Knap til Madam Henriette. Denne blev tilhødt utaalmodig over Ludvigs Courtisering og

med et dygtigt Tag i hans Arm streg hun høit:
 „Ludvig, vi skal have Bal fjerde Juledag!“

„Bal!“ raabte Ludvig og slog Hænderne sammen.
 „Jomfru Knap! maa jeg engagere Dem til første Dands? Ak, nei det er sandt — den skal De vel dandse med Hr. Frederiksen.“

„Hr. Frederiksen!“ udbrod Henriette. „O! jeg arme Synderinde. Igaar kom jeg fra Fyen, og først idag husker jeg Dem.“ Med disse Ord greb hun begge hans Hænder. „De er ung og smuk, som da jeg sidst saae Dem.“

„Ja og jeg holder ligesaameget af Dem nu, som dengang,“ svarede Hr. Frederiksen uden mindste Forlegenhed, idet han reiste sig.

„O! havde Skjæbnen blot ikke allerede givet mig een Mand“ — sukede Henriette overgiven.

„Ja, mig fik De saamæn ikke. Nei, mine Tanker staae til en Anden.“ O! Amor, Du lille Skalk, saae Du nu de to Blikke, der mødte hinanden over Ludvigs og Henriettes Skuldre! „Det er dog underligt,“ tænkte Jomfru Knap, „at den Kjærlighed gjør de Mandfolk saa undseelige! Ja, ja, Juleaften er ikke forbi endnu.“

„Men Henriette,“ udbrod Werner smilende, „Du staaer jo og frier til Frederiksen.“

„Nei, Jomfruen er blot særdeles munter i Aften,“ svarede denne.

„Jeg er, som jeg altid har været. Kun maa De huske paa, at jeg nu er Madamme.“ I dette Dieblik traadte Frida ind. Hun var 16 à 17 Aar, høi og slank. Hendes Ansigt var fuldkomment græsk, en fuldendt Oval, en lige, fintbygget Næse, dybe, mørkeblaae Dine og fyldigt, nøddebrunt Haar, der for Ansigtet var flettet og i Nakken bundet op over en høi Kam. Hendes Teint var blændende hvid og fremhævedes endnu stærkere af den sorte, nedringede Kjole; der var noget Stærkt, noget Bestemt i hendes Fremtræden og i hele Ansigtets Udtryk, men et vist Anstrog af Melancholie, der hvilede paa hendes Dienlaage i Forbindelse med ægte, sand Dvindeligbed og Bestedenhed, formildede eller afrundede disse Træk til et skønt Hele. Ludvig styrtede strax henimod hende, og tog hende i sine Arme, som om han vilde bære hende; hun syntes heller ikke ganske uimodtagelig for hans Overstadighed, idetmindste gjengjældte hun ham hvert Kjærtegn, hvorimod hun kun sagtmødigt rakte Frederik Haanden.

„Men, hvor Du seer daarlig ud, Frida!“ udbød Frederik vmt.

„Ja,“ svarede Fru Werner lidt fortrydelig, „jeg

kan ikke komme ud af det med den Pige. Nu havde jeg — giv mig en lille Kop Thee til, Jomfru Knap — nu havde jeg — tak! det er nok — der sendt hende over i Sommerferien til Henriette paa Magnehoi, for at hun skulde blive rigtig tyk og feed, og faae lidt Humeur. Men jeg veed ikke, hvad Henriette har gjort ved hende, nu er hun reent melancholisk."

"Ja, seer Du Frederik," svarede Henriette levende, "her i Huset er det Coutume, at lade Henriette bære Skylden for Alt. Husk paa det, naar Du kommer i Conflict med Moders Tærter eller hendes Syltetoisfruffer."

"Ja, jeg kan nok huske," svarede Frederik, "at vi altid gav Dig Skylden for vore Spilopper, thi Du var Moders Kjæledægge og kunde derfor lettest faae Tilgivelse."

Ludvig begyndte nu at holde en lærerig Forelæsning for Frida over Themaet: Livet er Glæde og Glæden er Liv o. s. v. indtil han fik hende til at lee og saa — begyndte han forfra.

Senere hen paa Aftenen kom den unge Murino. Det var en Mand paa henved 30 Aar, meget høi og stærkt bygget, hans Ansigt var næsten firkantet, fladt, brunligt og glat, som en Slangeham, hans sorte Dine vare spillende og ildfulde, men uden Ud-

tryk, hans lave Pande var omgoven af tykt, ravnescort Haar. Naar han nu saaledes traadte frem og med et logrende Emil gjorde sin Compliment og derpaa, efterat at have læstet en eller anden Grovhed frem, igjen trak sig tilbage, kunde man i hvert Ansigt læse en forskjellig Dom om ham. Nogle smilte medlidende af ham og kaldte ham det spanske Haar, da hans Fader var en Spanier; Andre trak sig forbausede tilbage fra hans Selskab, som om det var mødt dem et Onde, der quælte dem, men som var dem selv en Gaade; Andre gif lidt videre og beskylde ham for Ondstabsfuldhed; vi ville imidlertid ikke afgjøre, hvad der var det Rette, men simpeltthen føre ham frem for vor Læser, og lade ham domme.

Idet han med Pastor Werner traadte ind i Dagligstuen, standsede den forrige Munterhed aldeles og før at gjøre den pinlige Taushed fort, reiste Fru Werner sig for at hilse paa ham. Murino, som vel havde mærket den Uhyggelighed, hans Indtræden mod Alles Villie forarsagede, satte med et nedladende, jødt Emil Forquetten i Diet, saae sig om i Kredsen og styrede derpaa lige hen imod Zomfru Knap, hvis Haand han med usigelig Varme kyssede. „Min yndige Miss Frida, aldrig har jeg seet Dem saa deilig som i Aften.“

„Her Kammerjunkereren tager fejl,“ svarede Jomfru Knap arrig og neiede dybt.

„De er forkjølet“, vedblev Murino med spottende Omhed, som om han ikke havde hørt, hvad der blev sagt. „Deres Stemme er hæs og rusten, som om De var bleven 50 Aar, siden jeg sidst saae Dem.“

„Det er Jomfru Knap,“ skreg Frederiksen ganske høirod i Ansigtet.

„Ah! c'est mamsel Knap,“ udbrod Kammerjunkereren ganske ligegyldigt. „Ja saa tog jeg fejl.“ Derpaa gav han sig ganske ugenert til at lege med sin Lorgnet og da Ingen vilde afbryde den igjen indtraadte Taushed, der selv begyndte at pine ham, sagde han ganske phlegmatisk til Pastor Werner: „maa jeg tale med Dem paa Deres Studerekammer.“ Werner greb Lampen og gik foran. Murino fulgte ham med et Blik for Selskabet.

Reppe var Døren lukket, før Henriette brast ud i en høi Latter og raabte: „han er jo aldeles vandittig.“ „Han er er en Nar,“ svarede Jomfru Knap næsten grædende. „Nei han er ondskabsfuld,“ hvistede Frida og kastede sig høit hulkende om Frederiks Hals. „Ja, ved den levende Gud, han er ondskabsfuld. Ondskabsfuld er han, saasandt jeg hedder Frederiksen.“ Denne Kraftyttring ledsagede han nu med et saa vældigt

Slag paa Lænestolearmen, at Lampen flirrede paa Bordet. Fru Werner rejste sig ganske forfærdet og selv Henriette glemte sin Munterhed ved det alvorlige Udseende Scenen lige medeet antog. Lidt efter lidt stillede dog de oprorte Gemytter igien til Ro og snart havde en gemytlig Sortepeer udslettet ethvert ubehageligt Indtryk. Vi ville nu see, hvad der passerede inde i Studerekammeret.

Murino kastede sig skjodesløst ned i Sophaen og betragtede et Dieblig Werner stivt, men denne var ikke vant til at slaae Diet ned for Nogen og skjondt Brede, Forundring og Angst pinte ham, holdt han dog Stand.

„De skylder mig Penge, Herr Werner,“ udbrød Murino medeet og betragtede et ligeoverfor hængende Portrait gjennem sin Lorgnet.

„Hvorfor minder De mig om det, Herr Kammerjunker?“ svarede Werner roligt.

„De skylder mig mange Penge,“ vedblev Murino ligegyldigt. „Jeg har betalt Deres gamle Gjæld, jeg har laant Dem Penge, til at udstyre Deres Datter og nu holder jeg begge Deres Sonner i Kjøbenhavn.“

„Jeg veed det, men hvad mener De?“

„Nu,“ vedblev Murino og legede med sin Lorgnet, „naar holder jeg Bryllup med Deres Datter?“

„Hvad?“ raabte Werner hidstgt, „troer De, jeg følger min Datter?“

„Nei Gudbevares“, svarede Murino spodsk. „Det var ikke min Mening, jeg forandrede blot Thema. De har naturligvis forebragt Deres Datter mine Dnsker og — Svaret?“

„En Kury — naturligvis,“ svarede Werner koldt og vendte ham Ryggen.

„Hvad? en Kury? mig? — Pigenykter, men De, som en fornuftig Familiefader maa naturligvis her tvinge Deres Datter til at blive lykkelig. Mig — en Kury — som har 8000 Rbd. at leve af om Aaret.“

„Om De saa havde det Dobbelte, De fik hende aldrig. Nu kjender jeg Dem — bedre, end De maaske troer.“

„Nu saameget desto bedre, saa kan De altsaa indsee, at jeg i overmorgen maa have de Penge, De skylder mig — eller Fridas Haand.“

„Jeg kan ikke skaffe Dem Pengene, men — tag Alt, hvad jeg eier, jag mine Børn tomhændede, som forvildede Faar ud i Verden, efterlad mig nogen i min tomme Bolig — min Fridas Lykke kan ikke kjøbes for dyrt, selv om jeg skal give den sidste Krumme Brød ud, jeg har. — Men da, Herr Kammerjunker,

mødes vi engang sammen — og saa bringer jeg en tredie Mand med. Ja see ikke saa forundret paa mig! De veed godt, hvem jeg mener. Jeg skal gjøre Alt for at finde Deres Broder — og Testamentet, Halvdelen af Deres Eiendom, er i mit Værge.“

„Jeg vil give Dem de 10000 Rbd., De skylder mig, naar De overlader mig Testamentet,“ raabte Murino, idet han sprang op og greb Werner om Armen.

„Troer De, jeg er en Kæltring?“ svarede denne og stødte ham tilbage i Sophaen.

Murino sad en rum Tid aldeles ubevægelig i Sophaen med Haanden for Dinene, medens Werner med hurtige og faste Skridt gik op og ned ad Gulvet. Lidt efter lidt vendte Livet atter tilbage i ham igjen, Brystet gik voldsomt og en zittrende Bevægelse med Haanden antydede, at han nu og da astørrede en Taare „Herr Werner,“ sagde han langsomt og blidt, som om han havde kæmpet en Kamp med alle onde Magter og seiret. „Mellem os er Alt forbi, skal Alt være uddøet og glemt — kun lov mig, at De trolig vil hjælpe mig, at søge min Broder. Forhen har De skjult dette Testaments Tilværelse for mig af Egennytte, men nu, da jeg er bleven forsmaaet af Deres Datter, giv mig det nu tilbage og hjælp mig

i min Søgen." Under disse Ord havde han taget Haanden fra Dinene og saae paa Werner med et bedende, bebreidende Blik; denne var standset foran ham og betragtede ham med Forbauselse. Murino var næsten smuk i dette Dieblik; en frisk Rødme bedæfede hans ellers gulbrune Kinder, medens det halve Lys gennem Lampefulpen kun svagt viste hans andre Træk. Just som Werner vilde svare ham, fortsatte han som for sig selv: „Dg naar jeg nu finder min Broder, saa er han maaske gift — saa kan jeg finde i hans Familie den Fred og Ro, som Naturen har nægtet mit brændende Hjerte. I mit Bryst syder det som kogende Olie — mit Liv har kun været en lang Rjæde af stufede Forhaabninger — og nu mit sidste, mit bedste Haab — den Engel, der skulde trække mig fra Afgrundens Rand, der bestandig skulde vaage over mine Tanker og min Lykke — hun" — . Her brast han ud i en frampeagtig Graad og knugede Hænderne sammen over Panden, men da Werner halvt for sig selv yttrede: „er dette virkelig Sandhed? Kan jeg troe Dem?“ sprang han vildt op og greb Werners Haand: „Nei for Gud i Himlens Skyld tro mig ikke! Det er Løgn. Mit hele Liv er kun en altfortærende Lidenskab, en evigt ædende Bitterhed, en uudslukkelig Torst efter Løgn, Bedrageri og Ondskab.

— O Gud! o Gud, hvorfor har Du gjort mit Hjerte ondt? Hvorfor slaaer Du mig ikke med Banvid, hvorfor knuser Du mig ikke? — Nei Du har bestemt, at jeg skal ende i Helvede. Du har berøvet mig den sidste gode Gnist i mit Liv, Du har forgiftet mig den sidste rene Draabe Blod, jeg eiede — hende, der skulde forsoner mig med Dig, med mig selv, med Verden.“ Her sank han atter tilbage i Sophaen. Werner betragtede ham en lang Tid med angstelig Befymring og vilde just til at sige Noget, da Ludvig aabnede Døren og meldte: „Bordet er dækket.“

„Nu, farvel Herr Werner,“ sagde Murino smertefuldt, idet han reiste sig. „Lad mig en anden Gang nye til Dem, naar det raser herinde. — Nu er jeg rolig. Lad mig nu reise hjem og foragt mig ikke. Hjælp mig, at finde min Broder! Giv mig Testamentet og lad mig endnu i Morgen reise til Jylland.“

„Nei,“ svarede Werner næsten rovt, „nu skal De blive hos os. Jeg troer næsten, jeg holder af Dem. Efter Julen kan De søge Deres Broder, og Testamentet har Frederiksen.“

„Ja, det er jo i Grunden det Samme, hvor det er, naar det blot bliver gjemt omhyggeligt,“ svarede Murino og lod sig føre halvt imod sin Villie af Werner til Spijstuen.

Man ventede her næsten med Angst Murinos Tilbagekomst, især Jomfru Knap, som med Ryggen mod Døren slylede saa sagte med Anretningen, at man skulde have ondt ved at mærke hendes Nærvarrelse. Murino opdagede hende imidlertid strax og styrede lige hen imod hende, men hvor forbausset blev ikke hun og hele Selskabet, da han med et simpelt Buk for hende og med en næsten bedende Stemme sagde: „Jeg har saaret Dem, Jomfru Knap. Det er Drengen, der søger at retfærdiggjøre sig, men Manden tilstaaer aabent sin Forseelse og beder om Forladelse. Vil De glemme og tilgive mig?“ Jomfru Knap neiede, rødmede, saae sig omkring, for at see om det var rigtigt hun gjorde, og da intet Ansigt udtrykte nogen bestemt Følelse, neiede hun igjen og rødmede. Murino satte sig nu tilbords mellem Fru Werner og Ludvig, som han begge converserede med en saadan inderlig, uskyldig Munterhed, at Alle snart glemte, at det var ham, der var tilstede.

„Naa, Dreng, hvordan have I det egentlig i Kjøbenhavn?“ sagde Werner i Samtalens Løb, idet han drak et Glas Vin. „Jeg har ikke faaet talt rigtigt med Eder endnu.“

„Fortrinligt,“ svarede Ludvig med Munden fuld af Rage, „naar Du blot vilde sende os nogen mere Mynt,

for — naar jeg har læst en heel Dag, saa vil jeg nok more mig om Aftenen.“

„Ja I faae Skal Benge nok“, meente Werner, „og har I ikke flere, saa maae I skabe Eder den Slags Fornoielser, der ingen Benge koster.“

„Ja, det er nu en Kunst, jeg ikke forstaaer at udøve, idetmindste ikke i Kjobenhavn. Men naar jeg ingen Benge har, saa maa jeg more mig om Aftenen med at læse.“

„Saa er det nok bedst, at Du aldrig faaer nogen,“ svarede Werner ret vel fornøiet. „Men Frederik, han kommer jo godt ud af det og han faaer dog kun 3 Rbd. om Maaneden til sine smaae, private Fornødenheder.“

„Ja han! Han bruger jo aldrig Benge og desuden har jeg da ogsaa seet, at Frida engang imellem har sendt ham nogle Markskillinger. Ja de slaae da heller ikke just saa herligt til, thi de ere i Almindelighed brugte samme Dag, han faaer dem. Det arriverer ofte, at han idag maa laane 4 St. af mig til et Postmærke, naar han skal takke for de 3 Rbd., han fik igaar.“

„Men hvad bruger Du dem da til, Frederik?“ spurgte Werner forundret.

„Jeg kjøber Bøger,“ svarede Frederik rødmende og gav sig til at spise overordentlig hurtigt.

„Nu lyver Du,“ raabte Ludvig, „for Du sælger tværtimod Bøger. Alle de gamle Skolebøger, som egentlig vare mine, har Du feiet ud af din Keol. Men jeg veed nok, hvad Du bruger dine Penge til. Kan Du huske en Morgen, vi gif paa Universitetet, da gav Du hende — den Tøs, der sidder paa Høibroplads med den lamme Dreng — en heel Daler. Det var nu aabenbart Luxus, for Du havde faaet samme Tak for en eneste Skilling. Til saadanne Narrestreger gaaer hans Penge.“

„Det er ikke Narrestreger,“ udbroß Frida. „Jeg har selv seet det ulykkelige Barn, der med de lamme Fødder sidder der i sin Søsters Skjød og med et Smil betragter al den Verdens Herlighed, der passerer forbi hans Blik. Der gaaer mangen Dame i Silke og Joerværk følesløs forbi ham, for at bortødsle store Summer i en Galanteriboutik, men han misunder hende ikke; han skjuler sit Hoved under sin Søsters Tørflæde og drømmer, at han er glad, indtil Sne og Regn og Kulde vækker ham. Og den ulykkelige Søster, der maa opoffre maaste hele sit Liv for at bette den Føde til hendes stakkels Broder, som arme, fattige Forældre ikke kunde forskaffe ham! Nei Frederik,“

vedblev hun heftig med Taarer i Dinene, „giv dem Alt, hvad Dit gode Hjerter kan undvære og dersom de vare her — skulde de nok faae en glad Juleaften.“

„Det have de“, hvissede Frederik sagte. „Wilmot har bedet sin Bærtinde om at jende dem nogen god Mad i Aften og det gjør hun ogsaa.“

„Efter min Mening“, sagde Murino, idet han reiste sig fra Bordet, „er dette Træk saa ædelt, at det aldrig kan tillade Nogen, idetmindste ikke mig, at glemme de ulykkelige Sødsfænde paa Hoibroplads.“

Da Selskabet efter Bordet atter kom tilbage til Dagligstuen, laac her alle Julepresenterne udbredte paa Divansbordet, hvilket Henriette havde besørget. Midt paa Bordet stod en lille, nydelig, blankpoleret Maskine og ved Siden af den en pletteret Theepotte, hvilke to Ting naturligvis strax vakte Ludvigs Opmærksomhed.

„Det er jo Jomfru Knaps Maskine, som hun har arvet efter sin Bedstemoders Datterdatter,“ raabte han.

„Ja“, svarede Jomfru Knap, „jeg har nok seet, at Herr Frederiksen ingen Maskine har og saa tænkte jeg, det var bedst, at jeg forærede ham min.“

„Og Theepotten?“ spurgte Ludvig videre.

„Den er til Jomfru Knap,“ svarede Frederiksen stolt.

Henriette løb strax ud af Stuen, for ikke at

quæles i sin Latter. Frederik traf imidlertid Frida hen til Bordet og pegede paa en lille firkantet Kasse: „den er til Dig,“ hvidskede han med glædestraalende Ansigt, men just som Frida strakte Haanden ud for at tage den, greb Murino hende om Armen og lod et massigt, med Rubiner tæt besat Armbaand glide ned paa hendes Haandled.

„Den Gave var for kostbar,“ sagde Frida, idet hun rakte ham Haanden og takkede.

„Nei, Frøken, ikke til Dem,“ svarede Murino med en underlig, veemodsfuld Betoning, der indtog Alle, kun ikke den, den gjaldt; hun hørte altfor vel det Skurrende og Affecteerte, men ikke desto mindre havde dog Murino i Aften for første Gang behaget hende nogenlunde. Hun greb nu med Hestighed Papæren, luffede den op og fandt et Maleri, forestillende et Skovparti, indfattet i en af Frederik selv udskaaren Røddetræes-Ramme i den; et Blik paa Maleriet var nok, hun gjenkjendte Stedet, rødmede og sneg sig ud af Bærelset.

Ingen mærkede imidlertid hendes Fraværelse, Enhver havde travlt med at besee det, han havde faaet og modtage Tak for det, han havde givet. Pastor Werner gik op og ned ad Gulvet med en storblomstret Slobrok uden paa Frakken og hver Gang, han fik sig selv at see i Speilet, maatte han hen og kysse sin

Kone. Klokken blev saaledes 11, uden at Nogen anede det og Murino lod sin Vogn kjøre frem. „De kjører vel med mig,“ sagde han til Hr. Frederiksen, idet han trak sin Chenille paa og denne svarede i sin Forlegenhed „ja,“ skjøndt han kun havde 20 Skridt hjem, men hvad skulde han gjøre? Jomfru Knap vilde hjælpe ham Kavaien paa og da det ikke vilde lykkes, fordi han holdt Maskinen i den ene Haand, greb hun Maskinen, men da hun holdt Theepotten i den anden Haand, maatte hun lade Kavaien falde; nu so Henriette og hvad gjør man vel under slige Omstændigheder — man svarer „ja,“ naar man mener „nei“. Selskabet fulgte Herrerne tilvogns, kun Jomfru Knap, som netop skulde lyse dem ud, blev staaende midt paa Gulvet med Theepotten i den ene og et Lys i den anden Haand, idet hun grædende mumlede: „jaa, nu er den Juleaften forbi, — nu er der et heelt Aar, inden den næste kommer — men i den Tid kan der skee meget,“ afbrød hun sine melancholske Tanker, gjorde Hoire om og marcherede ud i Kjøkkenet.

Murino svøbte sig ind i sin Kappe i det ene Hjørne af Karethen og Frederiksen satte sig forsigtig i det andet; Bogdøren lukkedes og nu rullede den nedad Gaarden. Keppe var den kommen ud af Porten, før Murino lod sin Kappe falde og med en Tigers

Behændighed og Styrke greb Frederiksen i Halsen med begge Hænder, saa at han ikke kunde give en Lyd fra sig: „Sturk, Du har Testamentet; jeg vil have det endnu i Aften. Siig „ja“ ellers qvæler jeg Dig.“

Men Frederiksen kunde ikke gjøre umulige Ting; han var ikke i Stand til at frembringe en Lyd og valgte derfor en anden Udtryksmaade for sin Mening, idet han med Maskinen gjorde et saa kraftigt Stød opad, at Murinos Arme lammede faldt tilbage. I samme Dieblif aabnedes Bogndøren af Tjeneren; man holdt udenfor Skolen. Frederiksen sprang i en Fart udaf Bognen, som derpaa rullede videre. Længe blev han staaende paa Veien og stirrede efter Bognen, men da han ikke længer kunde høre dens Knirken, gik han ind i sit Huus, lukkede omhyggeligt Døren af og tændte Lys. Derpaa saae han strax efter, om Testamentet var i Chatollet og da han holdt det i sine Hænder, gled ligesom en Glædesstraale ned over hans Ansigt. Forsigtigt lagde han det ned og laasede af for det, idet han mumlede: „Forunderligt er det — en Time efter at jeg havde sagt det til Hans Belærværdighed — veed han det — ja, ja — jeg vil Intet sige og Intet troe, men blot gjemme Testamentet — Tiden kommer nok.“

Vi maae endnu, indei vi ende vor Juleaften,

aflægge et Besøg paa Dvistskammeret i Præstegaarden hos de to unge Søstre. Da Henriette kom op, fandt hun Frida liggende paa Knæ foran en Stol, paa hvis Sæde hun havde anbragt Lyset og Maleriet, medens hun med Hovedet støttet til Haanden ufravendt betragtede det. Straalerne fra Lyset brede sig tusinde og atter tusinde Gange paa de slebne Rubiner i hendes Arm- baand, men hun ændsede det ikke, hun havde kun Tanke for sit Maleri og de Minder, der knyttede sig til det.

„Hvad er det, Du bestiller?“ udbrod Henriette lidt forundret; „naa det er Maleriet,“ vedblev hun og satte sig paa Kanten af sin Seng og begyndte at flæde sig af.

„Hvor det ligner!“ sagde Frida henrykt, „hvert Træ, hver Blomst.“ „Ligner?“ gjentog Henriette og rakte Haanden ud efter det, „men du retfærdige Gud! det er jo den lille grønne Bænk i Maguehøi Park. Hvor kan dog Frederik være kommet til det? Han kan ikke selv have malet det, han har jo aldrig været der. Men Gud! ja det maa være en Feiltagelse — Maleriet tilhører naturligvis mig.“

„Nei det er mit! det er min bedste, min kjæreste Eiendom. Der var det,“ tilføiede hun sværmende og pegede paa Maleriet, „der var det, at jeg saae ham første — sidste, eneste Gang.“

„Saae ham? hvem?“ spurgte Henriette forundret og gjorde store Dine.

„Ham?“ gjentog Frida med et utaalmodigt Raast med Hovedet, som om der kun var een „ham“, men befindede sig i samme Dieblif og tilføiede lidt forvirret og skamsfuld: „jeg veed ikke, hvad han heed.“

„Du veed ikke, hvad han heed,“ udbrod Henriette leende, „første — sidste, eneste Gang, det er jo en lille Roman. Fortæl mig Noget mere.“

„Nei, saa leer Du af mig,“ svarede Frida og saae stift paa hende.

„Na nei vist gjør jeg ei. Fortæl nu blot, naar der bare ikke er Spogelser i Historien.“ Med disse Ord hoppede den 19aarige, unge Kone i Seng og skjulte sig under Dynen ved Tanken om Spogelser.

„Han kom gaaende med Grevinde Gyldenhielm,“ sagde Frida tankesfuld, „hun talte til mig og rakte mig Haanden, da jeg gik, og jeg veed ikke hvordan, men han rakte mig ogsaa Haanden.“

„Men Herregud, hvordan saae han da ud?“

„Han saae saa fornem og ædel ud. Han var høi, med mørkt, krøllet Haar og et underligt, melancholisk Smil om Munden. Han gik med hvidt Halstorklæde og fort Kjole.“

„Na! det var ham, som kom til Magnehøi et

Par Dage, før Du reiste derfra — med et underligt vildt Udtryk i Dinene — jo ham kjender jeg godt, han kom hver Morgen ned i Meieriet for at drikke Mælk. Han gif altid med snevre, sorte Beenklæder, Brunels Stovler, Randerss Handsker og en stor Straahat."

"Ja," udbrod Frida glad, "det var ham. Hvad heed han?"

"Hvor skulde jeg vide det fra? Troer Du ikke en ung Forpagterkone har Andet at bestille midt i Hostens Tid, end at være nysgjerrig."

Efter et Dieblis Pause begyndte Frida atter at tale med sig selv. "Jeg felte saa tydelig hos mig selv, da han trykkede min Haand og jaae paa mig at jeg maate knytte hele mit Liv til ham. — Jeg begyndte ogsaa først at leve dengang. Jeg græd, da jeg reiste fra Maguehoi. men saa tænkte jeg paa ham og græd ikke mere. — Jeg tænker tit paa ham — jeg tænker altid paa ham."

"Gud hvor man er sværmerisk, naar man er forelsket," jagde Henriette og luffede Dinene for at sove. "Gud veed, hvordan Tardow har det? — Nu sidder han hjemme og kjeder sig ret elskværdigt. — Mon han længes meget efter mig? — ja naturligvis — Nei nu er han gaaet i Seng, Kloffen gaaer jo til Tolv."

Næste Formiddag, da Werner var kommen fra Kirken, sadde Alle omkring Divansbordet i Dagligstuen og drak Chokolade. Ludvig og Henriette kappedes om at sige de fleste og bedste Vittigheder og de Andre om at lee høiest; kun Frederiksen var — efter Henriettes Mening — utaalelig idag. I Kirken havde han flere Gange forglemmt sig selv og nu gif han med Hænderne paa Ryggen og trippede omkring uden at see paa Jomfru Knap eller Henriette; Chokoladen stod og dampede foran ham paa Bordet og dog glemte han den, og et Stykke af den deilige, svulmende Julefage, som han holdt i Haanden, trykkede han saa fast fra alle Sider, at han næsten forvandlede det til Deig igjen og da Henriette nu leende greb ham om Haanden, for at gjøre ham opmærksom paa hvad han gjorde, puttede han med en frampeagtig Bevægelse det sønderlemmede Stykke Julefage i Brystlommen. Werner, der troede, at hans Tankeløshed havde sin Grund i hans Giftermaalsplaner, vilde lige til at spøge med ham paa en mindre blid Maade, da en glimrende Equipage med fire sorte Heste, Tjener og Kudsk paa Buffen, snarere fløi end rullede ind af Porten og næsten i samme Dieblik holdt for Døren. Enhver saae ud af Vinduet og derpaa paa sin Nabo, for at faae Oplysning paa denne Gaade, da Karethdøren aabnedes

og en ung Mand begyndte at pakke sig selv ud af en stor Skindpels og en ditto Fodpose.

„Det er Wilmot,“ raabte Frederik og sprang efterfulgt af Ludvig ud i Gaarden for at modtage ham. „Det er ham med det hvide Halstørklæde,“ skreg Henriette og saae paa Frida, men denne havde allerede gjort samme Opdagelse og stod nu som fastnaglet til Jorden og blussende rød som en Rose; men da Wilmots klare, boielige Stemme idetsamme lod sig høre i Gangen, ilede hun ud af Stuen som en opskræmmed Hind. Ludvig omfavnede og trykkede ham, saa han var nærved at kvæle ham, og slæbte ham derpaa ind i Stuen, hvor han stillede ham foran Consolspeilet og tvang ham til at gjøre en dyb Compliment for sit eget Billede, idet han leende udraabte: „maa jeg presentere Dem Hr. Wilmot.“ Denne lod sig imidlertid ikke genere af Ludvigs Overgivenhed, men hilste Hr. og Fru Werner med hele et ungt Menneskes bestedne Frimodighed.

„Ah, Fru Tardow,“ sagde Wilmot forundret, da han hilste paa Henriette. „Jeg havde ikke ventet, at see Dem her.“ „Nei, Hr. Wilmot,“ svarede Henriette leende, idet hun rakte ham Haanden, „hvor skulde De ogsaa ane, at den svenske Forpagterkone var en Datter af Pastor Werner.“

„Jo det vidste jeg dog, men jeg vidste ikke, at De var herovre.“ Wilmot vendte sig nu om for at hilse paa Frederiksen; denne sad som fastnaglet til Stolen og betragtede ham med opspilede Dine og gabende Mund, men da han af Wilmots Forlegenhed og dybe Rødme opdagede sit Feiltrin, reiste han sig ærgerlig, bukkede og trippede hen i det andet Hjørne af Stuen, idet han mumlede mellem Tænderne: „jeg er en gammel Gjæk.“

„Naa, min gode Wilmot,“ sagde Pastor Werner venligt, „det kan man ret kalde Herrefærd, at holde sit Indtog i en saadan Equipage.“

„Ja, Hr. Pastor,“ svarede Wilmot, idet han ganske gik ind i en ung, blaseret Cavaleers Rolle, „jeg holder nu meget af at gjøre Effect.“

„Ja, det er nu een af Dine elskværdigste Egenffaber, at Du saa gjerne tilstaaer Dine Feil,“ raabte Ludvig leende.

„Hos mig er den maaske elskværdig. Men saaledes at levere sit Synderegister frem uden Anmodning, kunde ogsaa let være et Tegn paa en stor Sturk.“

„Saa“ svarede Præsten og flyttede sig uvilkaarligt noget tilbage i Sophaen.

„Ja, seer De Hr. Pastor, jeg studerer Naturvidenskaberne og deraf følger, at Mennesket, som

Naturens høieste Produkt, er mit særdeles Studium; derfor maa jeg udbede mig Respekt for min Mening."

"Det er et vanskeligt Studium," meente Præsten.

"Ja nu slaer De over paa de alvorlige Strænge, men — det er virkelig ogsaa et vanskeligt Studium. Det er et Bovestykke saaledes at styrte sig ind i alle de brogede Forhold, som Livet frembyder, og dog maa det være i disse man skal studere Mennesket, thi den døde, erfaringsløse Tænkning fra Studerekammeret er ikke nok."

"Men sæt nu, at Livet ikke frembyder os disse brogede Forhold, men slyder jagte og roligt hen, næsten uden en eneste Bølge."

"Jeg mener ikke, at den, der vil kjende Mennesket, selv maa leve et eventyrligt Liv, men jeg mener, at han maa færdes saavel i Hytten som i Balladset; han maa see Sjælen i hellig, andagtfuld Genhed med Gud og midt i dens vilde, lidenskabelige Tummel; han maa see Uskyldigheden i dens rene, vestalske Tempel og derpaa gjennem alle Nuancer stige ned lige til Smudset i den væmmeligste Pol."

"Nei, min unge Ven, skal Gns Menneskekundskab være Andet end et lustigt Spil med Bid, skal den kunne lede os til at rette vort eget Liv — kort sagt lære os ars vivendi, Kunsten at leve, da maa den aldrig

hentes fra smudsige Steder. I det Dieblif, jeg kjender Smudset, skammer jeg mig mindre, naar jeg bliver ureen. Ja vor Dømmekraft famler, Grændselinien mellem reen og ureen smelter sammen med Grændsen mellem reen og smudsig. Jeg troer, at sand, nyttig Menneſkekundſkab ſkal og maa hentes fra det huſlige og ſelſkabelige Liv; ogſaa der finder man deſværre kun altfor ofte Charakterer fra Livets Skyggeſide."

"Jeg troer virkelig, Hr. Paſtor, at det her bliver Bane og ikke klar Overbeviſning, der regulerer vort Liv, men en ſaadan Bane kan ſaa grumme let vakle, naar Livet trykker os. Den, der kun færdes i det ſelſkabelige Liv, mangler Bevidſtheden om, hvad han maa vogte ſig for, ham fattes det bedſte og ſikreſte Middel til at lægge en Plan for ſit Liv, nemlig Sammenligning."

"Sammenligning — nei — det nytter Dem ikke, at ſee et Stykke Tøi paa Brangen, naar De vil kjøbe det."

"Jo, Hr. Paſtor, netop, thi jo mere Brangen ligner Ketten, jo ægttere er Tøiet."

"Ja, der fik De Ret", ſvarede Werner ſmilende, "men det var, fordi min Lignelſe haltede."

"Nei, ſeer De min Herre", udbrod Frederikſen næſten rørt, "man ſkal ingen Steder ſøge, at kjende

Livet, thi det er en Kundskab, Enhver selv den Ubleste har. Her i vort Bryt har Gud nedlagt en Samvittighed, som siger os, hvor vi skulle hen og forstaae vi dens Bud, saa forstaae vi arse vevende, som Hans Belærverdighed siger. Folk, som slet ikke komme os ved, skulle vi ingen Mening have om, thi domme vi dem feil, have vi en svær Skuld paa vort Hjerter, og Folk, vi daglig omgaaes, skulle vi troe det Bedste om, saalænge vi kunne det. Jeg vil før lade mig bedrage een Gang, end forkleine nogen Mand."

"Lad os to være Venner," sagde Wilmot og rakte Frederiksen Haanden, som denne greb hjerteligt, men atter fulgte et af disse spørgende, stirrende Diekast, der søgte at gjennemtrænge Wilmot, og atter bragte det denne til at rødme. Nu traadte Frida ind; med bankende Hjerter og næsten skjælvende hilsende hun Wilmot og fortalte, at hun havde seet ham engang i Sommerferien paa Magnehøi. Samtalen dreiede sig nu om Grevinde Gyldenhjelm og andre ubetydelige Ting — ubetydelige, forsaavidt de ikke angaae os — indtil Middagstiden nærmede sig. Fru Werner og Henriette gik ud, den Eine for at see til i Kjøkkenet, den Anden for at dække Bord i Spisestuen. Werner bad Frederiksen og Ludvig om at hjælpe sig lidt med Ordringen af Dffret og sendte, idet han gik ind i sit

Studerekammer, Frederik for at hente Cigar-kassen fra Salskaffelovnen og byde Wilmot en Cigar. Frida og Wilmot var ene; hun sad foran sit Sybord ved Vinduet og broderede. Wilmot gik et Par Gange op og ned ad Gulvet og saae sig omkring, som om han søgte Noget, men stillede sig derpaa op imod Consolen lige overfor Frida.

„De erindrer mig altsaa endnu fra i Sommer, Frøken?“

„Ja, jeg kunde -- jeg har ikke glemt Dem,“ svarede Frida ivrigt.

„Jeg veed ikke selv, hvordan — men der var Noget, som — næsten tvang mig til at troe det — Derfor tog jeg mig ogsaa den Frihed, at sende Dem den lille Julepresent.“

Frida saae tvivlsom paa ham og foranledigede ham derved til at spørge Frederik, som just traadte ind, om han havde overleveret hans Søster Maleriet.

„Ja jeg har,“ svarede Frederik, „men jeg har nok glemt, at sige Dig, Frida, at kun Rammen er fra mig, Indholdet er fra Wilmot, men begge Dele fra vore egne Hænder. — Bær'sgo, vil Du have en Cigar? — Men Du løb jo ogsaa strax, saasnart Du havde seet det; Du har saamæn ikke engang takket mig — Du kan tænde hos mig — Blot man nu havde en

god Bog, for Faders Bibliothek indeholder kun gammelt Stads, som man har læst saa tidt."

"Ja jeg har rigtignok en ny Bog herude, en af disse Digtsamlinger der udkomme i Millionvis ved Juletider, men jeg vil ikke svare for at den indeholder noget Godt."

"Ja hent den blot!"

Wilmot bragte nu en temmelig tynd, elegant udstyret Bog, som han rakte Frederik. Denne læste Titelbladet: „Nogle Digte“ og bemærkede, at han havde seet den meget gunstigt recenseret i flere Blade, derpaa bladede han lidt omkring i den, men standsede pludselig og læste sagte. „Hør, Wilmot, det var ikke smukt af Dig. Disse Digte ere saamæn af Dig. Jeg kjender dette her; det har jeg engang læst paa Dit Skrivebord.“

„Na, maa jeg faae Bogen,“ udbrod Frida og greb i sin Ivrighed Wilmots Haand.

„Ja gjerne, hvis De vil“, svarede den unge Forfatter rødmende.

Nu begyndte Frida først at flaaes lidt med sin Broder for at faae Bogen, derpaa læste de Begge op paa een Gang af den, medens Wilmot, for at gjøre Barket fuldendt, nu og da corrigerede Vegge.

Efter Bordet trak Frederiksen Wilmot hen i en

Binduesfordybning og spurgte ham efter megen Hosten og uendelig mange Forlegenhedsudbrud og Undskyldninger for sin Driftighed:

„Har De ikke faaet et lille Guldkors af Deres Moder?“

„Jeg? nei,“ svarede Wilmot rødmende.

„Har De virkelig ikke?“

„Nei, jeg har ikke. Hvor falder De paa det?“

„Na, jeg er en gammel Gjæk,“ svarede Frederiksen bedrøvet og trippede afsted, men den brave, ærlige Mand vidste ikke, hvad han havde gjort ved sit Spørgsmaal. Wilmot stod længe taus med Hovedet hældet til Binduesposten og stirrede ud paa den frosne, med Snee bedækkede Jord. „Han har gjenkjendt mig — han fortæller Familien det — og saa.“ — Som Barn havde Harald bestandig havt den Tanke, at Folk kunde see paa ham, at han var en Bastard, og endnu kunde han ikke, skjøndt voksen, ganske udrydde den; i ethvert Tilfælde betragtede han sig som et Menneske, hvis Fødsel var hans Vanære og hvis Rettigheder og Fordringer i Livet alene beroede paa det Navn, han havde tilløiet sig. Imidlertid besluttede han sig dog til at aabenbare sig for Frederiksen, da han frygtede for at denne i sin Uvisshed skulde raadføre sig med Andre.

Det var fjerde Juledag; Klokken var nylig slaaet 6. Alle Bærelserne vare oplyste og Alt sat i Orden for at modtage Valgjæsterne. Fra Jomfru Knaps Bærelse hortes en stoiende Musik af fire Musici, der her gjorde deres Forberedelser, ellers var Alt stille, thi Enhver syslede paa sit Bærelse med sin Paaklædning, Wilmot traadte ind i Dagligstuen; han kom fra Haven, men da han Ingen saae i Bærelset og heller Ingen opdagede i den tilstødende Spisestue, raabte han høit: „Froken Frida.“ „Her er jeg,“ led Fridas Stemme fra Salen og Wilmot ilede nu hen og slog begge Gleidorene op. Et Dieblik maatte han standse; et blændende Lys mødte ham fra Salen og midt paa Gulvet under den store Lysekrone stod Frida og læste i hans Digte. Skjøndt hun kun havde en simpel, hvid Kjele paa, var hun dog saa deilig, at Wilmot forstenet blev staaende og betragtede hende, indtil hendes utaalmelige Uttring: „hvad vil De?“ igjen satte ham i Bevægelse.

„Jeg gik ude i Haven,“ svarede Wilmot, „og fandt der af en Hændelse i noget Vintergrønt en Stængel med en vndig, blaa Blomst. Den vil jeg forære Dem, naar De vil bære den i Deres Haar i Aften.“

„Nei“, svarede Frida og tog Blomsten, „jeg bærer aldrig Blomster.“

„Ja — men naar jeg beder Dem om det? Ikke sandt? for min Skyld gjør De det.“

„Nei,“ svarede Frida bestemt og fortsatte tankfuld, idet hun betragtede Blomsten, „jeg har kun een gang baaret en rød Rose, da jeg bar min Søsters Brudescor — maasse skal jeg engang selv flette mit Haar med en Myrtekrands, men ellers bærer jeg ikke Blomster, for man pynter mig med de hvide Roser og Lillierne.“

„Sy! affkyelige Tanker. — Dette er jo Trofasthedens eviggrønne Blad og Haabets dybe, dunkelblaa Blomst.“

„Vilde De da have, at mit Haab skulde visne hen paa een Nat. Nei saa glemmer jeg den før, saa længe jeg lever her i min Bog.“

„Til Minde om mig,“ spurgte Wilmot sagte.

„Ja,“ svarede Frida og saae paa ham.

„Saa, giv mig Din Haand, Frida.“ Og aldrig trykkede to Hænder hinanden hjærligere og trofastere. Frida og Wilmot saae paa hinanden, som om de vilde sige: der er godt, hvad jeg har gjort. Det kunde ikke være anderledes. Jeg er lykkelig.

„Har Frøkenen været paa mange Baller iaar?“ lød en affecteert Stemme fra Bærelset ved Siden. Lidt forundrede gif de hen i den aabne Dør og saae

nu Ludvig staae fuldkommen balfklædt foran Speilet, med Hatten i Haanden og en uhyre Sloise paa det hyide Halstorklæde, der sad saa stramt, at han næsten ikke kunde dreie Hovedet. Under mangehaande Gebærder fortsatte han sin Monolog. „Har Frosenen været paa mange Baller iaar? — Na ja, paa fire — Har De moret Dem godt? Og Guds Død og Pine, dersom hun svarer „nei“, saa er det, fordi jeg ikke var med.“ Med disse Ord satte han sin gabende Mund tæt op til Speilet for at see, om hans Tænder vare smukke, men opdagede idetsamme Wilmot og Frida. Han blev imidlertid saa forvirret, at han ikke opdagede, at de stod med hinanden i Haanden. Efter et Secunds Betænkning, dreiede han sig rundt paa Hælen og kastede Wilmot sin Hat i Hovedet, denne undgik Hatten ved et Sidespring ind i Salen, medens Frida overgivent leende klappede ham paa kinden, idet han bukkede sig for at tage den op og raabte: „Du er forelsket Ludvig.“

„Det veed jeg sgu nok, Tos“, svarede han lakonisk, tørrede sin Hat af med sit Lommeterklæde og slændrede ind i Salen.

Her glemte han snart den hele Affaire, thi Henriette kom trækkende med Frederiksen og med uhyre Latter og al mulig Godmodighed tvang hun ham til

at dandse Wienervals med sig. Henriette var deilig i Aften; en lille Kniplingskappe sad ret coquet paa Haaret, hvis mørke, fyldige Krøller utvungent faldt ned paa hendes hvide Hals; en lys Silkekjole omfattede snævert hendes smækkre Taille og slæbede med sine rige Folder et halvt Quarteer hen ad Gulvet. Lystigheden tiltog og Ludvig begyndte at tralle Champagnegallop, idet han med Hatten paa Hovedet og Hænderne i Siden valsede rundt i Salen, saa alle Lysene zittrede. Medet blev Henriette staaende og udbrod, idet hun truede med Fingeren: „uartige Frederiksen! De har faaet mig til at glemme, at jeg skulde hente Moder hendes Kappe,“ og med disse Ord fløi hun igjen ud af Salen, gjennem det Bærelse, hvor vi nyligen have seet Ludvig figurere, ind i det yderste Kammer, hvor hun sprang op paa en Stol og nedtog en Spaanæske, der stod paa Klædeskabet. Dette Bærelse, der ellers førte Navn og Titel af Pulterkammer, var i Aften smykket op med den fra Spisestuen udflyttede Sopha, et Divansbord og Præstens Læselampe, og saaledes forvandlet til en hyggelig, lille Stue.

Gjæsterne begyndte alt at samles og Musikken at prælodere inde i Salen; Jomfru Knap bød Thee omkring, men kom i sin Glemfomhed til at byde Hr.

Frederiksen sex Gange istedetfor to og denne ansaae sig naturligvis forpligtet til at tage en Kop hvergang, saa at han tilsidst maatte sætte Theen urørt fra sig igjen.

„Har Trofeneen været paa mange Baller iaar?“ spurgte Ludvig en lille Brunette betydningsfuldt, som han converserede meget ivrigt.

„Nei, ikke paa et eneste,“ svarede hun bedrovet.

„Saa maae vi see, at skaffe Dem Erstatning i Afsten,“ vedblev Ludvig med et henrivende Blik, men Brunetten bemærkede ham ikke; hun skulde i det Samme gjøre sin Compliment for Kammerjunker Murino, som Frederik just førte forbi hende ind i Spisestuen, for at præsentere ham for Wilmot. Ved Navnet „Murino“ flet en flygtig Rødme over dennes Ansigt og bragte ham uvilkaarligt til at hilse lidt stivt, hvilket imidlertid gav ham et vist fornemt Anstreg. Murino, som havde hørt, at han var en Pleiesøn af Grevinde Gyldenhjelm, blev strax indtaget af ham og indlod sig i en sagte, men som det syntes meget levende Samtale med ham, der i Forbindelse med Kammerjunkerens fortrolige Miner og Gebærder skulde vise de Omkringsstaaende, at her stod den adelige Clique. Frederik, der havde fjernet sig og som betragtede dem noget fra, blev ret glad over at hans Ven havde indtaget hans

— tilkommende Svoger — ja Fru Werner havde naturligvis ikke kunnet fortie Noget for sin Kjæledægge. —

Anden Dands var forbi. Wilmot havde dandsset første Dands med Frida og kom nu for atter at engagere hende, men Frida hvistede sagte til ham: „Nei, gjør mig den Tjeneste, at dandsje denne Dands med den lille Dame der i den blaa Kjole. Det er Møllerens Datter; hun er ikke smuk, men hun dandsjer virkelig godt og jeg har seet, at det bedrover hende, at hun har siddet begge disse Dandsje over.“

„Na, Frederik har jo inclineret flere Gange for hende,“ svarede Wilmot bedende.

„Har han? O! det var godt, men dands nu med hende; hun vil saa gjerne dandsje og hun har ingen Cavalleer“. Frida trykkede hemmelig Wilmots Haand for at bestikke ham og ilede bort.

Tredie Dands begyndte. Wilmot engagerede den lille Møllerdatter, der glad overrasket kastede sit Schawl og ret uskyldigt hang sig ved hans Arm; de kom netop til at staae lige for Døren til Spisestuen, hvor Murino, der ikke dandsede, stod og lænede sig opad Dørstolpen, medens han med en impertinent Mine lorgnetterede Damerne.

„Ah! Monsieur Wilmot; naa hvorledes befinder

De Dem ved saaledes at dumpe herved fra Grevinde Gyldeenhjelm's Salon".

„Meget godt“, svarede Wilmot lidt stødt.

„Na ja! c'est piquant. Naar her blot var en nogenlunde taalelig Dame, man kunde interessere sig for, men de ere stygge allesammen“.

„Der maa Deres Forgniet have bedraget Dem, Hr. Kammerjunker. Vil De for Exempel betragte den unge Fru Tardow, der just danser ud nu?“

„Ah,“ svarede Murino og kastede et overrasket Blik efter Henriette, „ja hun er virkelig ogsaa smuk i Aften — henrivende — men alle de Andre — af Herregud“.

„Jeg finder, at det er herlige, muntre og ustyldige Mennesker, alle dem, jeg seer her i Salen.“

„Ja, det er nu Delicatesse af Dem, da De veed at jeg omtrent horer til Familien.“

„De? jeg veed ikke, hvad De mener.“

„Virkelig? Har De ikke hort, at jeg er forlovet med Fruen Frida?“

„Med Frida? nei“, svarede Wilmot, blegnende ved Tanken om, at han maaste kunde have misforstaaet hendes Ord, men efter et Dieblisk havde han fattet sig og hvistede neppe hørligt: „har De hendes Samtykke?“

„De kan nok begribe, at man ikke taler om Sligt til saa ung en Pige. Nei jeg maa vente med Declarationen et Aarstid endnu — men med Faderen er Alt afgjort.“

„Jeg vil da kjæmpe ærligt med Dem, Hr. Kammerjunker,“ stammede Wilmot lettet men angst. „Jeg har hendes Samtykke og i Morgen anholder jeg om hendes Faders.“

„Grusomme Menneſke! hvor kan De ſaaledes ſpøge med en ſtaffels Elſkers Jalouſie“, udbrod Murino pathetiſk og flændrede ind i Dagligſtuen, hvor han eſtærtænksom ſatte ſig ned i Sophaen. Kammerjunkerens var flog nok til at ſkjule det Indtryk, Wilmots Ord havde gjort paa ham. Han havde meget ſnart opdaget, at Wilmot gjorde Cour til Frida og denne Opdagelſe havde bevirket hans fortrolige Meddelelſe, hvorved han haabede at affrække Wilmot fra ethvert videre Forſøg og ſaaledes forebygge, at nogen Følelſe begyndte at ſpire i Fridas Sjæl; Intet kunde naturligtviſ være mere farligt for hans Planer end at faae en Medbeiler, ja maatte en begunſtiget Rival. Imidlertid havde han ikke anet, at der allerede havde dannet ſig et Forhold mellem dem, det overraſkede ham og havde nær bragt ham ud af Fatning; han indſaae, at han nu maatte ſætte Alt paa eet

Kort og at dette Kort maatte spilles ud endnu i dette nærværende Dieblif. Efter en kort Betænkning mumlede han: „nu vel — Henriette — da er Frida min. Hvad gjør ikke en Fader for sin Datters Ære?“

Efter tredie Dands spiste man. Murino tog Henriette til Borddame og opbød alt sit Vid og Talent for at vedligeholde hendes Munterhed. Det lykkedes ham ogsaa fortrinligt og under allehaande spøgefulde Paaskud fik han hende til at drikke flere Glas afbrændt Rødvind. „Næste Dands dandser jeg altsaa med Dem, Frue“, sagde Murino galant, men da Henriette forundret indvendte, at han jo aldrig dandsede, greb han hende med en ret comisk Gebærde om Haandlede og declamerede: „Forvovne Qvinde! Tor De sige, at der er Noget, som jeg aldrig gjør! Derfor skal De ogsaa, fordi De miskjendte mig, drikke et heelt Glas med mig paa mit bedste Dnskes Opfyldelse.“

Fjerde Dands begyndte; saasnart Damerne saae at Murino dandsede, var der strax et Par Stykker, der inclinerede for ham og Henriette fik derved Leilighed til at beundre hans Dands. Skjøndt man næsten ikke kunde see, at han bevægede sig, flyttede dog hans Been sig med smukke Trin i bestemt Takt med Musikken; hans Dame, som han altid converserede under Dandsen,

holdt hende saa fast i sin stærke Arm, at han næsten bar hende og hun kun med Taaspidsen kunde røre ved Gulvet. Henriette folte det Behagelige ved saaledes at blive ført og lagde ikke Mærke til, at Murino, da han dandsede ud med hende, ikke inclinerede, men vedblev at valse saa hurtigt rundt med hende, at hun tilsidst aandeløs maatte bede ham at holde op, fordi hun var træt; Murino førte hende hurtigt ind i det før nævnte, yderste Værelse, hvor hun halv bekvimet sank ned paa Sophaen. Murino ilede ud og kom hurtigt tilbage med en Kande afbrændt Vin og to Glas. Efter dette Bevis paa Omhyggelighed, satte han sig ned i Sophaen ved Siden af hende og bød hende taus af Binen; selv nedskyllede han det ene Glas efter det andet og Henriette, hvem den lunfne Vin lædskede og svalede, lod sig af hans Exempel forlede til at gjøre det Samme, medens hun halv bevidstløs og med stærkt aandende Bryst lænede sig tilbage i det ene Sophahjørne. Enhver kjender nu vist denne underlige, behagelige Følelse, der lægger Beslag paa hele vor Bevidsthedskreds, naar man har dandsset formeget og derpaa kjølnes, lædskes og magelig kan udhvile sig, medens Tonerne endnu bruse i det Fjerne og næsten flytte Dandsesalen ind i vort Kammer. Henriette var nærved at slumre; Murino bøiede sig

frem over hende og hvistede sagte, som om han talte med sig selv: „det er næsten gaaet mig, som det gif Drengen i det indiske Eventyr. Han havde vandret hele Dagen i den brændende Hede med sin Vandkrukke paa Hovedet; hans nøgne Fødder vare næsten stoldede af den glødende Sand. Da kom Aftenen, svale Luftninger kjølnede hans Kind, Skyer af glimrende Blomsterduft svævede dybt ned og samlede Dug paa hans Læber, Gudernes Dine kiggede gjennem Skyerne og tindrede af Glæde over den herlige Aften. Da kom han til en deilig, grøn Plet, hvor Græsset groede i Skyggen af et stort Træ; han satte sin Krukke ved dets Fod, lænede sit Hoved til Stammen og hvilede sig. De store Blade svævede op og ned i Luften, thi Englene havde sat sig paa dem og vuggede sig i Sovn. Han slumrede ind.“

Murino, som fortalte med en langsom, neppe hørilig Stemme, havde under Fortællingen lidt efter lidt struet Lampen ned, saa at han nu kunde slukke den uden at Henriette mærkede det. Hun sad med lukkede Dine og lyttede snart til Musikken, snart til Fortællingen.

„Han slumrede saa sødt og smilede dertil, thi han drømte, at Englene boiede Bladene ned til Jorden og svalede hans hede Barm med deres kjølige,

luftige Arme, han stirrede ind i deres livsalige Dine og kyssede deres røde Læber, da vaagnede han."

Murino holdt atter inde et Dieblif, men idetsamme taug Musikken, Henriette slog Dinene op. „Her er jo mørkt," raabte hun forbauset.

„Ja, Frue," svarede Murino roligt. „Lampen gif ud. Men hør nu: han vaagnede og saae, at det var en Klapperflange, der havde snoet sig om hans Bryst og med spillende Dine aad af hans blodrøde Hjerte."

„Fy!" raabte Henriette, idet hun gysende reiste sig og greb i Døren for at gaae.

„Bent et Dieblif endnu, Frue," svarede Murino og greb hendes Haand, „Slangen havde dræbt ham og da han vaagnede, stod han Ansiget til Ansiget med Englene. Han var" —

Henriette havde imidlertid mærket, at Døren var aflaaaset. Med Forsærdelse stødte hun Murino fra sig, — dreiede Nøglen om og forsvandt gjennem det mellem Salen og Cabinettet liggende Bærelse.

Murino kiggede gjennem den halvtaabne Dør, men da han saae, at Alle inde i Salen vare beskjæftigede med at complimentere deres Damer for sidste og engagere til næste Dands, og at saaledes Ingen under den almindelige Forvirring havde bemærket

Henriette, flængte han sig igjen ned i Sophaen, tog en Svovlstik ud af en lille Kiste og tændte Lampen, idet han mumlede: „fordømt! ikke en Gæste har seet hende. Hvorfor Satan stak jeg ikke Nøglen til mig og holdt hende, for at Alle kunde finde hende her ene med mig i et mørkt Bærelse? Fordømt, nu maa Wilmot bort, om han saa skal rystes væk af Jordens Overflade. — Tødsede Tøs! hvor herligt kunde Ilden her ikke have ulmet under Asten! Gamle, giv mig Frida eller jeg lader den med et Ord bryde ud i Flammer og vanærer Din Datter!“ Murino hensant i Drommerier over sit mislykkede Forsøg paa at compromittere Henriette og vækkedes først ved at Frederik traadte ind og ret venligt smilende satte sig ned ved Siden af ham.

„De er nok træt, Her Kammerjunker?“

„Ja, jeg dandsede ogsaa for voldsomt.“

„Og nu sidder De her og hviler Dem ud paa Deres Laurbær. Naa! har De alene druffet Alt dette?“—

„Ja, afbrændt Rødvin er min Passion. Stænk mig et Glas! — Tak! — Lad os drikke Dns, min unge Ven, vi blive jo dog snart Svogre. — Saadan, heelt ud — Du morer Dig nok godt i Asten? jo, jeg har seet, hvor beskedent Du courtijerer den lille

Møllerdatter! — Men hvad gaaer der af Din Ven, Frederik? han er ganske melancholisk!”

„Ja, det er han virkelig ogsaa undertiden.“

„Herregud! er det ulykkelig Kjærlighed?”

„Nei,” svarede Frederik smilende, „han har ingen Kjærlighed uden til sin Poesi og den er ikke ulykkelig.“

„Hvad kan det da være?” spurgte Murino nysgjerrig.

„Na, det er desværre hans Pengesager. Han skal hver Maaned betale en Jøde 20 Rbd. tilbage paa en Capital, han har laant hos ham til sin Bedstemoder. Det er nu lige netop de Lommepenge, han faaer af Grevinde Gyldenhjelm, men saa har han Ingenting til sig selv og til Bedstemoderen, og mine 3 Rbd om Maaneden forslaae jo ikke langt.“

„Bedstemoderen? hvo er det? — hvorfor har han ikke faaet Understøttelse til hende hos Grevinde Gyldenhjelm.“

„Ja det veed jeg heller ikke. Ludvig har fortalt mig, at han engang, strax efterat han var bleven Student, fulgtes med Wilmot i Buegangene ved Christiansborg Slot; her mødte dem en gammel Kone, som bad om en Almisse, men da Ludvig lavede sig til, for at give hende en Skilling, trak Wilmot ham

hurtigt afsted med sig. Kæppe vare de gaaede et Døgn, før Wilmot under et intetsigende Paaskud gik fra ham og vendte om igjen, men Ludvig fulgte ham i Frastand og saae, hvorledes han omarmede den gamle Kone, tog hende under Armen og førte hende hjem til sig. Da jeg nu senere spurgte ham nøiere om Sammenhængen, fortalte han mig, at det var hans Bedstemoder og at han havde maattet laane denne Sum af Ben Ismail for at kjøbe hende en Plads i en offentlig Stiftelse, hvor han hver Loverdag besøger hende. Da jeg nu gjorde ham det samme Spørgsmaal angaaende Grevinden, lagde han Haanden paa min Mund, rystede paa Hovedet og talte ikke mere derom. Det maa altsaa være en Sag af stor Delicatesse men imidlertid har den foraarsaget ham mange Bryderier."

"Hvor boer den Jøde?"

"I Læderstræde paa en Quist. Men hvad nytter det?"

"Maaste dog," svarede Murino, idet han reiste sig, "men tael ikke til Noget om det."

Et Quarteerstid efter forlod Murino Ballet og fjorte — ikke hjem, men til Kjøbenhavn.

Først Klokken fire om Morgenen tog de sidste Gæster hjem fra Ballet. Ludvig laa med oprevet

Halstørklæde og sov paa Sophaen i Dagligstuen; Frida sad ved Siden af ham og lænede sit Hoved op til hans Skulder, medens Berner, dampende paa sin Pibe sad i Lænestolen og smaalo af dem. Wilmot og Frederik gif Arm i Arm og passiarede med Cigarer i Munden oppe i Balsalen, medens Frederiksen paa en Stol. pustede Lysene ud i Lyskronen og rakte Jomfru Knap dem. Henriette sneg sig sagte gjennem Salen, og lukkede forsigtigt Døren op til det lille Kammer. Lampen brændte nu klart; ængstelig saae hun sig rundt i Bærelset og brast derpaa ud i Taarer, idet hun udbrød: „O Gud! lad dog det Mennekses Ondskab komme for en Dag! — o Tardow — Tardow!“

Da Frederiksen gif, stak Wilmot ham et forseglet Papis i Haanden med den utrykkelige Befaling, at han først maatte læse det næste Dag. Papiret indeholdt følgende:

„Min gamle, inderligt elskede Lærer!

„De har seet rigtigt; jeg har faaet et lidet Guldkors af min Moder, men fortæl det ikke! lad det blive min og Deres Hemmelighed! Nu seer Alt saa lyst ud for mig og for var det saa mørkt. — Efter min Bedstefaders Død flygtede jeg i min Fortvivlelse med en Skuespillertrup til Hamborg, for ikke at blive Landsforræder —

men jeg blev Forræder mod min Bedstemoder. Fru Gyldenhielm saae mig i Hamborg, da hun var der paa Tilbagereisen fra Italien. Jeg havde erhvervet mig et vist Ry ved min Udsørelse af Dauphinens Rolle i Ludvig den 11te og dette satte mig i Forbindelse med den ædle Kone. Hun vandt min Fortrolighed; jeg fortalte hende, af hvad Grund jeg var flygtet, at mine Forældre vare døde, men jeg fortalte ikke, at jeg havde en Bedstemoder af Frugt for, at hun skulde opsege hende og da forstøde mig ligesom min hele øvrige Familie, fordi jeg var — Bastard. Grevinden har adopteret mig, da hun kun har een Søn, og holdt mig i Kjøbenhavn for at studere. Der traf jeg atter min Bedstemoder. Halv vanvittig var hun flygtet til Kjøbenhavn for at sege mig og her — har hun fulten og tørstig vantet om paa Gaden som — Betleriske. Jeg traf hende; jeg laante 1000 Rbd. hos Ben Ismael for at skaffe hende en Plads i en offentlig Stiftelse — og nu har hun det godt og er lykkelig. Grevinde Gyldenhielm har, jeg veed ikke hvordan, opdaget hele mit Forhold, tilgivet mig og for nogle Dage siden givet mig Penge til at betale Joden med. Hun har endogsaa

lovet, at forskaffe min Bedstemoder den Pension der tilkommer hende. Sorg og Bekymringer have pint mig, men nu elsker Frida mig — o! jeg er saa lykkelig. Brænd mit Brev, kjære gode Frederiksen og gjem min Hjemmelighed til vi alle ere døde!

Deres hengivne Wilmot."

Næste Formiddag Kl. 11 sad Werner i sin Dagligstue og læste i en Avis, medens hele det øvrige Huus paa Jomfru Knap nær laa og sov. Med Velbehag tænkte han tilbage paa den foregaaende Aften, og Smilet paa hans Læber viste, at Phantasiën atter tryllede ham det skønne Syn frem, da Wilmot og Frida dandsede. — Murinos Vogn sprængte ind i Gaarden og afbrød hans Tanker. Hestene skummede og stampede, som efter en voldsom Kjørsel. Werner rejste sig forundret, da Murino traadte ind og næsten med Taarer greb hans Haand. „Gudskelov! Alle sove endnu. Jeg kommer altsaa ikke for silde. — De veed, Her Pastor, at jeg har opgivet Haabet om Deres Datter Fridas Haand — men derfor ikke om hendes Lykke. — Den unge Herr Wilmot betroede

mig i Raadhed igaar Aftes, at han var forelsket i hende og at han idag vilde anholde om hendes Haand. Det var muligt, at De og hun i deres Overraskelse kunde have svaret „ja“, og da — havde De givet Deres Datter, som De ikke vil betro mig, i Hænderne paa en Skammelig. Trods den Agtelse, han burde bære for Grevinde Gyldenhielm, hans Belgjereriinde; trods de Dpoffrelser, hun af sit gode Hjerte gjør for ham, har denne Usling ved et toilesløst og udsvævende Liv styrtet sig i en uhyre Gjæld. Igaar Aftes vilde jeg Intet sige — thi jeg taler aldrig uden Bevis, men her er det — Gjældsbreve fra Jøden Ben Ismael — som jeg har indløst af Medlidenhed med den stakkels Djævel.”

Berner greb dem mekanisk, saae stivt paa dem og hans Faderhjerte slog tungt. „Og mine Sønner?“

„Gre maaske heller ikke rene. Men deres Hjerter ere gode og derfor maa De stræbe at redde dem, inden de synke saa dybt, at Tilbageveien er umulig. Ræk dem Haanden og løs dem fra denne Ben, der ellers trækker dem med sig i Fordærvelsen. Allerede idag maa han ud af Huset.“

Wilmot traadte ind fra Spisestuen; han blev noget forundret ved at see Murino, men efter et Die-

blifs Taushed havde han fattet sig og bad Werner om en Samtale i Cenrum.

„Jeg veed, hvad De vil,“ svarede Werner koldt og fortsatte derpaa lidt hidstigt, „men det bliver der Intet af. — Jeg kjender Deres hele Forhold og har De beplettet mine Sønner, skal De ikke oftere faae Leilighed dertil. — Hvis De nærer en virkelig sand Følelse for min Datter, saa drag Dem den til Indtægt og lad den vise Dem den rette Wei i Livet. — I mit Huus — det gjør mig ondt, jeg holder meget af Dem — men jeg ønsker ikke længer at see Dem her.“

„O! min Fader, min Fader! dersom Du saae mig i dette Dieblif, vilde Du græde Blod,“ hviskede Wilmot og var nærved at synke om.

Idetsamme styrtede Frederiksen ind af Døren med Testamentet i Haanden. „Her er Testamentet, Deres Belærverdighed,“ raabte han jublende, „og her er Manden. O! min fjære, fjære Harald, lad mig trykke Dig til mit Bryst.“

„Gamle, taabelige Nar,“ udbrød Wilmot med den dybeste Fortvivlelse, „see her Frugten af Din Gjerning! Hvorfor tav Du ikke? — Han har nægtet mig sin Datters Haand — han har forspildt mig sine Sønners Venskab — ja han har vist mig bort fra sit Huus, fordi jeg er — Bastard.“

„Intet Hyfleri. min unge Herre! De veed meget godt, at man i vore Dage er hævet over slige Latterligheder. — Dette Testamente gjer Dem til en meget rig Mand og sætter Dem istand til endnu en Tid lang at fortsætte Deres Udsvævelser. — Nu kan De selv betale Ben Ismael Deres Gjældsbreve, men jo rigere De er, desto farligere er De ogsaa.“

„Er De rasende, Deres Belærverdighed,“ raabte Frederiksen. „Han udsvævende — han er min Sandten renere end baade De og jeg. Han laane Penge af Ben Ismael, for at svire dem bort — saa læs da selv dette Brev, jeg fik fra ham i Aftes.“

Medens Werner læste Wilmots Brev, snappede Murino ham Testamentet ud af Haanden og kastede det ind i Kaminen. Frederiksen sprang til og greb ham om Armene, men Testamentet flammede allerede.

„Na! Skurk, det nytter Intet. Procuratoren har ogsaa eet.“

En ligbleg Farve lagde sig ved disse Ord af Frederiksen over Murinos Ansigt; hans Dine flammede, men sank ind i Hovedet, han vakkede henimod Døren. Næste Dag begav han sig til sit Gods i Slesvig.

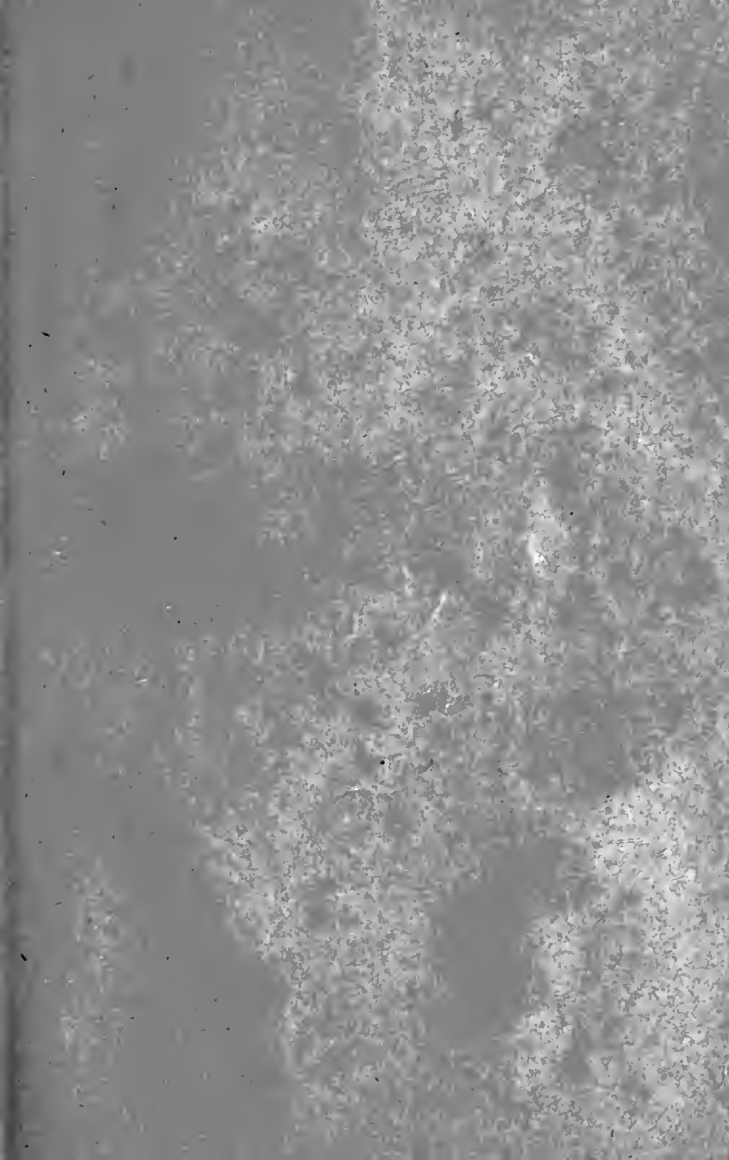
Werner tog Wilmot i sine Arme og en Taare trængte sig frem i hans Die. En halv Time efter var hele Familien forsamlet om det unge Brudepar.

Frederiksen var imidlertid fløien ud i Kjøkkenet, hvor han under en uhyre Jubel omfavnede og vel tusinde Gange kysfede Jomfru Knap, inden han lagde Mærke til, at han uophørlig raabte: „Jomfru Knap, jeg elsker Dem.“ Hans Forlegenhed vilde lige til at vende tilbage, da Jomfruen med Inderlighed gjengjældte hans Kjærtegn og sagte hvistede: „Der kan man see, det betød dog Noget, at jeg kom til at staae ene i Stuen Juleaften med et Lys i Haanden — ja, ja — Gud velsigne Dem, Herr Frederiksen.“

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF

PTB

0041285

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 08 07 16 002 9